IAN FLEMING

JAMES BOND

007

DOAR PENTRU OCHII TĂI

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenția de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forțelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experiența căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştințe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internațional.

Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărți pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficțiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND

Doar pentru ochii tăi

Traducere din limba engleză şi note de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Doar pentru ochii tăi
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, I960
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Doar pentru ochii tăi / Ian Fleming ; trad. de Anacaona Mindrilă Sonetto. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-8-9

I. Mindrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

De la o privire la ucidere

Ochii din spatele ochelarilor laţi şi negri, cu ramă din cauciuc, erau reci precum cremenea. În iureşul motocicletei BSA[1] M20, ce rula cu o sută zece la oră, cu motorul mugind, erau singurele elemente calme din goana proiectilului om-maşină. Apăraţi de sticla ochelarilor, priveau fix în faţă deasupra ghidonului, chiar între coarne, şi concentrarea lor sumbră, neclintită, amintea de gura unei ţevi de pistol. Mai jos de ochelari, vântul pătrunsese prin gură şi trăsese de colţurile buzelor, formând un rânjet dreptunghiular ce lăsa să se vadă nişte dinţi mari şi laţi şi fâşii de gingie albicioasă. De o parte şi de alta a rânjetului, obrajii fuseseră turtiţi de vânt şi transformaţi în două pungi ce fluturau uşor. Flancând faţa acoperită de casca de protecţie, mâinile cu mănuşi negre ce ghidau vehiculul arătau ca labele unui animal mare, gata să atace.

Bărbatul purta uniforma de curier motociclist al Corpului regal de semnalizări, iar motocicleta, vopsită în verde-oliv, cu anumite modificări aduse valvelor şi carburatorului şi îndepărtarea câtorva filtre sonice ale ţevilor de eşapament, era identică cu motocicletele standard ale armatei britanice. Nici omul şi nici echipamentul său n-aveau nimic care să sugereze că nu era ceea ce părea să fie – excepţie făcând pistolul Luger cu magazia plină, fixat cu o clemă pe rezervorul de benzină.

Era ora şapte, într-o dimineaţă de mai, şi pe drumul absolut drept prin pădure licăreau micile fuioare luminoase de ceaţă primăvăratică. De o parte şi de alta a drumului, solul pădurii dese de stejari groşi, acoperit cu covoare de muşchi şi flori

[1] Motocicletă militară britanică fabricată de Birmingham Small Arms Company (Compania de arme mici Birmingham) (*n. trad.*).

sălbatice, emana vraja teatrală a pădurilor regale Versailles şi St. Germain. Şoseaua era D98, un drum secundar ce deservea traficul local din zona St. Germain, iar motociclistul tocmai trecuse pe sub autostrada Paris – Mantes, pe care uruia deja traficul navetiştilor cu serviciu în Paris. Se îndrepta spre nord, către St. Germain, şi pe drum nu se vedea nimeni altcineva, nici într-o direcţie, nici în cealaltă – cu excepţia unei siluete aproape identice: alt curier motociclist al Corpului regal, la vreo opt sute de metri în faţă. Acesta era un bărbat mai tânăr şi mai zvelt; aşezat comod pe motocicleta sa, se bucura de farmecul dimineţii şi-şi menţinea viteza în jur de şaizeci şi cinci la oră. Ştia că n-are cum să întârzie, iar ziua era frumoasă. Se întreba dacă să mănânce ouă ochiuri sau ouă jumări când se întorcea în unitate, în jur de ora opt.

Cinci sute de metri, patru sute, trei, două, o sută. Omul care se apropia din spate reduse viteza la optzeci; prinse mănuşa dreaptă între dinţi, trase de ea şi o scoase. Băgă mănuşa pe jumătate sub tunică, printre nasturi, întinse mâna şi desprinse pistolul din clemă.

Pesemne că de-acum tânărul din faţă îl vedea bine în oglinda retrovizoare, fiindcă întoarse dintr-o dată capul cu o mişcare rapidă, surprins să dea peste alt curier pe ruta lui, la ora aceea a dimineţii.

Se aştepta să fie un american sau, poate, cineva din poliţia militară franceză. Ar fi putut fi oricare membru al personalului SHAPE[1], alcătuit din oameni din opt ţări NATO. Recunoscu însă, uluit şi încântat, uniforma Corpului regal. Cine naiba putea să fie? Ridică vesel degetul mare, în semn de recunoaştere, şi-şi reduse viteza la cincizeci, aşteptându-l pe celălalt să ajungă în paralel cu el. Cu un ochi la drumul din faţa sa şi cu celălalt la silueta din oglindă, care se apropia, tânărul inventarie numele curierilor britanici din unitatea Serviciului special

[1] Acronim pentru *Supreme Headquarters Allied Forces Europe* – Cartierul general suprem al forţelor aliate în Europa.

de transport a cartierului general. Albert, Sid, Wally – putea să fie Wally, avea aceeaşi constituţie robustă. Distractiv! Va putea să-l ia la băşcălie pe tema micii broscăriţe de la cantină – Louise, Elise, Lise, cum naiba o chema.

Bărbatul cu pistolul încetini. Ajunsese la cincizeci de metri de cel din faţă. Chipul lui, pe care acum nu-l mai deforma vântul, căpătase nişte trăsături grosolane, dure, poate slave. În fundul ochilor negri ca două guri de pistol îndreptate spre ţintă ardea o scânteie roşie. Patruzeci de metri, treizeci. O coţofană solitară ieşi din pădure, în faţa tânărului curier, şi zbură stângace de-a curmezişul drumului, intrând în tufele din spatele unui indicator Michelin care spunea că mai e un kilometru până la St. Germain. Tânărul zâmbi larg şi ridică ironic un deget, în semn de salut şi de autoprotecţie – „O coţofană înseamnă suferinţă".

La douăzeci de metri în spatele lui, bărbatul înarmat îşi luă ambele mâini de pe ghidon, ridică pistolul Luger, îl sprijini cu grijă de antebraţul stâng şi trase o dată.

Mâinile tânărului zburară de pe comenzi şi se întâlniră în mijlocul coloanei vertebrale arcuite spre spate. Motocicleta lui se răsuci pe drum, sări peste un şanţ îngust şi intră vijelios pe un petic de iarbă presărat cu lăcrămioare. Acolo se ridică pe roata din spate, care se învârtea mugind, şi se prăbuşi încet peste motociclistul mort. O vreme continuă să tuşească, să se mişte şi să rupă hainele tânărului şi florile, după care rămase locului, tăcută.

Ucigaşul execută o întoarcere la o sută optzeci de grade şi-şi opri vehiculul cu faţa spre direcţia din care venise. Coborî brutal pedala de sprijin, propti motocicleta de ea, după care porni printre florile sălbatice de sub copaci. Îngenunchind lângă tânăr, îi ridică o pleoapă cu un gest brutal; la fel de brutal, smulse de pe umărul cadavrului geanta de curier din piele neagră, descheie tunica făcând nasturii să zboare şi luă portmoneul uzat din piele. Scoase ceasul ieftin de la încheietura mâinii stângi a tânărului

cu o smucitură atât de bruscă, încât brățara cromată elastică se rupse în două. Se ridică şi-şi agăță pe umăr geanta de curier. În timp ce strecura portmoneul şi ceasul sub tunică, ascultă cu atenție. Nu se auzeau decât sunetele normale ale pădurii şi ticăitul metalului încins al motocicletei BSA prăbuşite. Ucigaşul făcu cale întoarsă spre drum. Mergea încet, împrăştiind frunze peste urmele de pneuri întipărite în pământul moale şi în stratul de muşchi. Îşi dădu şi mai multă osteneală cu cicatricele adânci de pe marginile şanțului şi de pe porțiunea de iarbă de la marginea drumului. Se opri lângă propria motocicletă şi se uită în urmă, la pâlcul de lăcrămioare. Nu era rău deloc! Probabil că doar câinii polițişti vor da de urma cadavrului şi, dat fiind faptul că aveau de cercetat cincisprezece kilometri de şosea, vor avea nevoie de ore întregi, poate chiar de câteva zile – mai mult decât suficient pentru el. În misiunile de felul acesta, principalul era să ai suficientă marjă de siguranță. L-ar fi putut împuşca pe curier de la patruzeci de metri, dar preferase să se apropie la douăzeci. Iar luarea ceasului şi a portmoneului fuseseră tuşe elegante – tuşe de profesionist.

Mulțumit de sine, omul îşi ridică motocicleta de pe sprijinitoare, urcă pe ea cu o mişcare elegantă şi apăsă starterul cu piciorul. Acceleră încet, ca să nu lase urme de cauciucuri, îndreptându-se în direcția din care venise, şi peste vreun minut mergea iarăşi cu o sută zece la oră şi vântul îi desenase iarăşi pe față rânjetul gol.

În jurul scenei omorului, pădurea, care-şi ținuse respirația în timpul comiterii lui, reîncepu încet să respire.

James Bond bău primul pahar al serii aceleia la Fouquet. Nu era o băutură ca lumea – în cafenelele franceze nu poți bea serios. Afară, pe un trotuar, în bătaia soarelui n-au ce să caute votca, whisky-ul sau ginul. Un *fine à l'eau*[1] e o băutură destul de serioasă,

[1] Coctail conținând coniac şi apă.

dar te îmbată fără să aibă gust prea bun. O sticlă de şampanie de un litru sau o *champagne à l'orange*[1] e în regulă înainte de prânz, dar seara, un litru de şampanie duce la încă un litru, iar o sticlă de şampanie indiferentă constituie o temelie proastă pentru seara respectivă. Pernod[2] e permis, însă trebuie băut cu tovarăşi şi oricum, lui Bond nu-i plăcea, fiindcă gustul de lemn-dulce îi amintea de copilărie. Nu, în cafenele trebuia să consumi cele mai puţin ofensatoare dintre băuturile de comedie muzicală ce li se asortau, iar Bond bea mereu acelaşi lucru: un cocteil Americano – Campari amar, Cinzano, o felie mare de coajă de lămâie şi sifon. La capitolul sifon cerea întotdeauna Perrier, fiindcă, după părerea lui, o apă minerală scumpă reprezenta cea mai ieftină cale de a îmbunătăţi o băutură proastă.

Când se afla în Paris, Bond frecventa invariabil aceleaşi locuri. Îşi lua cameră la Terminus Nord, fiindcă-i plăceau hotelurile gărilor şi fiindcă acesta era cel mai puţin pretenţios şi mai anonim dintre ele. La prânz mânca la Café de la Paix, la Rotonde sau la Dome, pentru că mâncarea era destul de bună şi-l amuza să privească oamenii. Dacă voia o băutură zdravănă, se ducea în barul Harry's, atât pentru că băuturile erau într-adevăr zdravene, cât şi pentru că, la prima sa vizită ignorantă la Paris, la vârsta de şaisprezece ani, făcuse cum îl sfătuia reclama barului Harry's din ziarul *Continental Daily Mail* şi-i dăduse şoferului de taxi adresa „Senc Ru De Nu". Aşa începuse una dintre serile memorabile din viaţa sa, care culminase cu pierderea aproape simultană a virginităţii şi a portofelului. La cină mergea într-unul din marile restaurante – Vefour, Caneton, Lucas-Carton sau Cochon d'Or. Despre acestea considera – indiferent ce spunea ghidul Michelin despre Tour d'Argent, Maxim şi altele similare – că au evitat cumva să se păteze cu influenţa turiştilor

[1] Cocteil conţinând două treimi şampanie şi o treime vin roşu de aperitiv Lillet şi garnisit cu o felie de portocală.

[2] Băutură spirtoasă aromată cu anason.

avuți și a dolarului. Și oricum, le prefera bucătăria. După cină mergea în general la Place Pigalle ca să vadă ce i se va întâmpla. Când constata că nu i s-a întâmplat nimic, ca de obicei, traversa pe jos Parisul până la Gara de Nord și se ducea la culcare.

Pentru seara aceea, Bond hotărî să rupă în bucăți acest carnet cu adrese prăfuit și să-și facă rost de o distracție demodată. Se afla în Paris în trecere, întorcându-se dintr-o misiune la granița Austriei cu Ungaria, eșuată în mod urât. Misiunea constase în extragerea unui anumit maghiar. Bond fusese trimis de Londra special pentru a coordona operațiunea, peste capul Departamentului V. Acest fapt nu fusese deloc pe placul Secției Viena. Existaseră neînțelegeri – voite. Omul murise pe câmpul minat de la graniță. Urma să fie convocat un tribunal de anchetă. Bond trebuia să se întoarcă la sediul din Londra a doua zi, ca să-și dea raportul, și gândul la toate acestea îl deprima. Ziua aceea fusese nespus de frumoasă – una din zilele când aproape crezi că Parisul e frumos și vesel –, așa că Bond hotărâse să-i dea orașului ultima șansă. Va găsi cumva o fată neprefăcută și o va duce la cină într-un local fantezist din Bois de Boulogne, de pildă Armenonville. Pentru a alunga din ochii ei privirea lacomă de bani – căci acea privire va fi prezentă cu certitudine –, îi va da cât de curând posibil cincizeci de mii de franci și-i va zice: „Propun să-ți spun Donatienne sau poate Solange, fiindcă astea sunt numele care se potrivesc cu dispoziția mea și cu seara. Ne cunoaștem de mai demult și tu mi-ai împrumutat banii ăștia, fiindcă eram la strâmtoare. Poftim banii, iar acum ne vom povesti unul altuia ce-am mai făcut de când ne-am întâlnit ultima oară în St. Tropez, anul trecut. Până una-alta, poftim meniul și lista cu vinuri. Alege neapărat ceea ce te va face fericită și grasă." Iar ea își va vădi ușurarea că nu mai trebuie să depună efort, va râde și va spune: „Dar, James, nu vreau să fiu grasă!" Și așa vor începe împreună basmul „Parisul primăvara", iar Bond va avea grijă să nu se îmbete și-l va interesa persoana fetei și tot

ce-i spunea ea. Şi Dumnezeu îi va fi martor că dacă la sfârşitul serii reieşea că, la drept vorbind, vechiul basm răsuflat „Distracţie în Paris" nu mai are pic de miez, asta nu va fi din vina lui.

Stând pe terasa Fouquet şi aşteptându-şi cocteilul Americano, Bond zâmbi de propria-i vehemenţă. Ştia că se joacă cu această fantezie doar pentru satisfacţia de a administra un ultim şut oraşului pe care-l displăcea cu cordialitate de la război încoace. Din 1945 nu mai avusese nicio singură zi fericită în Paris. Nu din cauză că oraşul îşi vânduse trupul – multe oraşe făcuseră acelaşi lucru. Problema era aceea că sufletul lui dispăruse – amanetat turiştilor, amanetat ruşilor, românilor şi bulgarilor, amanetat scursurilor lumii, care cuceriseră treptat oraşul. Şi, desigur, amanetat nemţilor. O citeai limpede în ochii oamenilor – prost dispuşi, invidioşi, ruşinaţi. Arhitectura? Bond privi spre şirurile de maşini, ca nişte panglici negre, lucioase, ce reflectau dureros de intens soarele. Pretutindeni era la fel ca pe Champs-Elysees. Existau numai două ore în care puteai să vezi cât de cât oraşul: între cinci şi şapte dimineaţa. După ora şapte îl înghiţea şuvoiul tunător al maşinilor negre, cu care nu putea concura niciio clădire frumoasă, niciun bulevard larg, mărginit de copaci.

Tava chelnerului poposi zăngănind pe masa cu blatul din marmură. Cu o mişcare şmecheră, smucită, a unei singure mâini, mişcare pe care Bond nu reuşise s-o copieze niciodată, desfăcătorul de sticle al chelnerului scoase capacul sticlei de Perrier. Omul strecură cartonaşul protector sub frapieră, rosti mecanic *„Voilà, m'sieur"* şi se depărtă cu iuţeală. Bond îşi puse gheaţă în pahar, îl umplu până sus cu apă minerală şi luă o înghiţitură bună. Lăsându-se pe speteaza scaunului, aprinse o ţigară Laurens jaune. Fireşte că seara se va dovedi dezastruoasă! Chiar presupunând că găsea fata în următoarea oră, conţinutul nu se va ridica la înălţimea ambalajului, în mod cert. La o examinare mai atentă se va dovedi că fata are pielea groasă, jilavă, cu pori dilataţi, a burgheziei

franceze. Părul blond, de sub bereta de catifea aşezată strengăreşte, va fi brun la rădăcini şi aspru ca sârma corzilor de pian. Mirosul de mentă al respiraţiei nu va ascunde usturoiul mâncat la amiază. Silueta atrăgătoare va fi învelită într-un eşafodaj complicat de sârme şi cauciuc. Fata va fi din Lille şi-l va întreba dacă e american. În plus, îşi zise Bond zâmbind pentru sine, ea sau al ei *maquereau*[1] îi va fura probabil portmoneul. Cerc complet! Se va fi întors în punctul de unde plecase. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Ei bine, la naiba cu toată povestea!

Un Peugeot 403 negru, rablagit ţâşni din şirul central al traficului, tăie calea celor de pe banda alăturată şi trase pe dreapta, parcând nereglementar în dreptul altei maşini. Manevra stârni obişnuitele scrâşnete de frâne, claxoane şi strigăte. Deloc impresionată, o fată coborî din maşină şi, lăsând traficul să se descâlcească de la sine, porni cu paşi hotărâţi pe trotuar. Bond îşi îndreptă postura pe scaun. Fata avea tot, absolut ce cerea fantezia lui. Era înaltă şi cu toate că un impermeabil subţire îi ascundea silueta, felul cum se mişca şi ţinuta corpului garantau că e un corp frumos. Chipul ei avea veselia şi bravura ce cadrau cu stilul în care şofa, dar acum, în timp ce fata îşi croia drum pe diagonală prin mulţimea de pe trotuar, buzele strânse trădau nerăbdare, iar ochii păreau îngrijoraţi.

Bond o privi cu atenţie cum ajunge la marginea şirurilor de mese şi porneşte pe culoarul dintre ele. Sigur că n-avea nicio şansă! Fata venea la întâlnire cu cineva – cu iubitul ei. Făcea parte din categoria femeilor care aparţin întotdeauna altcuiva. Întârziase la întâlnire, de aceea se grăbea aşa de tare. Ce afurisit de nenoroc – totul la ea era exact aşa cum îşi imaginase, până la părul blond de sub bereta aşezată strengăreşte! Şi se uita direct la el! Zâmbea...!

Înainte ca Bond să apuce să-şi vină în fire, fata ajunsese la masa lui, trăsese un scaun şi se aşezase. Zâmbi încordat, privindu-i ochii surprinşi.

[1] Peşte, proxenet (fr.).

— Îmi pare rău că am întârziat şi mă tem că trebuie să ne punem în mişcare imediat! Eşti chemat la birou.

Adăugă abia auzit:

— Accident la scufundare.

Bond se scutură cu putere ca să revină la realitate. Indiferent cine era fata, era categoric de la „firmă". „Accident la scufundare" era o expresie de argou pe care Serviciul Secret o împrumutase de la Serviciul Submarine şi însemna veşti proaste – cele mai proaste. Bond băgă mâna în buzunar, aruncă pe masă câteva monede şi spuse:

— În regulă. Să mergem!

Se ridică şi o urmă pe fată printre mese, până la maşina ei, care continua să blocheze banda din dreapta a carosabilului. Putea să apară din clipă-n clipă un poliţist. Câţiva şoferi mânioşi le aruncară priviri tăioase când urcară în Peugeot. Fata lăsase motorul pornit; băgă repede maşina în viteza a doua şi se strecură în trafic. Bond o privi dintr-o parte. Pielea deschisă la culoare era de catifea, iar părul blond, de mătase – până la rădăcină.

— De unde eşti şi care-i povestea?

Concentrându-se la trafic, ea răspunse:

— Sunt de la Secţie. Asistentă gradul doi. Agentul numărul 765 la datorie, Mary Ann Russell în afara serviciului. N-am idee care-i povestea, am văzut doar telegrama de la sediul principal – trimisă personal de M. directorului Secţiei. „Urgenţă maximă" şi tot restul. Îi cerea directorului să te găsească neîntârziat şi, la nevoie, să ceară ajutorul celor de la *Deuxième*[1]. Şeful Departamentului F spunea că frecventezi aceleaşi locuri de fiecare dată când eşti în Paris, aşa că eu şi încă o fată am primit o listă. (Zâmbi.) Am încercat doar la barul Harry's, iar după Fouquet aveam de gând să încep cu restaurantele. A fost uimitor să te agăţ aşa! (Îi aruncă o privire rapidă.) Sper că n-am fost prea stângace.

[1] *Deuxième Bureau*, agenţia franceză de spionaj militar intern.

— Te-ai descurcat de minune. Cum aveai să procedezi dacă aş fi fost însoţit de o fată?

— Aveam de gând să procedez identic, numai că ţi-aş fi spus „domnule", replică fata râzând. Îmi făceam doar griji despre felul în care te vei descotorosi de fată. Dacă începea să facă o scenă, intenţionam să mă ofer s-o duc acasă cu maşina mea, iar dumitale ţi-aş fi găsit un taxi.

— S-ar zice că eşti plină de inventivitate! De cât timp lucrezi în Serviciu?

— De cinci ani. E prima oară când sunt detaşată în străinătate.

— Îţi place?

— Munca îmi place, da. Serile şi zilele libere sunt cam plictisitoare. Nu-i uşor să-ţi faci prieteni în Paris fără... fără tot restul, zise ea cu o grimasă ironică, grăbindu-se să adauge: Nu-s deloc mironosiţă, dar cumva, francezii fac ca toată treaba să fie cam iritantă. Ştii, am renunţat să mai merg cu metroul sau cu autobuzele: indiferent de ora zilei, sfârşeşti cu posteriorul tot numai vânătăi! Pe lângă faptul că e plictisitor şi nu ştii ce să-i spui bărbatului, completă ea râzând, unele ciupituri chiar dor. Toate până aici! Aşa că am cumpărat maşina asta, ieftin, ca să mă pot deplasa, iar partenerii de trafic par să evite să mi se pună în cale. Atât timp cât nu întâlneşti privirea celuilalt şofer, îi poţi înfrunta şi pe cei mai afurisiţi dintre ei. Se tem că nu i-ai văzut, iar înfăţişarea boţită a maşinii îi îngrijorează, aşa că mă ocolesc de la o distanţă apreciabilă.

Ajunseseră la un sens giratoriu. Ca pentru a-şi demonstra teoria, fata viră cu viteză şi intră direct în traficul ce venea din sens opus, dinspre Place de la Concorde. Şuvoiul de maşini se despărţi în mod miraculos şi o lăsă să treacă pentru a intra pe Avenue Matignon.

— Bunicică manevră, dar nu-ţi face din ea un obicei! comentă Bond. S-ar putea să existe pe şosea câteva Mary Ann franţuzoaice!

Fata râse; intră pe Avenue Gabrielle şi trase în faţa sediului din Paris al Serviciului Secret.

— Încerc tipul ăsta de manevră doar când sunt la datorie.

Bond coborî şi ocoli maşina, ca să ajungă pe partea fetei.

— Mulţumesc pentru plimbare. După ce se termină nebunia actuală pot să te plimb la rândul meu? Eu unul n-am parte de ciupituri, dar mă plictisesc la fel de tare ca şi tine în Paris.

Ochii fetei, albaştri şi depărtaţi unul de altul, îi cercetară pe ai lui; fata spuse cu seriozitate:

— Mi-ar plăcea. Centralista de aici ştie totdeauna să mă găsească.

Bond întinse mâna prin geamul deschis şi strânse mâna ei, aflată pe volan.

— Bun! zise el, apoi se răsuci pe călcâie şi intră repede pe uşa boltită.

Comandantul de regiment Rattray, şeful Departamentului F, era un bărbat rotofei, cu obraji trandafirii şi păr blond, pieptănat peste cap. Se îmbrăca într-un stil elegant, cu haine de costum cu manşetele răsfrânte şi buzunare duble la piept, papioane şi veste fanteziste. Dădea impresia de om cu o viaţă uşoară, aflat în miezul lumii mondene, impresie contrazisă doar de ochii albaştri vicleni, leneşi. Fuma neîncetat ţigări Gauloise şi biroul lui duhnea de fumul acestora. Îl întâmpină pe Bond cu uşurare.

— Cine te-a găsit?

— Russell. La Fouquet. E nouă?

— E aici de şase luni. Bună agentă! Dar şezi, avem o situaţie de urgenţă al naibii de urâtă şi trebuie să te informez şi să te trimit la treabă.

Se aplecă spre intercomul de pe masa de lucru şi apăsă un buton.

— Trimite, te rog, o telegramă lui M. Personal, de la directorul Departamentului. „Zero-zero şapte localizat, în curs de informare." Bine?

Luă degetul de pe buton. Bond îşi trase un scaun lângă fereastra deschisă, la distanţă de pâcla deasă a ţigărilor Gauloise. Traficul de pe Champs-Elysees se auzea ca un huruit slab, de fundal. Cu jumătate de oră mai devreme se simţea

sătul de Paris şi bucuros că va pleca în scurt timp; acum spera că va mai rămâne. Directorul Departamentului F spuse:

— Cineva i-a venit de hac curierului nostru motociclist care făcea cursa din zori de la SHAPE la St. Germain, ieri dimineaţă. Lotul săptămânal de documente de la Divizia Informaţii a SHAPE cu rezumatele, rapoartele serviciului comun de informaţii, planurile de luptă dincolo de Cortina de Fier – numai materiale de mare importanţă. Un glonţ în spate. I-a luat geanta de curier, portmoneul şi ceasul.

— Urât! comentă Bond. Nu există şanse să fi fost un jaf banal? Sau se consideră că portmoneul şi ceasul au fost luate pentru acoperire?

— Cei din serviciul de securitate de la SHAPE nu se pot hotărî. În ansamblu, se gândesc că au fost o acoperire. Şapte dimineaţa e o oră ciudată pentru un jaf. Dar te poţi contrazice cu ei când ajungi acolo. M. te trimite ca reprezentantul său personal. E al naibii de îngrijorat! Pe lângă pierderea materialelor diviziei Informaţii, celor din divizia respectivă de la SHAPE nu le-a plăcut niciodată prezenţa unui departament de-al nostru în afara „rezervaţiei" lor, ca să spunem aşa. Încearcă de ani întregi să obţină încorporarea unităţii de la St. Germain în cadrul Diviziei Informaţii a SHAPE. Dar ştii cum e M. – un bătrân diavol independent. Securitatea forţelor NATO nu l-a mulţumit niciodată. Închipuie-ţi, pe lângă faptul că Divizia Informaţii a SHAPE are doi, trei francezi şi un italian, şeful departamentului Contrainformaţii şi Securitate e neamţ!

Bond fluieră.

— Problema e că afacerea asta blestemată e tot ce are nevoie SHAPE ca să-l pună la punct pe M. Oricum, M. spune că trebuie să te deplasezi acolo imediat. Ţi-am obţinut dreptul de acces şi permisele. Te vei prezenta colonelului Schreiber, Ramura de securitate a conducerii cartierului general. E american, un tip eficient. El s-a ocupat de poveste încă de la început. Din câte-mi dau seama, a făcut deja cam tot ce trebuia făcut.

— Ce a făcut? Ce s-a întâmplat, de fapt?

Directorul Departamentului F luă o hartă de pe masa de lucru şi se apropie de Bond cu ea. Era o hartă Michelin a împrejurimilor Parisului, la scală mare. Arătă cu un creion.

— Aici e palatul Versailles, iar aici, chiar la nord de parc, e intersecția cea mare a autostrăzii Paris – Mantes cu autostrada Versailles. Două sute de metri mai la nord, pe N184, se află SHAPE. În fiecare miercuri, la şapte dimineața, un curier al Serviciilor Speciale pleacă de la SHAPE cu materialul săptămânal de care ți-am spus. Trebuie să ajungă la sătucul ăsta numit Fourqueux, la doi paşi de St. Germain, să predea materialele ofițerului de serviciu de la sediul nostru şi să se întoarcă la SHAPE cel târziu la şapte şi jumătate. În loc să traverseze toată zona asta locuită, din motive de securitate, curierul are ordinul de a merge pe N307, asta de-aici, până la St. Nom, să facă la dreapta pe D98, să treacă pe sub autostradă şi să traverseze pădurea de la St. Germain. Distanța e de vreo doisprezece kilometri; fără să se grăbească, o poate parcurge în mai puțin de un sfert de oră. Ei bine, ieri, curierul a fost un caporal din Corpul de semnalizări, un om de treabă şi de încredere pe nume Bates; când au văzut că e opt fără un sfert şi Bates nu s-a întors, cei de la SHAPE au trimis alt curier după el. Nici urmă de Bates şi nu se prezentase la sediul nostru. La opt şi un sfert, Ramura de securitate intrase deja în acțiune, iar la nouă barajele rutiere erau instalate. Poliția şi *Deuxième* au fost informate şi s-au organizat echipe de căutare. L-au găsit câinii, dar abia seara, pe la şase, şi între timp, dacă au existat indicii pe şosea, traficul le-a şters complet.

Şeful Departamentului F îi dădu lui Bond harta şi se întoarse la masa de lucru.

— Şi cam asta-i tot, exceptând faptul că au fost luate toate măsurile obişnuite – granițe, porturi, aeroporturi şi aşa mai departe. Dar lucrurile de felul ăsta nu vor ajuta. Dacă a fost o operațiune profesionistă, cel care a executat-o a putut să scoată materialele

din țară până la amiază sau să le introducă într-o ambasadă din Paris în mai puțin de o oră.

— Exact! replică Bond iritat. Şi atunci, ce naiba aşteaptă M. din partea mea? Să le spun celor din serviciul de securitate al SHAPE să facă totul de la capăt, dar mai bine?! Lucrurile de felul ăsta nu țin deloc de activitatea mea. E o afurisită de pierdere de timp!

Directorul Departamentului F zâmbi înțelegător.

— La drept vorbind, i-am prezentat şi eu lui M. acelaşi punct de vedere la telefonul cu codificator. Cu tact. Bătrânul a fost cât se poate de rezonabil. A spus că vrea să le demonstreze celor de la SHAPE că ia problema la fel de în serios ca şi ei. Dumneata s-a întâmplat să fii disponibil şi mai mult sau mai puțin la fața locului, şi M. a zis că ai genul de minte care ar putea să surprindă factorul invizibil. L-am întrebat ce vrea să spună cu asta şi a zis că la orice cartier general cu pază strictă trebuie să existe un om invizibil – un om a cărui prezență e considerată de toți de la sine înțeleasă, în asemenea măsură încât pur şi simplu nu e observat – grădinar, spălător de geamuri, poştaş. I-am spus că cei de la SHAPE s-au gândit la asta şi că toate muncile de tipul respectiv sunt îndeplinite de soldați. M. mi-a spus să nu mai gândesc atât de literal şi a închis.

Bond râse. Vedea cu ochii minții încruntarea lui M. şi-i auzea vocea scorțoasă.

— Bine atunci, rosti el. Voi vedea ce pot face. Cui dau raportul?

— Îl dai aici. M. nu vrea ca unitatea din St. Germain să fie implicată. Orice vei avea de spus, voi trimite direct la Londra, pe teleimprimator. Dar se poate să nu fiu disponibil când suni. Îți voi numi un ofițer de serviciu şi vei putea lua legătura cu acea persoană oricând, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ar putea fi Russell. Ea te-a găsit, ar putea la fel de bine şi să se ocupe de dumneata. Îți convine?

— Da. N-am nimic împotrivă.

Automobilul Peugeot, rechiziționat de Rattray, purta mirosul fetei. În torpedo se aflau fragmente

din viața ei – jumătate de tabletă de ciocolată cu lapte Suchard, o bucată de hârtie răsucită în care se aflau agrafe de păr, un roman de John O'Hara în format broşat, o mănuşă neagră din piele întoarsă, desperecheată. Bond se gândi la ea până ajunse la Etoile, după care şi-o scoase din minte şi mână maşina cu viteză prin Bois de Boulogne. Rattray spusese că drumul îi va lua cam cincisprezece minute, dacă mergea cu optzeci de kilometri la oră. Bond îi zisese să reducă viteza la jumătate şi să dubleze timpul şi să-l informeze pe colonelul Schreiber că va ajunge la el cel mai târziu la nouă şi jumătate. După Porte de St. Cloud traficul se rări mult, aşa că Bond merse cu o sută zece pe autostradă până când apăru în dreapta lui a doua ieşire pe un drum secundar şi văzu săgeata roşie a indicatorului spre SHAPE. Viră şi intră pe N184. Două sute de metri mai încolo, în mijlocul drumului, se afla poliţistul de la rutieră după care i se spusese să se uite. Poliţistul îi făcu semn să intre pe poarta mare din stânga şi Bond opri în dreptul primului punct de control. Un poliţist american în uniformă cenuşie se aplecă afară din ghereta lui, aruncă o privire la permisul de trecere al lui Bond şi-i spuse să intre în incintă şi să se oprească. Apăru un poliţist francez care-i luă permisul de trecere, notă detaliile pe un formular tipărit, prins pe o planşetă cu clamă, îi dădu un pătrat din plastic pe care era imprimat un număr mare, să-l prindă pe parbriz, şi-i făcu semn să meargă mai departe. Când opri în parcare, o sută de becuri cu neon se aprinseră cu o bruschețe teatrală şi luminară ca ziua jumătatea de hectar de clădiri scunde din fața lui. Simțindu-se dezbrăcat, Bond străbătu spațiul deschis, acoperit cu pietriş, deasupra căruia fluturau drapelele țărilor NATO, şi urcă repede cele patru trepte scunde ce duceau la uşile late, din sticlă, de la intrarea Cartierului general suprem al forțelor aliate în Europa. În fața lui apăru punctul de securitate principal. Doi membri ai poliției militare, unul american şi celălalt francez, îi verificară permisul de acces şi notară detaliile. Fu încredințat unui poliţist militar britanic, cu caschetă roşie, şi

condus pe coridorul principal, pe lângă nenumărate uşi ce dădeau în birouri. Pe uşi nu era trecut niciun nume, ci obişnuitele formulări abracadabrante ce pot fi întâlnite la orice cartier general. Pe una scria COMSTRIKFLTLANT ŞI SACLANT LEGĂTURĂ CU SACEUR. Bond vru să ştie ce însemna. Fie în necunoştinţă de cauză, fie, mai probabil, preocupat de securitate, poliţistul militar răspunse impasibil:

— N-aş putea spune, domnule.

Dincolo de o uşă pe care scria „Colonel G.A. Schreiber, şeful securităţii, comanda cartierului general" se afla un american de vârstă mijlocie cu ţinută perfect dreaptă, cu un păr ce începea să încărunţească şi cu atitudinea politicos-negativă a unui director de bancă. Pe masa lui de lucru se găseau mai multe fotografii de familie, în rame de argint, şi o vază cu un singur trandafir alb. În încăpere nu se simţea miros de fum de tutun. După preliminariile precaut-amiabile, Bond îl felicită pe colonel pentru măsurile sale de securitate.

— Toate aceste verificări şi răsverificări îngreunează situaţia pentru opoziţie, zise el. Vi s-a mai întâmplat vreodată să pierdeţi ceva sau aţi găsit vreodată semnele unei încercări serioase de atac?

— Răspunsul este „nu" la ambele întrebări, comandante. Sunt foarte mulţumit de Cartierul general. Doar unităţile externe mă îngrijorează. Pe lângă acea secţie a Serviciului Secret al vostru, avem mai multe unităţi de semnalizare detaşate. Apoi mai există, desigur, Ministerele de Interne reprezentante a paisprezece ţări. Nu pot răspunde de ceea ce poate răsufla din acele locuri.

— Misiunea dumneavoastră n-are cum să fie uşoară, încuviinţă Bond. În ce priveşte încurcătura asta urâtă – a mai apărut ceva de când a vorbit ultima oară comandantul de regiment Rattray cu dumneavoastră?

— Am obţinut glonţul. E de Luger. A secţionat măduva spinării. Tras probabil de la circa treizeci de metri, plus sau minus zece. Presupunând că omul nostru avea o traiectorie dreaptă, glonţul

trebuie să fi fost tras exact din spatele lui, pe o traiectorie orizontală. Cum un om aflat în picioare pe şosea n-ar fi putut face aşa ceva, trebuie că ucigaşul se afla în sau pe un vehicul de un fel sau altul.

— Aşadar, omul dumneavoastră l-ar fi văzut în oglinda retrovizoare?

— Probabil.

— Dacă curierii dumneavoastră constată că sunt urmăriți, au instrucțiuni de adoptare a unor măsuri de evitare?

Colonelul surâse.

— Sigur că da! Li s-a spus să gonească de mama focului.

— Şi la ce viteză a avut omul dumneavoastră accidentul?

— Experții cred că nu prea mare. Între treizeci şi şaizeci. Unde bați, comandante?

— Mă întrebam dacă ați decis că a fost o operațiune profesionistă sau amatoricească. Dacă omul dumneavoastră nu încerca să fugă şi presupunând că l-a văzut pe criminal în oglindă, lucru care sunt de acord că e doar probabil, asta sugerează că l-a acceptat pe cel care-l urmărea, considerându-l prieten şi nu inamic. Asta putea să însemne o deghizare care s-ar potrivi cu decorul de aici – ceva ce omul dumneavoastră ar fi acceptat chiar şi la ora aceea matinală.

Pe fruntea netedă a colonelului Schreiber începuse să apară o mică încruntare, iar când vorbi, glasul lui conținea o notă tăioasă, de încordare.

— Comandante, am luat în calcul, desigur, toate unghiurile de abordare ale cazului, inclusiv cel pe care l-ai menționat. Ieri la amiază, generalul comandant al unității a declarat starea de urgență în această chestiune, au fost formate comisii operative de securitate şi introduse măsuri de securitate şi din clipa aceea, fiecare unghi de abordare, fiecare indiciu, oricât de vag, a fost analizat sistematic până la capăt. Şi pot să-ți spun, comandante, orice om care ar veni cu o idee cât de cât originală în acest caz ar trebui să se înrudească îndeaproape cu Einstein,

rosti colonelul ridicând o mână manichiurată şi lăsând-o să se aşeze pe sugativa de pe masă, cu un gest uşor de subliniere. Nu există nimic, absolut nimic de la care să pornim în rezolvarea acestui caz.

Bond zâmbi cu un aer de înţelegere şi se ridică în picioare.

— În acest caz, domnule colonel, nu vă voi mai irosi timpul astă-seară. Dacă aş putea obţine procesele-verbale ale diferitelor şedinţe, ca să mă pun la curent, şi dacă unul dintre oamenii dumneavoastră mi-ar putea arăta drumul spre cantină şi spre locul unde voi dormi...

— Sigur, sigur!

Colonelul apăsă pe butonul soneriei şi în cameră intră un aghiotant tânăr, cu părul tuns perie.

— Proctor, condu-l te rog pe comandant în camera lui din aripa VIP, iar pe urmă du-l la bar şi la cantină. (Se întoarse spre Bond.) Voi pregăti documentaţia, s-o poţi citi după ce mănânci şi bei un pahar. O vei găsi în biroul meu. Nu poate fi scoasă de aici, desigur, dar vei găsi totul la îndemână în camera alăturată şi Proctor va fi în măsură să-ţi clarifice orice aspect care ar putea să lipsească. Bine? Ne vedem din nou dimineaţă, zise colonelul întinzând mâna.

Bond îi ură noapte bună şi ieşi pe urmele aghiotantului. În timp ce mergea pe coridoarele vopsite în culori neutre şi cu miros neutru, îşi zise că misiunea aceea e probabil cea mai lipsită de speranţă din câte a avut. Dacă şefii serviciilor de securitate din paisprezece ţări erau absolut perplecşi, ce şanse avea el? Când se băgă în pat în seara aceea, în luxul spartan al unui dormitor de oaspeţi, hotărâse deja că va mai rămâne două zile – în principal ca să ţină legătura cu Mary Ann Russell cât mai mult cu putinţă –, după care va abandona cazul. Cu decizia luată, se cufundă imediat într-un somn adânc şi liniştit.

Patru zile mai târziu – nu două –, când zorii se iveau deasupra pădurii St. Germain, James Bond stătea lungit pe ramura groasă a unui stejar, supraveghind un luminiş aflat în adâncul porţiunii de pădure de la marginea şoselei D98, şoseaua crimei.

Era îmbrăcat din cap până-n picioare cu uniforma de camuflaj a paraşutiştilor, în nuanţe de verde, maro şi negru. Chiar şi mâinile îi erau acoperite cu acelaşi material, iar pe cap purta o mască cu fante pentru ochi şi gură. Costumaţia îl camufla bine şi avea să-l camufleze şi mai bine când soarele se ridica mai mult şi umbrele deveneau mai întunecate; nu putea fi văzut de nicăieri de la sol, nici măcar dacă ar fi stat cineva chiar sub ramura cea înaltă.

Ajunsese aici în felul următor: primele două zile la SHAPE fuseseră timp irosit, aşa cum se aşteptase. Nu realizase nimic, în afară de faptul că se făcuse întrucâtva nepopular din cauza insistenţei cu care punea întrebări de verificare. În dimineaţa celei de-a treia zile se pregătea să meargă să-şi ia rămas-bun, când primi un telefon de la colonel.

— Comandante, m-am gândit să te anunţ că ultima echipă canină a poliţiei s-a întors din misiune aseară târziu – ideea dumitale că ar merita cercetată întreaga pădure. Îmi pare rău (în vocea colonelului nu se citea nicio părere de rău), dar rezultatul este negativ, absolut negativ.

— Ah! E vina mea că le-am irosit timpul.

Mai mult ca să-l irite pe colonel, Bond întrebă:

— Vă deranjează dacă stau de vorbă cu şeful echipei canine?

— Sigur, cum să nu! Orice vrei. Apropo, comandante, cât intenţionezi să rămâi? Ne bucurăm să te avem printre noi cât de mult vrei, dar se pune problema camerei dumitale. Se pare că peste câteva zile va veni un grup mare din Olanda. Personal din eşalonul cel mai înalt, desigur, şi cei de la administraţie spun că sunt un pic strâmtoraţi cu spaţiul.

Bond nu se aşteptase să se înţeleagă bine cu colonelul Schreiber, şi nici nu se înţelesese. Replică amiabil:

— Să văd ce are de spus şeful meu şi vă sun, domnule colonel.

— Da, aşa să faci, te rog.

Vocea colonelului era la fel de politicoasă, însă ambii bărbaţi erau pe cale să-şi piardă bunele

maniere şi cele două receptoare se aşezară simultan în furcă, întrerupând convorbirea.

Şeful echipei canine era un francez din lande. Avea nişte ochi vicleni, care-i jucau în cap – ochi de braconier. Bond se întâlni cu el la canisă, dar apropierea mânuitorului lor îi agita prea tare pe câinii alsacieni, aşa că, pentru a scăpa de zarva lătrăturilor, acesta îl duse pe Bond în camera de serviciu – un birou mic, cu binocluri agăţate pe cuiere din lemn şi haine impermeabile, cizme de cauciuc, hamuri pentru câini şi alte echipamente stivuite pe lângă pereţi. Existau două scaune din lemn de brad şi o masă acoperită de o hartă a pădurii St. Germain, la scară mare, care fusese împărţită cu creionul în sectoare. Şeful echipei canine făcu un semn peste hartă.

— Câinii noştri au parcurs-o în întregime, *monsieur*. Nu există nimic acolo.

— Vrei să spui că nu s-au oprit nici măcar într-un loc?

Omul se scărpină în creştet.

— Am avut probleme cu câteva animale sălbatice, *monsieur*. Un iepure sau doi, două vizuini de vulpi. Ne-a fost greu să-i scoatem dintr-un luminiş în apropiere de Carrefour Royal. Probabil că încă mai simţeau mirosul ţiganilor.

— Aha! exclamă Bond, vag interesat. Arată-mi, unde au fost ţiganii ăştia?

Şeful echipei canine arătă graţios cu degetul mic, murdar.

— Astea sunt denumiri rămase de pe vremuri. Aici se află Etoile Parfaite, iar aici, unde a avut loc crima, este Carrefour des Curieux. Iar aici, formând baza triunghiului, e Carrefour Royal, care formează o cruce cu şoseaua crimei, adăugă el dramatic.

Scoase un creion din buzunar şi făcu un semn în apropiere de răscruce.

— Iar ăsta e luminişul, *monsieur*. O şatră de ţigani a poposit acolo mai toată iarna. Au plecat luna trecută. Au făcut curăţenie temeinică, dar pentru câini, mirosul lor va stărui luni întregi.

Bond îi mulțumi și după ce cercetă și admiră câinii și conversă cu șeful echipei canine despre ocupația acestuia, urcă în Peugeot și se duse la jandarmeria din St. Germain. Acolo află că da, firește că jandarmii au avut cunoștință de șatra de țigani. Aveau mutre tipice de romi. Nu vorbeau o iotă de franceză, dar s-au purtat bine. Nu s-a primit nicio plângere la adresa lor. Șase bărbați și două femei. Nu, nimeni nu i-a văzut plecând. Într-o dimineață pur și simplu nu mai erau acolo. Se putea foarte bine să fi plecat cu o săptămână înainte de a li se observa dispariția. Aleseseră un loc izolat.

Bond porni pe D98, prin pădure; când marele pod al autostrăzii apăru la patru sute de metri în față, acceleră, apoi stinse motorul și înaintă în tăcere până când ajunse la Carrefour Royal. Frână, coborî din mașină fără cel mai mic zgomot și, simțindu-se cam neghiob, intră încet în pădure, îndreptându-se circumspect spre locul unde se afla luminișul. După douăzeci de metri de la marginea pădurii ajunse la luminiș. Se opri între tufele și copacii care-l mărgineau și-l examină cu atenție, după care se duse și-l examină de la un capăt la celălalt.

Luminișul era cam de mărimea a două terenuri de tenis alăturate, fiind acoperit cu iarbă deasă și mușchi. Se vedea un pâlc de lăcrămioare, iar sub copacii învecinați iarba era presărată cu clopoței. Într-o parte se afla o movilă scundă, poate un tumul, complet împrejmuită și acoperită cu rugi de mure și tufe de măceș. Bond se plimbă în jurul ei și privi printre rădăcini, dar nu era nimic de văzut, în afară de forma movilei de pământ.

Se mai uită o dată de jur împrejur, după care se duse în colțul de luminiș aflat cel mai aproape de șosea. Exista o cale de acces facilă, printre copaci. Vedea oare urmele unei cărări, o ușoară turtire a frunzelor? Nu mai mult decât ar fi lăsat pașii țiganilor sau ai amatorilor de picnic cu o vară înainte. La marginea șoselei se afla o cale de trecere îngustă, printre doi copaci. Bond se aplecă într-o doară ca să examineze trunchiurile, dar înțepeni și se lăsă

pe vine. Curăță cu unghia, delicat, o dâră îngustă de noroi întărit: ascundea o zgârietură adâncă în trunchiul copacului. Prinse micii bulgări de noroi în căuşul mâinii libere, scuipă ca să-i umezească şi umplu la loc zgârietura, cu grijă. Existau trei zgârieturi camuflate pe un copac şi patru pe celălalt. Bond ieşi iute dintre copaci, pe şosea. Maşina lui se oprise pe o pantă uşoară ce cobora pe sub podul autostrăzii. Deşi bubuitul tunător al traficului de pe autostradă îi oferea o oarecare protecție, preferă să împingă maşina, să sară în ea şi să pornească motorul abia când ajunse sub pod.

Iar acum se afla din nou în luminiş, deasupra lui, şi tot nu ştia dacă intuiția pe care o avusese era corectă. Dictonul lui M. îl pusese pe pista respectivă – dacă era într-adevăr o pistă –, împreună cu referirea la țigani. „Câinii au simțit mirosul țiganilor... Mai toată iarna... au plecat luna trecută. Nicio plângere... Într-o dimineață pur şi simplu nu mai erau acolo." Factorul invizibil. Omul invizibil. Oamenii care fac parte din fundal într-o măsură atât de mare încât nu ştii dacă sunt acolo sau nu. Şase bărbați şi două femei, care nu vorbeau boabă de franceză. Țigani – bună acoperire! Puteai să fii străin şi totodată să nu fii străin, fiindcă eşti doar țigan. Unii dintre ei plecaseră cu şatra. Oare să fi rămas câțiva care şi-au construit o ascunzătoare în timpul iernii, un loc tainic din care ieşiseră pentru prima oară ca să deturneze nişte documente strict secrete? Până când găsise zgârieturile mascate cu grijă pe cei doi copaci, Bond se gândise că nu face decât să țeasă în minte poveşti. Zgârieturile se aflau la înălțimea la care pedalele unei motociclete de un fel sau altul s-ar freca de scoarța copacilor dacă vehiculul ar fi purtat de cineva pe sus. Ideea putea fi complet fantezistă, dar pentru el era de ajuns. Singura întrebare din mintea lui era dacă indivizii respectivi dăduseră o unică lovitură ori aveau atât de multă încredere în siguranța ascunzătorii lor încât intenționau să mai încerce. Dezvălui toate acestea doar celor de la Departamentul F. Mary Ann Russell îi

spuse să aibă grijă. Directorul Departamentului F, mai constructiv, ordonă unității sale de la St. Germain să coopereze. Bond își luă rămas-bun de la colonelul Schreiber și se mută pe un pat de campanie din sediul unității – o casă anonimă pe o stradă dosnică din sat, anonimă și ea. Unitatea îi furnizase echipamentul de camuflaj și cei patru oameni din Serviciul Secret care o conduceau se plasaseră bucuroși la ordinele lui Bond. Își dădeau seama la fel de bine ca el că, dacă Bond reușea să dea peste nas întregii mașinării a securității de la SHAPE, Serviciul Secret va obține o victorie de neprețuit în raporturile sale cu Înaltul Comandament al SHAPE, iar grijile lui M. cu privire la independența unității sale vor dispărea pentru totdeauna.

Lungit pe ramura de stejar, Bond zâmbi pentru sine. Armate particulare, războaie particulare... Câtă energie deviau de la cauza comună, cât de multe gloanțe trimiteau în altă direcție decât cea a dușmanului comun!

Șase și jumătate: era timpul pentru micul dejun. Cu mișcări precaute, Bond își strecură mâna dreaptă într-un buzunar și pe urmă o duse la gură, prin fanta măștii. Supse tableta de glucoză cât putu mai încet, apoi băgă în gură încă una. Ochii lui nu părăsiră luminișul nicio clipă. Veverița roșcată care apăruse de la prima geană a zorilor și de atunci ronțăise constant lăstari de fag tineri fugi spre movila acoperită cu măceși, cale de câțiva pași, luă ceva de pe jos și începu să învârtă acel obiect între lăbuțe și să-l roadă. Doi porumbei de pădure care se curtaseră zgomotos în iarba înaltă începură să facă dragoste stângaci, în fluturări de aripi. Perechea de vrăbii își vedea mai departe de adunatul uscăturilor pentru cuibul pe care și-l construia, cu întârziere, într-un tufiș ghimpos. Sturzul cel gras găsi în sfârșit viermele pe care-l căuta și începu să tragă de el, proptit bine pe picioare. Albinele se adunară în număr mare printre florile de măceș de pe movilă; din locul unde se afla, la vreo douăzeci de metri de movilă și mai sus decât ea, Bond abia le auzea, slab,

zumzetul văratic. Era o scenă de basm – florile de măceş, lăcrămioarele, păsările şi fasciculele groase de lumină solară pătrunzând ca nişte lănci printre copacii înalţi pentru a se proiecta pe iarba de un verde lucios. Bond, urcat în ascunzătoarea lui de la patru dimineaţa, nu mai examinase niciodată cu atâta atenţie sau atât de mult timp trecerea de la noapte la o zi splendidă. Se simţi dintr-o dată caraghios. Dintr-o clipă într-alta se putea ca o pasăre să vină să i se aşeze pe cap!

Porumbeii fură primii care dădură alarma. Cu un fâlfâit sonor, îşi luară zborul şi ţâşniră în pădure. Toate celelalte păsările şi veverița îi urmară. Acum, luminişul era tăcut, cu excepţia zumzăitului slab al albinelor. Ce anume dăduse alarma? Bond simţi că inima începe să-i bată cu putere. Ochii lui cercetau amănunţit luminişul, căutând un indiciu. Ceva se mişca printre florile de măceş – o mişcare foarte vagă, dar extraordinară. Încet, centimetru cu centimetru, o tulpină ţepoasă izolată – nefiresc de dreaptă şi cam groasă – se ridică printre crengile superioare şi continuă să se ridice până la vreo treizeci de centimetri mai sus de tufă, după care se opri. În vârful tulpinii se afla o solitară floare de măceş roz. Aşa, izolată de tufă, părea nefirească, dar numai dacă s-ar fi întâmplat să vezi întregul proces al apariţiei sale. La o privire întâmplătoare arăta ca o tulpină izolată, atât şi nimic mai mult. În tăcere, petalele florii părură să pivoteze şi să se desfacă, pistilurile galbene se traseră la o parte şi razele soarelui făcură să scânteieze o lentilă de sticlă de mărimea unei monede medii. Lentila păru să privească direct spre Bond, dar apoi ochiul-floare începu să se rotească lent, foarte lent pe tulpină şi continuă rotirea până când lentila ajunse iarăşi îndreptată spre Bond şi întregul luminiş fusese cercetat minuţios. De parcă ar fi fost mulţumite, petalele pivotară iarăşi ca să acopere ochiul şi floarea de măceş solitară coborî printre celelalte.

Bond expiră năvalnic aerul reţinut în plămâni şi închise o clipă ochii, ca să-i lase să se odihnească.

Țigani! Dacă era să judece după instrumentul acela, sub movilă, în adâncul pământului se afla cu siguranță cea mai profesionistă unitate de spionaj lăsată în urmă pe terenul inamicului din câte fuseseră create vreodată – mult mai strălucită decât toate cele pregătite de Anglia pentru a opera în urma invadării reușite a Germaniei, mult mai bună chiar decât cele lăsate în urmă de nemți în Ardeni. Îl trecu un fior de emoție și anticipare – aproape de frică – pe șira spinării. Așadar, avusese dreptate! Dar în ce va consta actul următor? Din direcția movilei începu să se audă un scâncet subțire, ascuțit – sunetul unui motor electric ambalat cu putere. Tufa de măceș tremura ușor. Albinele se ridicară în aer, planară o vreme, apoi se așezară iarăși pe flori. De-a lungul tufei mari, chiar pe mijloc, apăru încet o fisură neregulată care începu să se lărgească lin. Cele două jumătăți ale tufei se deschideau ca o ușă dublă. Deschizătura întunecată se lărgi până când Bond putu să vadă rădăcinile tufei pătrunzând în pământ de o parte și de alta a ușii deschise. Șuierul mașinăriei era mai puternic și muchiile ușilor curbate luceau metalic. Totul semăna cu deschiderea unui ou de Paște cu balamale. Câteva clipe mai târziu, cele două segmente se depărtară și între jumătățile tufei de măceș în care albinele continuau să freamete se formă o deschidere largă. Interiorul chesonului metalic ce susținea pământul movilei și rădăcinile tufei apăru în lumina soarelui. Șuierul motorului încetase. În deschizătură apăru un cap de bărbat, urmat de umeri și de restul corpului; omul ieși cu mișcări tăcute și se lăsă pe vine, iscodind cu privirea luminișul. În mână avea un pistol – un Luger. Mulțumit, se răsuci pe loc și făcu un semn spre interiorul ascunzătorii. Apărură capul și umerii unui al doilea bărbat, care-i înmână primului trei perechi de obiecte ce semănau cu tălpicii de zăpadă și se lăsă în jos, dispărând înăuntrul ascunzătorii. Primul bărbat alese o pereche de tălpici și-i încălță peste bocanci. Acum putea să se miște liber, fără a lăsa urme de pași, fiindcă iarba se turtea doar preț de o clipă sub rețeaua de sfoară,

după care se ridica la loc încet. Bond zâmbi în sinea lui. Deştepţi nemernici!

Apăru al doilea bărbat, urmat de un al treilea; cei doi scoaseră împreună din ascunzătoare o motocicletă şi se opriră cu motocicleta suspendată între ei cu ajutorul unei reţele de hamuri, în timp ce primul bărbat, evident conducătorul, îngenunche şi le prinse peste bocanci tălpicii de zăpadă. Porniră în şir indian printre copaci, înspre drum. Felul în care se deplasau prin umbră neauziţi, ridicând mult genunchii şi aşezând cu grijă piciorul cu tălpic pe pământ la fiecare pas, avea ceva extraordinar de sinistru.

Cu un oftat prelung, Bond se eliberă de încordare şi-şi lăsă încet capul pe creanga pe care stătea, ca să-şi relaxeze muşchii suprasolicitaţi ai gâtului. Deci aşa stăteau lucrurile! Chiar şi cele mai mărunte detalii puteau fi adăugate acum la dosar. Cei doi subordonaţi erau îmbrăcaţi în salopete gri, însă conducătorul purta uniforma Corpului regal de semnalizări, iar motocicleta lui era o BSA M20 verde-oliv, cu număr de înmatriculare britanic pe rezervorul de benzină. Nu era deloc de mirare că curierul de la SHAPE îl lăsase să se apropie de el. Şi ce făcea grupul cu prada sa ultrasecretă? Probabil că transmitea ce era mai important prin radio, noaptea. În locul unui periscop, din tufa de măceş se ridica o antenă cu aspect de tulpină, generatorul cu pedală pornea în adâncul pământului şi informaţiile cifrate erau transmise cu mare viteză. Cifruri? Bond ştia că, dacă reuşea să captureze grupul la suprafaţă, va găsi în ascunzătoare multe secrete importante ale duşmanului. Şi ce ocazie excelentă de a trimite informaţii false către GRU, agenţia sovietică de spionaj militar care controla probabil această operaţiune! Mintea lui Bond clocotea de idei.

Cei doi subalterni se întorceau. Intrară în ascunzătoare şi tufa de măceş se închise. Conducătorul se afla probabil pe motocicletă, între tufele de la marginea drumului. Bond se uită la ceas: şapte fără cinci. Sigur că da! Individul aştepta să vadă dacă

apare vreun curier. Fie nu ştia că omul pe care-l omorâse făcea acea cursă săptămânal, lucru improbabil, fie presupunea că SHAPE va modifica rutina, pentru un plus de siguranţă. Cei trei erau oameni precauţi. Aveau probabil ordinul de a face capturi cât mai mari posibil până la începutul verii, când pădurea va fi cutreierată de prea mulţi excursionişti în vacanţă. Atunci echipa va putea fi extrasă şi reintrodusă iarna. Cine putea şti ce planuri pe termen lung aveau? Ajungea că liderul lor se pregătea de încă o crimă.

Minutele treceau, măsurate de ticăitul ceasului. La şapte şi zece, comandantul reapăru; se opri la umbra unui copac gros, la marginea luminişului, şi fluieră o notă scurtă, înaltă, ca trilul unei păsări. Tufa de măceş începu imediat să se deschidă; subalternii ieşiră şi-l urmară pe lider printre copaci. Două minute mai târziu se întoarseră cu motocicleta agăţată între ei. După ce privi atent în jur ca să se convingă că n-au lăsat nicio urmă, conducătorul îi urmă în ascunzătoare şi cele două jumătăţi ale tufei de măceş se închiseră iute în urma lui.

Jumătate de oră mai târziu, luminişul revenise la viaţă. După încă o oră, când soarele ridicat sus pe cer făcea ca umbrele să fie mai întunecate, James Bond se târî fără zgomot de-a-ndăratelea pe ramura lui, se lăsă să cadă uşor pe un petic de muşchi din spatele unor rugi de mure şi se topi în pădure.

În seara aceea, convorbirea lui telefonică de rutină cu Mary Ann Russell se dovedi furtunoasă.

— Eşti nebun! zise ea. Nu te las s-o faci! Am să-l rog pe directorul Departamentului F să-l sune pe colonelul Schreiber şi să-i spună toată povestea! Asta e treaba celor de la SHAPE, nu a ta!

Bond replică aspru:

— N-ai să faci nimic de felul ăsta! Colonelul Schreiber spunea că e cât se poate de bucuros să mă lase să fac mâine o cursă falsă, în locul curierului de serviciu. Asta e tot ce are nevoie să ştie în acest moment. O operaţiune gen reconstituirea crimei. Îl doare-n cot. A închis practic dosarul cazului. Acum

fii fată cuminte şi fă cum ți-am spus! Trimite-i lui M. raportul meu, pe teleimprimator. Va înțelege de ce e nevoie să lămuresc treaba asta şi nu va obiecta.

— M. să se ducă naibii! Şi tu să te duci naibii! Să se ducă naibii tot Serviciul ăsta prostesc! exclamă fata cu lacrimi în glas. Sunteți doar niște țânci care se joacă de-a pieile-roşii! Să-i înfrunți pe oamenii ăştia singur...! Te... te dai mare! Asta-i tot: te dai mare!

Bond începea să se enerveze.

— Ajunge, Mary Ann! Pune raportul pe teleimprimator! Îmi pare rău, dar e un ordin.

— Of, bine, spuse ea cu resemnare în glas. Nu-i nevoie să profiți că ai rang superior. Dar ai grijă să nu pățeşti nimic! Cel puțin îi vei avea pe băieții de la biroul local ca să se ocupe de curățenie. Mult noroc!

— Mulțumesc, Mary Ann. Şi spune-mi, vrei să iei cina cu mine mâine seară? Într-un local ca Armenonville. Şampanie roz şi țigani lăutari. Ceva stil „Parisul primăvara".

— Da, răspunse ea cu seriozitate. Mi-ar plăcea. Dar atunci să ai şi mai mare grijă, bine? Te rog!

— Sigur că voi avea, nu-ți face griji. Noapte bună!

— Noapte bună.

Bond petrecu restul serii îngrijindu-se de ultimele detalii ale planurilor sale şi făcând un ultim instructaj cu cei patru oameni ai Departamentului.

Era o nouă zi frumoasă. Lui Bond, aşezat comod pe motocicleta BSA care tremura uşor cu motorul pornit, gata de plecare, îi venea greu să creadă realitatea ambuscadei care-l aştepta imediat dincolo de Carrefour Royal. Caporalul din Corpul semnalizări care-i înmânase geanta de curier goală şi era pe punctul de a-i da semnalul de plecare remarcă:

— Arătați de parcă v-ați fi petrecut toată viața în Corpul regal, domnule! Aş zice că va trebui să vă tundeți curând, dar uniforma vă vine perfect. Cum vă place motocicleta, domnule?

— Zboară ca visul! Uitasem cât de distractive sunt blestemățiile astea!

— Eu unul aş prefera oricând o mică Austin A40, domnule.

Caporalul se uită la ceas.

— E aproape şapte fix. (Ridică degetul mare.) Daţi-i drumul!

Bond îşi trase ochelarii pe ochi, ridică mâna în semn de salut spre caporal, băgă motocicleta în viteză şi porni pe aleea de pietriş, ieşind pe poarta principală.

Coti de pe şoseaua 184, intră pe 307, străbătu Bailly şi Noisy-le-Roy, după care îi apărură în faţă clădirile risipite dezordonat ale satului St. Nom. Acolo urma să cotească strâns la dreapta, ca să intre pe D98 – *„la route de la mort"*[1], cum o numise şeful echipei canine. Bond trase la marginea drumului, pe iarbă, şi mai aruncă o privire la pistolul Colt de calibrul .45, cu ţeavă lungă. Băgă arma caldă la loc sub haină, lipită de abdomenul lui, şi lăsă nasturele hainei descheiat. Pe locuri...! Fiţi gata...!

Bond luă curba strânsă şi acceleră până la optzeci la oră. Viaductul autostrăzii spre Paris apăru în faţă cu un aer sumbru. Gura întunecată a tunelului de dedesubt se deschise şi-l înghiţi. Zgomotul ţevilor sale de eşapament răsună tunător şi preţ de o clipă simţi mirosul tunelului, un miros rece şi umed. În faţă, asfaltul lucios scânteia în linie absolut dreaptă cale de trei kilometri, prin pădurea vrăjită; mirosea dulce a frunze şi a rouă. Bond reduse viteza la şaizeci şi cinci. Oglinda retrovizoare din stânga tremura puţin din cauza vitezei şi-i arăta doar întinderea pustie a şoselei, între şirurile de copaci care coteau în spatele lui ca un siaj verde. Nici urmă de ucigaş. Oare se speriase? Întâmpinase vreun obstacol? O clipă mai târziu însă, în mijlocul oglinzii convexe apăru un minuscul punct negru – un ţânţar care se transformă în muscă, apoi în albină, apoi în bondar. Apăru casca de protecţie aplecată mult peste ghidon, între două mâini negre, mari, ca nişte labe de animal. „Dumnezeule, că repede se apropie!" Ochii lui Bond se mutară iute de la oglindă la drumul din faţă şi din nou la oglindă. Când mâna dreaptă a ucigaşului se îndrepta spre pistol...

[1] Drumul morţii (fr.).

Bond încetini – cincizeci şi cinci, cincizeci, treizeci. În faţă, asfaltul era neted ca o suprafaţă metalică. O ultimă privire rapidă în oglindă. Mâna dreaptă se ridicase de pe ghidon; reflectat de ochelarii de protecţie ai individului, soarele desena doi ochi imenşi, arzători, mai jos de marginea căştii. Acum! Bond frână cu putere şi făcu motocicleta să derapeze într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, oprind totodată motorul. Nu reuşi să scoată suficient de rapid pistolul. Arma ucigaşului scuipă flăcări de două ori şi un glonţ se înfipse în amortizoarele şeii, lângă coapsa lui Bond. Dar apoi, pistolul Colt îşi rosti unicul cuvânt şi ucigaşul cu motocicleta lui, ca prinşi cu lasoul din pădure, virară nebuneşte, ieşind de pe şosea, săriră peste şanţ şi se izbiră frontal de trunchiul unui fag. Preţ de câteva clipe, încâlceala om-maşină rămase agăţată de trunchiul gros, după care se prăbuşi pe spate, în iarbă, cu hârâitul metalic al ultimei respiraţii.

Bond descălecă de pe motocicletă şi se duse lângă amestecul urât de haine kaki şi oţel fumegând. Nu era nevoie să caute pulsul. Indiferent unde nimerise glonţul, casca de protecţie se zdrobise ca o coajă de ou. Bond se răsuci pe călcâie şi-şi băgă pistolul la loc sub tunică. Norocul fusese de partea lui; nu era deloc cazul să-l forţeze. Urcă pe motocicletă şi acceleră din nou pe şosea.

Sprijini motocicleta de unul dintre copacii zgâriaţi din apropierea drumului, merse fără zgomot până la marginea luminişului, îşi ocupă poziţia în umbra fagului cel gros, îşi umezi buzele şi imită cât de bine putu fluieratul ca de pasăre al ucigaşului. Aşteptă. Oare fluierase greşit? Însă tufa începu să tremure şi se porni şuierul subţire, ascuţit. Bond îşi băgă degetul mare al mâinii drepte sub centură, la câţiva centimetri de patul pistolului. Spera să nu trebuiască să mai ucidă. Cei doi subalterni nu păruseră înarmaţi şi dacă avea noroc, era posibil să se predea fără luptă.

Uşile curbate erau acum deschise. Din locul unde se afla, Bond nu putea să vadă ascunzătoarea,

dar după câteva secunde, primul bărbat ieşi şi se apucă să-şi pună tălpicii de zăpadă, urmat de al doilea. Tălpicii de zăpadă! Bond simţi că i se opreşte inima în loc. Uitase de ei! Probabil că erau ascunşi în tufe. „Prostul naibii! Oare au să observe?"

Cei doi bărbaţi veniră încet spre el, păşind cu delicateţe. Când ajunse la vreo şapte metri, cel din frunte rosti încet ceva într-o limbă ce părea a fi rusa. Văzând că Bond nu răspunde, cei doi încremeniră locului şi se holbară la el uluiţi, aşteptând poate răspunsul la o parolă. Bond simţi că-l pasc necazuri; îşi smulse pistolul de sub haină şi înaintă spre ei, ghemuit pe vine.

— Mâinile sus!

Le făcu semn cu gura pistolului. Bărbatul din frunte strigă un ordin şi se aruncă în faţă. Simultan, al doilea încercă să fugă înapoi spre ascunzătoare. O puşcă bubui dintre copaci şi individul se prăbuşi, lovit în piciorul drept. Soldaţii din Departament ieşiră din ascunzători şi se apropiară în goană. Bond se lăsă pe un genunchi şi lovi cu ţeava pistolului în sus, în direcţia corpului lansat spre el ca din puşcă. Îl nimeri, dar în clipa următoare bărbatul fu peste el. Bond văzu unghiile lansate spre ochii lui, îşi feri capul şi se pomeni cu un upercut. O mână îi prinsese încheietura mâinii drepte şi începu să-i răsucească încet pistolul spre propriul corp. Nevoind să omoare, ţinuse piedica pusă. Încercă s-o ajungă cu degetul mare, dar un bocanc îl lovi în cap, dintr-o parte, făcându-l să dea drumul la armă şi să cadă pe spate. Văzu printr-o ceaţă roşie gura pistolului aţintită asupra feţei lui. Îi trecu prin minte, ca fulgerul, gândul că va muri – va muri fiindcă a arătat îndurare!

Dintr-o dată, gura pistolului dispăru şi nu mai simţi nici greutatea individului peste el. Bond se ridică în genunchi, apoi în picioare. Cadavrul, răsturnat în iarbă lângă el, zvâcni dintr-un picior pentru ultima oară. Pe spatele salopetei se vedeau găuri însângerate. Bond privi în jur. Cei patru soldaţi ai Departamentului stăteau grupaţi. Bond desfăcu

cureaua căştii de protecţie şi, frecându-şi capul acolo unde fusese lovit, zise:

— Mulţumesc! Cine l-a doborât?

Nu răspunse nimeni; soldaţii păreau ruşinaţi. Bond se apropie de ei, nedumerit.

— Care-i necazul?

Pe neaşteptate, surprinse o mică mişcare în spatele soldaţilor. Apăru un picior în plus – un picior de femeie. Bond izbucni în râs. Zâmbind stânjeniţi, soldaţii se uitară în urmă. Mary Ann Russell, îmbrăcată cu cămaşă maro şi blugi negri, apăru din spatele lor cu mâinile ridicate. Într-una ţinea un pistol ce părea a fi de tir, de calibrul .22. Fata coborî mâinile, băgă pistolul sub betelia blugilor, se apropie de Bond şi rosti neliniştită:

— N-ai să învinovăţeşti pe nimeni, sper! Pur şi simplu nu i-am lăsat să plece dimineaţă fără mine! (Avea o expresie rugătoare în ochi.) La drept vorbind, cred că a fost un noroc că am venit. Vreau să spun că doar s-a întâmplat să ajung la tine prima. Nimeni nu voia să tragă, de teamă să nu te nimerească.

Bond îi zâmbi, privind-o în ochi.

— Dacă n-ai fi venit, ar fi trebuit să nu-mi respect invitaţia aceea la cină.

Se întoarse spre soldaţi şi glasul lui deveni autoritar.

— În regulă, unul dintre voi să ia motocicleta şi să-i raporteze colonelului Schreiber esenţa celor petrecute. Să-i spună că aşteptăm să vină echipa lui înainte de a arunca o privire în ascunzătoare. Şi că-l rog să includă vreo doi soldaţi de la antisabotaj – ascunzătoarea aceea ar putea avea mine ascunse.

Apoi o luă pe fată de braţ şi-i spuse:

— Vino încoace, vreau să-ţi arăt un cuib de pasăre.

— E un ordin?

— Da.

Doar pentru ochii tăi[1]

Cea mai frumoasă pasăre din Jamaica – şi cea mai frumoasă pasăre din lume, spun unii – e pasărea colibri „doctor". Masculul măsoară cam douăzeci şi doi de centimetri lungime, dar din aceştia, optsprezece formează coada – două pene lungi şi negre care se curbează şi se intersectează, marginea lor interioară având un model similar cu cel al razelor cochiliei unei scoici. Capul şi creasta sunt negre, aripile, verde închis, ciocul lung e roşu-aprins, iar ochii, strălucitori şi încrezători, sunt negri. Corpul e de un verde-smarald atât de viu încât, atunci când îl scaldă soarele, vezi cel mai intens verde existent în natură. În Jamaica, păsările iubite primesc porecle. *Trochilus polytmus* este numită „pasărea-doctor" fiindcă cele două pene lungi ale cozii le amintesc oamenilor de coada neagră a fracului doctorilor din vechime.

Doamna Havelock nutrea un devotament deosebit faţă de două familii de păsări de acest fel, fiindcă le privise cum sorb nectar, se luptă, îşi construiesc cuibul şi fac dragoste încă de când se căsătorise şi venise la Content. Acum era trecută de cincizeci de ani, aşa că multe generaţii ale acestor două familii veniseră şi plecaseră de când primele două perechi primiseră de la soacra ei numele Priam şi Tisbe, respectiv Dafnis şi Cloe. Însă perechile succesoare păstraseră numele, aşa că doamna Havelock şedea acum în faţa serviciului elegant de ceai, pe veranda largă şi răcoroasă, şi-l privea pe Priam cum, cu un „ti-ti-ti!" feroce, îl atacă pe Dafnis, care terminase nectarul dulce al florilor din propria lui tufă imensă de pălăria-chinezului şi se strecurase în cea învecinată, de euforbia, care-i aparţinea

[1] În original, *For Your Eyes Only*, formulă cu sensul „strict confidenţial".

lui Priam. Cele două minuscule comete negru cu verde se învârtejiră pe iarba frumoasă a peluzei, presărată cu petice strălucitoare de hibiscus şi bougainvillaea, până când dispărură în pâlcul de lămâi. Aveau să se întoarcă în scurt timp; războiul permanent dintre cele două familii era un joc, pentru că în grădina aceea bine îngrijită exista nectar din belşug pentru toţi.

Doamna Havelock îşi puse ceaşca de ceai pe masă, luă un sandviş cu pastă de anşoa şi remarcă:

— Zău că sunt cei mai teribili fandosiţi!

Colonelul Havelock privi peste ziarul *Daily Gleaner*.

— Cine?

— Priam şi Dafnis.

— A, da, făcu colonelul, care considera că numele sunt idioate. Am impresia că Batista o va şterge curând. Castro menţine bine presiunea la nivel ridicat. Un tip de la Barclay îmi spunea dimineaţă că se revarsă deja încoace sume mari de bani dubioşi. Spunea că proprietatea Belair a fost vândută unui cumpărător necunoscut, prin reprezentanţii acestuia. O sută cincizeci de mii de lire sterline pentru patru sute de hectare de căpuşe bovine şi o casă pe care furnicile roşii au s-o dărâme înainte de Crăciun! Cineva s-a dus fără veste şi a cumpărat hotelul acela oribil, Bloe Harbour, şi se spune chiar şi că Jimmy Farquharson a găsit un cumpărător pentru proprietatea lui – cu tot cu păduchii de plante şi ciupercile parazite de pe bananieri, presupun, aşa, pentru siguranţă!

— Ar fi bine pentru Ursula. Biata de ea, nu suportă viaţa de aici! Dar nu pot spune că-mi place ideea ca întreaga insulă să fie cumpărată de cubanezii ăştia. La drept vorbind, Tim, de unde au atâţia bani?

— Din activităţi ilegale, din fonduri sindicale, din fonduri guvernamentale – Dumnezeu ştie! Ţara aceea colcăie de escroci şi gangsteri. Pesemne că vor să-şi scoată rapid banii din Cuba şi să-i investească în altceva. Jamaica e o opţiune la fel de

bună ca oricare altă țară din lume, acum că avem convertibilitatea cu dolarul. Se pare că tipul care a cumpărat Belair a răsturnat pur şi simplu banii pe podeaua din biroul lui Aschenheim, dintr-o servietă. Presupun că va păstra casa un an, doi, iar după ce furtuna se termină sau când Castro ajunge la putere şi termină curățenia, o va scoate iarăşi la vânzare, o va vinde cu o pierdere acceptabilă şi se va muta altundeva. Într-un fel e păcat. Belair era pe vremuri o proprietate excelentă. Ar fi putut să fie readusă la starea dinainte, dacă i-ar fi păsat cuiva din familie de ea.

— Pe vremea bunicului lui Bill avea patru mii de hectare! Vechilul avea nevoie de trei zile ca să parcurgă tot perimetrul.

— Că tare-i mai pasă lui Bill! Pariez că şi-a cumpărat deja biletul spre Londra. Încă una din vechile familii pleacă... În curând vom mai rămâne doar noi. Slavă Domnului că lui Judy îi place aici!

Doamna Havelock rosti liniştitor „Da, dragă" şi sună din clopoțel ca să fie luat serviciul de ceai. Agatha, o negresă imensă, cu pielea atât de neagră încât bătea în albastru şi cu basmaua albă demodată care mai era purtată în Jamaica doar în zonele rurale izolate, ieşi din salonul decorat în alb şi roz, urmată de Fayprince, o metisă frumuşică din Port Maria pe care o instruia pentru rolul de a doua servitoare. Doamna Havelock spuse:

— E timpul să ne apucăm de făcut suc, Agatha! Guavele s-au copt timpuriu anul ăsta.

Cu chipul impasibil, Agatha răspunse:

— Da, 'mna. Da' ne trebe mai multe sticle.

— Cum aşa?! Abia anul trecut ți-am cumpărat două duzini din cele mai bune sticle pe care le-am putut găsi la Henrique!

— Da, 'mna. Cineva a spart cinci, şase din acelea.

— Aoleu! Cum s-a întâmplat?

— N-aş şti să spun, 'mna.

Agatha luă tava cea mare din argint şi aşteptă, urmărind chipul doamnei Havelock. Aceasta îşi trăise cea mai mare parte din viață în Jamaica şi

învățase că un obiect spart e un obiect spart și că n-ajungi nicăieri încercând să descoperi vinovatul, așa că se mulțumi să replice vioi:

— A, bine, Agatha. Am să mai cumpăr câteva când ajung în Kingston.

— Da, 'mna.

Agatha se întoarse în casă, urmată de fata cea tânără. Doamna Havelock luă un goblen și se apucă de cusut, cu degetele mișcându-se automat. Privirea ei se întoarse la tufele cele mari – cea de pălăria-chinezului și cea de euforbia. Da, cele două păsări masculе se întorseseră și se plimbau printre flori, cu coada arcuită grațios. Soarele coborâse mult la orizont și razele lui făceau să apară când și când străfulgerări de un verde frumos, aproape sfredelitor. Pe o creangă din vârful unui frangipan, un pănțăruș își începu repertoriul de seară. Orăcăitul unei broaște de copac timpurii anunță lăsarea amurgului scurt, violet.

Content, moșia de opt mii de hectare aflate pe dealurile piemontane ale masivului Candlefly, unul dintre vârfurile estice ale Munților Albaștri din comitatul Portland, fusese dăruită de Oliver Cromwell unui Havelock de demult ca recompensă pentru că se numărase printre semnatarii condamnării la moarte a regelui Carol I. Spre deosebire de mulți alți colonișți din acele vremuri și de mai târziu, familia Havelock întreținuse plantația de-a lungul a trei secole, prin cutremure de pământ și prin uragane, prin boomul și prăbușirea pieților de cacao, zahăr, citrice și cocos. Acum, pe plantație se cultivau banane și se creșteau vite, iar Content se număra printre cele mai bogate și mai bine conduse proprietăți particulare de pe insulă. Casa, cât dreasă, cât reconstruită după cutremure și uragane, era un hibrid – o clădire centrală cu un etaj și cu coloane din mahon, construită pe vechea fundație din piatră, flancată de două aripi fără etaj, cu acoperiș în stil jamaican, plat și mult extins dincolo de pereți, făcut din șindrilă argintie de cedru. Soții Havelock ședeau acum pe veranda lată a clădirii centrale, cu fața spre grădina în pantă lină, dincolo de care privelиștea

vastă a vegetației luxuriante abundente și încâlcite se întindea cale de peste treizeci de kilometri, până la mare. Colonelul Havelock lăsă jos ziarul.

— Mi s-a părut că aud o mașină.

Doamna Havelock spuse cu fermitate:

— Dacă sunt acei oribili soți Fedden din Port Antonio, trebuie pur și simplu să scapi de ei! Nu mai suport să-i aud văitându-se pe tema Angliei! În plus, ultima oară, amândoi erau beți la plecare și cina se răcise. (Se ridică repede.) Am să-i zic Agathei să spună că am o migrenă.

Agatha ieși pe ușa salonului, părând îngrijorată. O urmau îndeaproape trei bărbați.

— Domnu' din Kingston'mna. Venit la colonel.

Bărbatul din frunte se strecură pe lângă menajeră. Rămăsese cu pălăria pe cap – o pălărie panama cu bor îngust și foarte răsucit în sus. Și-o scoase cu mâna stângă, lipind-o de abdomen. Razele soarelui făcură să lucească părul dat cu briantină și dinții albi, dezveliți de zâmbet. Se duse la colonelul Havelock, ținând mâna dreaptă întinsă în față.

— Sunt maiorul Gonzales din Havana. Încântat de cunoștință, colonele!

Accentul lui amintea de imitația de engleză americană a unui șofer de taxi jamaican. Colonelul Havelock, care se ridicase în picioare, atinse scurt mâna ce i se întindea și se uită peste umărul maiorului, la ceilalți doi bărbați, care se plasaseră de o parte și de alta a ușii. Amândoi țineau în mână ultima modă la tropice în materie de genți de voiaj – o geantă Pan American pentru călătorii de o zi. Genții păreau grele. Cei doi bărbați se aplecară simultan și le depuseră la picioarele lor încălțate cu pantofi gălbui, apoi se îndreptară de spate. Purtau șepci albe, plate, cu cozoroc transparent ce le proiecta umbre verzui pe pomeți. Prin umbrele verzui, ochii lor de animal inteligent erau ațintiți asupra maiorului, descifrându-i comportamentul.

— Ei sunt secretarii mei.

Colonelul Havelock scoase din buzunar o pipă și se apucă s-o umple. Ochii săi albaștri cercetară cu o

privire directă hainele elegante, pantofii lustruiți și unghiile lucioase ale maiorului, apoi blugii și cămășile înflorate ale celorlalți doi. Se întrebă cum să-i atragă pe cei trei în biroul lui, aproape de revolverul din sertarul de sus al mesei de lucru. Îi întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Își aprinse pipa, privind prin vălul de fum ochii și gura maiorului. Maiorul Gonzales desfăcu brațele; zâmbetul său larg rămase constant, iar ochii lichizi, aproape aurii erau amuzați, prietenoși.

— E o chestiune de afaceri, colonele. Îl reprezint pe un anumit domn din Havana, zise el făcând un gest cu mâna dreaptă, ca și cum ar fi aruncat ceva. Un domn puternic. Un om de calitate superioară. (Maiorul Gonzales își luă un aer sincer.) L-ați plăcea, colonele. El mi-a cerut să vă aduc urările sale de bine și să întreb care este prețul proprietății dumneavoastră.

Doamna Havelock, care urmărise scena cu un surâs politicos pe buze, veni lângă soțul ei și spuse cu bunătate, ca să nu-l facă pe bietul om să se simtă stânjenit:

— Ce păcat, domnule maior! Ai bătut atâta cale pe drumurile astea prăfuite! Prietenul dumitale ar fi trebuit să ne scrie mai întâi ori să întrebe pe oricine din Kingston sau din guvern. Știi, domnule maior, familia soțului meu locuiește aici de aproape trei sute de ani. (Îl privi dulce, cu un aer de scuză.) Mă tem că pur și simplu nu se pune problema de a vinde Content. Nu s-a pus niciodată. Mă întreb de unde i-o fi venit prietenului dumitale ideea.

Maiorul Gonzales se înclină scurt, își întoarse iarăși fața zâmbitoare spre colonelul Havelock și spuse, ca și cum soția acestuia nici n-ar fi deschis gura:

— Domnului pe care-l reprezint i s-a spus că asta e una dintre cele mai alese *estancia*[1] din Jamaica. E un om foarte generos. Puteți cere orice sumă rezonabilă.

[1] Fermă, plantație (sp.).

Colonelul Havelock răspunse cu fermitate:

— Ai auzit ce a spus doamna Havelock! Proprietatea nu e de vânzare.

Maiorul Gonzales râse – un râs ce părea sincer – şi clătină din cap, de parcă ar fi explicat ceva unui copil încet la minte.

— M-ai înţeles greşit, colonele. Domnul pe care-l reprezint doreşte această proprietate şi nicio alta din Jamaica. Are nişte fonduri, nişte fonduri suplimentare, de investit. Aceste fonduri îşi caută un cămin în Jamaica. Domnul pe care-l reprezint doreşte ca acesta să fie căminul lor.

— Înţeleg cât se poate de bine, maiorule, zise răbdător colonelul Havelock. Şi-mi pare extrem de rău că ţi-ai irosit timpul! Content nu va fi niciodată de vânzare cât trăiesc. Iar acum, te rog să ne scuzi. Soţia mea şi cu mine cinăm totdeauna devreme, iar pe dumneata te aşteaptă un drum lung. (Făcu un semn spre stânga, în lungul verandei.) Cred că vei constata că pe-aici e drumul cel mai scurt până la maşina dumitale. Să-ţi arăt...

Colonelul Havelock făcu o mişcare de invitaţie, dar se opri văzând că maiorul Gonzales rămâne locului. Ochii săi albaştri începură să îngheţe. Zâmbetul maiorului Gonzales dezvelea poate cu un dinte mai puţin şi privirea sa căpătase o expresie atentă, dar purtarea îi rămăsese jovială. Zise voios:

— O clipă, colonele.

Aruncă peste umăr un ordin scurt. Amândoi soţii Havelock observară cum dispare masca de veselie odată cu cele câteva cuvinte tăioase rostite printre dinţi. Doamna Havelock, care începuse să pară uşor descumpănită, se apropie şi mai mult de soţul ei. Cei doi bărbaţi ridicară de jos genţile albastre Pan American şi avansară. Maiorul Gonzales întinse mâna spre fermoarul fiecăreia şi le desfăcu pe rând. Gura întinsă a genţilor se deschise subit; amândouă erau pline-ochi cu teancuri groase, îngrijite, de bani americani. Maiorul Gonzales desfăcu braţele.

— Toate sunt bancnote de o sută de dolari. Autentice toate. Jumătate de milion de dolari. Asta ar însemna, în banii voştri, să zicem o sută optzeci de mii de lire sterline. O mică avere! În lume există multe alte locuri plăcute în care să trăieşti, colonele. Şi poate că domnul pe care-l reprezint va mai adăuga douăzeci de mii de lire, ca să fie suma rotundă. Vei afla într-o săptămână. Îmi trebuie doar jumătate de coală de hârtie cu semnătura dumitale pe ea. De rest se pot ocupa avocaţii. (Zâmbetul sugera certitudinea victoriei.) Ia spune, colonele, zici da şi batem palma? După aceea, genţile rămân aici şi noi vă lăsăm să cinaţi.

Soţii Havelock se uitau acum la maior cu aceeaşi expresie – o combinaţie de mânie şi dezgust. Ţi-o puteai imagina pe doamna Havelock istorisind a doua zi întâmplarea. „Un omuleţ atât de ordinar, de murdar! Şi genţile acelea mizerabile din plastic, pline cu bani! Timmy a fost minunat! I-a spus să plece şi să-şi ia cu el murdăria."

Dezgustul făcu colţurile gurii colonelului să coboare.

— Credeam că m-am făcut înţeles, maiorule! Proprietatea nu e de vânzare, indiferent de preţ. Iar eu nu împărtăşesc setea populară de bani americani. Acum trebuie să-ţi cer să pleci!

Colonelul Havelock lăsă pipa rece pe masă, de parcă s-ar fi pregătit să-şi suflece mâinile. Pentru prima dată, căldura dispăru din zâmbetul maiorului Gonzales. Gura rânjea în continuare, dar acum era strâmbată într-o grimasă de furie. Ochii aurii lichizi deveniră dintr-o dată obraznici şi duri. Rosti încet:

— Colonele, eu sunt cel care nu s-a făcut înţeles, nu dumneata. Domnul pe care-l reprezint mi-a dat instrucţiuni ca, dacă nu vei accepta condiţiile extrem de generoase pe care ţi le oferă, să trecem la alte măsuri.

Doamnei Havelock i se făcu dintr-o dată frică. Puse mâna pe braţul colonelului şi-l apăsă cu putere. El îi acoperi mâna cu a lui, pentru a o linişti, şi spuse printre dinţi:

— Te rog să ne laşi în pace şi să pleci, maiorule! Altfel voi lua legătura cu poliţia.

Vârful roz al limbii maiorului Gonzales ieşi şi linse încet buzele. Faţa lui, de pe care dispăruse complet lumina, devenise încordată şi dură. Zise cu asprime:

— Aşadar, proprietatea nu e de vânzare cât trăieşti, colonele?!

Duse mâna dreaptă la spate şi pocni uşor din degete, o dată. În spatele lui, pistoalele celor doi ieşiră prin deschizătura cămăşilor în culori vii, mai sus de betelia pantalonilor. Ochii ageri de animal priveau degetele duse la spate ale maiorului.

Doamna Havelock duse mâna la gură. Colonelul Havelock încercă să spună „da", însă avea gura uscată. Înghiţi în sec, cu zgomot. Nu-i venea să creadă. Probabil că escrocul acela cubanez jegos mergea la cacealma. Reuşi să rostească răguşit:

— Într-adevăr.

Maiorul Gonzales dădu din cap scurt.

— În acest caz, colonele, domnul pe care-l reprezint va purta negocierile cu următorul proprietar – cu fiica dumitale.

Degetele pocniră. Maiorul Gonzales se dădu la o parte pentru a oferi un câmp de tragere liber. Mâinile tuciurii, ca de maimuţă, ieşiră de sub cămăşile vesele. Bucăţile de metal urâte, în formă de cârnat scuipară şi bubuiră – iarăşi şi iarăşi, chiar şi atunci când cele două corpuri începură să se prăbuşească.

Maiorul Gonzales se aplecă şi verifică unde au nimerit gloanţele, apoi cei trei bărbaţi mărunţi de statură făcură rapid cale întoarsă prin salonul în roz şi alb, prin holul întunecos, cu lambriuri de mahon sculptate, şi ieşiră pe eleganta uşă din faţă. Urcară fără grabă într-o berlină neagră marca Ford Consul, cu numere de înmatriculare de Jamaica, maiorul Gonzales la volan, iar cei doi pistolari, pe banchetа din spate, şi porniră agale pe lunga stradă Royal Palms. La intersecţia străzii cu cea care ducea în Port Antonio, cablurile de telefon tăiate atârnau

printre copaci ca niște liane sclipitoare. Maiorul Gonzales conduse mașina cu grijă, expert, pe drumul parohial dur, până ajunse la porțiunea pietruită din apropierea coastei. Abia atunci luă viteză. La douăzeci de minute după dubla crimă ajunse la limita exterioară a micului port bananier.

Acolo trase mașina furată pe marginea cu iarbă a drumului; cei trei coborâră și parcurseră pe jos, pe strada principală slab luminată, cele patru sute de metri până la cheiurile unde se încărcau bananele. Barca cu motor aștepta, cu eșapamentul făcând bulbuci în apă. Cei trei bărbați urcară și barca porni cu viteză pe apele neclintite ale portului pe care o poetă americană l-a numit „cel mai frumos din lume". Lanțul ancorei iahtului Chriscraft scânteietor, de cincizeci de tone, era deja pe jumătate ridicat. Ambarcațiunea avea arborat drapelul american, iar cele două antene grațioase ale undițelor pentru pescuit oceanic la mare adâncime arăta că pasagerii sunt turiști – din Kingston, poate, sau din Montego Bay. Cei trei urcară la bord; barca cu motor fu urcată și ea. Două luntri de pescuit încercuiau iahtul, cerșind. Maiorul Gonzales aruncă spre fiecare o monedă de cincizeci de cenți și barcagiii dezbrăcați plonjară să le prindă. Motoarele diesel gemene porniră cu un muget spasmodic; iahtul își coborî puțin pupa și porni spre canalul maritim adânc ce trecea prin dreptul hotelului Titchfield. În zori avea să fie înapoi în Havana. Pescarii și docherii îl priviră cum se depărtează și-și continuară discuția în contradictoriu pe tema „care din celebritățile de cinema aflate în vacanță în Jamaica putea fi posesoarea iahtului".

Pe veranda lată a proprietății Content, ultimele raze ale soarelui licăreau pe petele roșii. Unul dintre colibri trecu peste balustradă și plană deasupra inimii doamnei Havelock, uitându-se în jos. Nu, asta nu era pentru el! Porni vesel spre locul său de înnoptat, printre florile de hibiscus ce se închideau.

Se auzi sunetul unei mașini sport mici, care schimbă brutal viteza la cotitura aleii de acces. Dacă ar fi fost în viață, doamna Havelock s-ar fi

pregătit să spună: „Judy, mereu îți zic să nu faci asta la colț! Împrăștii pietriș pe toată peluza și știi că pietrișul strică mașina de tuns iarba a lui Joshua!"

Trecu o lună. În Londra, octombrie începuse cu o săptămână de splendidă vară indiană și dinspre Regent's Park venea, prin ferestrele larg deschise ale biroului lui M., zgomotul mașinilor de tuns iarba. Erau din cele cu motor și James Bond reflectă că unul din cele mai frumoase zgomote ale verii, leneșul cântec metalic al vechilor mașini de tuns iarba, era pe punctul de a dispărea pe veci din lume. „Poate copiii de azi simt același lucru față de pufăitul și zarva micilor motoare în doi timpi... Cel puțin iarba tunsă miroase la fel."

Bond avea timp pentru aceste reflecții fiindcă lui M. părea să-i fie greu să treacă la subiect. Îl întrebase dacă are vreun proiect în desfășurare, iar Bond răspunsese bucuros că nu și așteptase să se deschidă cutia Pandorei. Era puțin intrigat, fiindcă M. i se adresase pe numele mic și nu cu indicativul zero-zero șapte, lucru neobișnuit în timpul programului. Această misiune părea să aibă o latură personală – ca și cum avea să-i fie prezentată ca rugăminte și nu ca ordin. Și Bond avea impresia că între ochii cenușii glaciali, teribil de limpezi, exista o cută de încruntare în plus. De asemenea, trei minute însemnau categoric un răstimp prea lung pentru aprinderea unei pipe.

M. își roti scaunul cu fața spre masa de lucru și aruncă pe ea cutia cu chibrituri în așa fel încât aceasta alunecă pe suprafața îmbrăcată în piele roșie, spre Bond. Acesta o opri și o trimise politicos înapoi în mijlocul mesei. M. zâmbi scurt și, părând să se hotărască, rosti blajin:

— James, ți-a trecut vreodată prin minte că fiecare om din flotă știe ce are de făcut, exceptând amiralul aflat la comanda ei?

Bond se încruntă.

— Nu, domnule, nu mi-a trecut prin minte, dar înțeleg ce vreți să spuneți. Ceilalți trebuie doar să execute ordinele. Amiralul trebuie să decidă care

sunt acele ordine. Presupun că e totuna cu a spune că funcția de comandant suprem e cea mai însingurată din câte există.

M. făcu un gest smucit cu pipa în lateral.

— Cam aceeași idee, da. Cineva trebuie să fie tare. Cineva trebuie să decidă în cele din urmă. Dacă trimiți Amiralității un semnal indecis, meriți să fii scos pe tușă. Unii oameni sunt religioși – îi transferă lui Dumnezeu problema deciziei. (Ochii lui M. aveau un aer defensiv.) Am încercat și eu asta de câteva ori în Serviciu, dar El mi-a trimis de fiecare dată mingea înapoi – mi-a spus să-mi văd de treabă și să hotărăsc singur. Bănuiesc că lucrul asta îi prinde bine omului, dar e totodată dur. Necazul e că foarte puțini oameni rămân duri după vreo patru decenii de existență. Viața i-a lovit din stânga și din dreapta – au avut probleme, tragedii, boli... Lucrurile de felul ăsta te înmoaie. (M. se uită pătrunzător la Bond.) Cum stai cu coeficientul de duritate, James? Încă n-ai ajuns la vârsta aceea periculoasă.

Lui Bond îi displăceau întrebările personale. Nu știa ce să răspundă și nici care e adevărul. N-avea soție și copii – nu suferise niciodată tragedia unei pierderi personale. Nu trebuise să se confrunte cu orbirea sau cu o boală fatală. N-avea nici cea mai mică idee cum s-ar confrunta cu aceste lucruri care cereau mult mai multă tărie decât trebuise el să arate vreodată. Spuse șovăielnic:

— Presupun că pot suporta cele mai multe lucruri dacă trebuie și dacă consider că e corect, domnule. Adică... dacă, ăă... cauza e... într-un fel dreaptă, domnule. (Nu-i plăcea să folosească astfel de cuvinte. Continuă, simțindu-se rușinat pentru că-i aruncă mingea înapoi lui M.) Sigur că nu e ușor de știut ce e drept și ce nu. Cred că, atunci când primesc o însărcinare neplăcută la serviciu, presupun că respectiva cauză e dreaptă.

— La naiba! exclamă M. cu ochii sclipind de enervare. Tocmai la asta mă refeream! Te bazezi pe mine! Tu personal nu-ți asumi nicio afurisită de

responsabilitate! Eu sunt cel care trebuie s-o facă! zise el împungându-şi pieptul cu coada pipei. Eu sunt cel care trebuie să hotărască dacă un lucru e drept sau nu!

Mânia din priviri i se stinse; gura mohorâtă căpătă o expresie acră şi zise posomorât:

— Eh, presupun că pentru asta sunt plătit. Cineva trebuie să conducă blestematul de tren!

M. băgă pipa în gură şi trase din ea cu sete, ca să-şi potolească trăirile sufleteşti. Bond simți că-l compătimeşte. Nu-l mai auzise niciodată folosind un cuvânt tare, ca „blestemat". Şi M. nu făcuse nici cea mai mică aluzie, în fața vreunui angajat, cum că resimte greutatea poverii pe care o purta încă de când renunțase la perspectiva certă de a deveni cel de-al cincilea lord amiral pentru a prelua conducerea Serviciului Secret. M. avea o problemă. Se întreabă în ce consta. Ştia că nu are legătură cu pericolul. Dacă M. putea manevra şansele aşa încât să fie mai mult sau mai puțin de partea lui, risca orice, oriunde în lume. Nu era nici ceva de natură politică. Lui M. nu-i păsa nici cât negru sub unghie de susceptibilitățile ministerelor şi nu se dădea în lături de la a acționa pe la spatele acestora ca să obțină o decizie personală din partea prim-ministrului. Ar fi putut fi o problemă morală. Ar fi putut să fie una personală.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnule? întrebă Bond.

M. îi aruncă o privire scurtă, îngândurată, după care îşi roti scaunul astfel încât să poată privi pe fereastră norii înalți, văratici. Întrebă pe neaşteptate:

— Îți aduci aminte de cazul Havelock?

— Doar ce am citit în ziare, domnule. Un cuplu mai vârstnic din Jamaica. Fiica lor a venit acasă într-o seară şi i-a găsit plini de gloanțe. S-a vorbit despre nişte gangsteri din Havana. Menajera a spus că fuseseră pe-acolo trei bărbați cu o maşină; credea că ar fi putut să fie cubanezi. S-a dovedit că maşina fusese furată. În seara aceea, din portul local a plecat un iaht, dar din câte mi-aduc aminte, poliția n-a obținut niciun rezultat. Asta e tot,

domnule. N-am văzut nicio telegramă primită în legătură cu cazul.

— Nici n-ai fi avut cum, zise M. răstit. Mi-au fost trimise personal. Nu ni s-a cerut să ne ocupăm de caz. (M. își drese glasul: această folosire a Serviciului în scopuri personale îi împovăra conștiința.) Întâmplarea face că îi cunoșteam pe soții Havelock. De fapt, am fost cavaler de onoare la nunta lor. La Malta, în 1925.

— Înțeleg, domnule. Ce păcat!

— Oameni de treabă, replică scurt M. Oricum, am cerut Departamentului C să cerceteze. Cu oamenii lui Batista n-au ajuns nicăieri, însă avem un om de ispravă în tabăra cealaltă – a individului aceluia, Castro. Și oamenii din serviciul de informații al lui Castro par să fi reușit să pătrundă bine în guvern. Am obținut povestea completă acum două săptămâni. În esență, un individ pe nume Hammerstein sau von Hammerstein a pus la cale uciderea celor doi soți. Există mulți nemți bine înfipți în republicile astea bananiere. Sunt naziști care au scăpat din plasă la sfârșitul războiului. Ăsta a făcut parte din Gestapo. A obținut postul de șef al serviciului de contraspionaj al lui Batista. A făcut o mulțime de bani prin extorcare, șantaj și impunerea de taxe pentru protecție. Era aranjat pe viață, până când gașca lui Castro a început să obțină victorii. S-a numărat printre primii care au început să se pregătească s-o șteargă discret. I-a oferit o parte din banii câștigați necinstit unuia dintre ofițerii lui, unul pe nume Gonzales, și ăsta a pornit prin Caraibe cu doi pistolari care să-l protejeze și s-a apucat să pună la păstrare banii lui Hammerstein în afara Cubei – i-a investit în imobiliare și alte afaceri similare, pe numele unor reprezentanți. Cumpăra doar ce era mai bun, dar la prețuri imbatabile, pe care Hammerstein și le putea permite. Când banii nu dădeau rezultate, folosea forța – răpea un copil, ardea câteva hectare de plantație, orice, numai să-l facă pe proprietar să înțeleagă. Ei, și Hammerstein ăsta

a auzit de proprietatea soților Havelock, una din cele mai bune din Jamaica, și i-a spus lui Gonzales să meargă s-o obțină. Bănuiesc că avea ordinul de a-i omorî pe soții Havelock dacă nu vor să vândă, iar apoi să facă presiuni asupra fetei. Apropo, există o fiică. Ar trebui să aibă cam douăzeci și cinci de ani. Eu unul n-am văzut-o niciodată. Oricum, asta e ceea ce s-a întâmplat. I-au omorât pe soții Havelock. Apoi, acum două săptămâni, Batista l-a concediat pe Hammerstein. Poate că a aflat de vreuna din operațiunile astea, nu știu. Dar oricum, Hammerstein a plecat și și-a luat cu el mica echipă de trei oameni. Aș zice că a ales momentul oportun – pe cât se pare, Castro va ajunge la putere în iarna asta, dacă continuă cu presiunile.

— Unde s-au dus? întrebă încet Bond.

— În America. Tocmai în nordul statului Vermont, la un pas de granița cu Canada. Oamenilor de felul ăsta le place să fie aproape de granițe. Proprietatea se cheamă Echo Lake; e un fel de fermă a unui milionar, pe care a închiriat-o. Din fotografii arată frumos. Așezată la loc ferit în munți, cu un mic lac pe teren. Și-a ales într-adevăr un loc unde nu-l vor sâcâi musafirii.

— Cum ați aflat asta, domnule?

— I-am trimis lui Edgar Hoover un raport complet al cazului. Știa de Hammerstein. Presupun că e firesc; a avut o mulțime de probleme cu contrabanda de arme din Miami, destinate lui Castro. Iar Havana îl interesează încă de când banii marilor gangsteri americani au început să se îndrepte spre cazinourile de-acolo. Spunea că Hammerstein și trupa lui au intrat în State cu vize turistice pe șase luni. A fost foarte săritor; a vrut să știe dacă am suficiente date pe baza cărora să construiesc un caz și dacă vreau să fie extrădați în Jamaica pentru a fi judecați. Am discutat aici, cu procurorul general, iar el a spus că n-avem nicio speranță, decât dacă am putea vorbi cu martorii din Havana. Nicio șansă de așa ceva! Puținul pe care-l știm l-am aflat numai prin intermediul serviciului de informații al lui

Castro. Oficial, cubanezii nu vor ridica nici măcar un deget. Hoover s-a oferit apoi să le anuleze vizele şi să-i determine să se pună iarăşi în mişcare. I-am spus „nu, mulţumesc" şi ne-am oprit aici.

M. rămase tăcut câteva clipe; pipa i se stinsese, aşa că o reaprinse şi apoi continuă:

— Am decis să stau de vorbă cu prietenii noştri din poliţia canadiană călare. Am luat legătura cu comisarul pe linia telefonică codificată. Omul ăsta nu m-a dezamăgit niciodată până acum. A pus unul din avioanele lor de patrulă pe frontieră să se abată dincolo de graniţă şi a făcut o recunoaştere aeriană completă a proprietăţii ăsteia, Echo Lake. A spus că, dacă am nevoie să coopereze şi cu altceva, mă pot baza pe el. (M. îşi roti iarăşi scaunul cu faţa spre masă.) Iar acum trebuie să decid ce să fac în continuare.

Bond înţelegea acum de ce era M. frământat, de ce voia ca altcineva să ia hotărârea: pentru că soţii ucişi îi fuseseră prieteni. Întrucât era implicat un element personal, M. lucrase la caz de unul singur, iar acum se ajunsese în punctul în care trebuia să se facă dreptate şi indivizii responsabili să fie puşi să plătească. Dar M. se întreba: e oare dreptate sau răzbunare? Niciun judecător nu acceptă un caz de crimă dacă l-a cunoscut personal pe cel ucis. M. voia ca altcineva – Bond – să dea sentinţa. Bond n-avea pic de îndoială în minte. Nu-i cunoscuse pe soţii Havelock şi nici nu-i păsa cine fuseseră, dar Hammerstein aplicase legea junglei asupra a doi oameni vârstnici şi fără apărare. Întrucât nu putea fi folosită nicio altă lege, tot cea a junglei trebuia aplicată şi asupra lui Hammerstein. Era singura cale de a face dreptate. Iar dacă era o acţiune de răzbunare, răzbunarea aparţinea comunităţii.

— Eu n-aş şovăi nicio clipă, domnule! spuse el. Dacă gangsterii străini constată că pot scăpa basma curată cu lucrurile de felul ăsta, vor ajunge la concluzia că englezii sunt la fel de moi pe cât ne cred alte popoare. E un caz de dreptate dură – ochi pentru ochi.

M. continuă să se uite la Bond, fără să rostească nicio încurajare, niciun comentariu. Acesta spuse:

— Oamenii ăştia nu pot fi spânzurați, domnule. Dar ar trebui să fie omorâți.

Ochii lui M. încetară să se concentreze asupra lui Bond; rămaseră preț de câteva clipe lipsiți de orice expresie, părând a privi lăuntric. Apoi M. întinse încet mâna spre primul sertar din stânga al mesei sale de lucru, îl deschise şi scoase din el un dosar subțire, fără obişnuitul titlu pe copertă şi fără steaua roşie cu semnificația „Strict secret". Îl aşeză pe masă în fața lui şi băgă din nou mâna în sertarul deschis, scoțând o ştampilă de cauciuc şi o tuşieră cu cerneală roşie. Deschise tuşiera, apăsă ştampila de cauciuc pe ea, după care o aplică pe coperta cenuşie a dosarului, cu grijă, astfel încât să fie aliniată îngrijit cu marginile colțului din dreapta sus.

M. puse ştampila şi tuşiera înapoi în sertar, îl închise, învârti dosarul şi-l împinse uşor spre Bond.

Literele gotice roşii, încă umede, spuneau: DOAR PENTRU OCHII TĂI.

Bond nu rosti nimic; încuviință, luă dosarul şi ieşi din încăpere.

Două zile mai târziu, Bond luă cursa Comet de vinerea spre Montreal. Nu-i plăcu: avionul zbura prea sus şi prea repede şi erau prea mulți pasageri. Regreta vremea vechiului avion cu altitudinea de croazieră la şase mii de metri – avionul acela bătrân şi greoi, dar elegant, care avea nevoie de zece ore pentru a traversa Atlanticul. În el puteai să cinezi liniştit, să dormi şapte ore pe o cuşetă comodă şi să te trezeşti la timp ca să cobori la nivelul inferior al avionului şi să iei acel ridicol mic dejun „ca la țară" oferit de compania BOAC[1] în timp ce zorile se iveau şi revărsau primele raze aurii ale soarelui emisferei vestice. Acum, totul se derula prea rapid. Însoțitorii de bord trebuiau să servească masa aproape în pas alergător, iar pasagerii puteau doar să tragă un pui

[1] Abreviere de la *British Overseas Airways Corporation* – Corporația aeriană internațională britanică (acum desființată).

de somn de două ore înaintea coborârii de la treisprezece mii de metri altitudine, coborâre ce se făcea de-a lungul a o sută şaizeci de kilometri. La doar opt ore după plecarea din Londra, Bond se afla la volanul unei berline Plymouth închiriate de la Hertz şi conducea pe şoseaua 17, de la Montreal la Ottawa, încercând să ţină minte să rămână pe partea dreaptă a drumului.

Sediul Poliţiei regale canadiene călare se află în clădirea Ministerului Justiţiei, aflată alături de clădirile Parlamentului, în Ottawa. La fel ca majoritatea construcţiilor publice canadiene, clădirea Ministerului Justiţiei e un bloc masiv de zidărie cenuşie, construit astfel încât să aibă un aer de soliditate şi importanţă şi să ţină piept iernilor lungi şi grele. Lui Bond i se spusese să întrebe de comisar la recepţie şi să se prezinte drept „domnul James". Procedă întocmai şi caporalul din poliţia călare, un tânăr cu faţa proaspătă, care arăta de parcă nu-i plăcea să fie ţinut între patru pereţi într-o zi caldă şi însorită, îl duse cu liftul la etajul al doilea şi-l dădu în seama unui sergent, într-un birou mare şi ordonat, ce conţinea o mulţime de piese de mobilier greoaie şi două secretare. Sergentul vorbi la intercom, după care urmă o aşteptare de zece minute, în care Bond fumă şi citi o broşură de recrutare ce făcea poliţia canadiană călare să semene cu o combinaţie între un centru de recreere stil fermă, Dick Tracy[1] şi Rose Marie[2]. Când fu condus pe uşa de comunicaţie, un bărbat înalt, relativ tânăr, îmbrăcat cu costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată neagră, întoarse spatele ferestrei şi veni spre el.

— Domnul James? întrebă el cu un zâmbet subţire. Sunt colonelul... să spunem ăă... Johns.

Dădură noroc.

— Vino şi ia loc. Comisarul regretă foarte mult că nu se află aici ca să te primească personal. L-a

[1] Personaj de benzi desenate comice – un detectiv de poliţie cu pumn greu, iute cu pistolul şi extrem de inteligent.

[2] Personaj feminin canadian din musicalul cu acelaşi nume compus de Rudolf Friml şi Herbert Stothart.

lovit o răceală urâtă – una din acelea diplomatice, înțelegi. (Colonelul „Johns" părea amuzat.) S-a gândit că ar fi cel mai bine să-şi ia liber azi. Eu sunt doar un subaltern. Am fost în vreo două excursii la vânătoare şi comisarul m-a însărcinat să mă ocup de mica dumitale vacanță. (Colonelul tăcu o clipă.) M-a însărcinat numai pe mine. În regulă?

Bond zâmbi. Comisarul îl ajuta bucuros, dar intenționa s-o facă cu mănuşi groase. Nimic nu va arăta implicarea biroului său. Bond îşi zise că e un om grijuliu şi foarte rațional.

— Înțeleg foarte bine. Prietenii mei din Londra n-au vrut ca domnul comisar să se obosească personal cu nimic. În plus, nu l-am văzut şi nici nu m-am apropiat de biroul lui. Acestea fiind zise, putem vorbi lămurit vreo zece minute – doar aşa, între noi?

Colonelul Johns râse.

— Sigur că da! Mi s-a spus să țin acest mic discurs şi apoi să trec la treabă. Cred că înțelegi, comandante, că dumneata şi cu mine suntem pe punctul de a pune la cale diferite delicte, începând cu obținerea unui permis de vânătoare canadian sub un pretext fals şi complicitatea la încălcarea legilor frontierei, iar de aici încolo, alte lucruri mai grave. N-ar ajuta nimănui câtuşi de puțin ca treburile astea să ricoşeze. Mă înțelegi?

— Asta e şi părerea prietenilor mei. Când ies de-aici vom uita unul de altul, iar dacă ajung la Sing Sing, e problema mea. Aşadar?

Colonelul Johns trase un sertar al mesei de lucru, scoase un dosar doldora şi-l deschise. Primul document era o listă. Însemnă cu creionul primul articol de pe listă şi se uită la Bond, cercetându-i costumul vechi, în dungi alb cu negru în zigzag, cămaşa albă şi cravata neagră subțire, şi zise:

— Haine.

Desprinse din dosar o foaie de hârtie simplă şi i-o dădu.

— Acolo ai o listă cu ceea ce cred că-ți va trebui şi adresa unui magazin mare de îmbrăcăminte la mâna a doua, aici, în oraş. Nimic fantezist, nimic

bătător la ochi – cămaşă kaki, blugi maro închis, bocanci sau pantofi de alpinism de bună calitate. Ai grijă să fie comozi. Şi asta e adresa unui farmacist de unde să-ţi procuri pigment de nucă lichid. Cumpără patru litri şi îmbăiază-te cu lichidul. La ora asta, pe dealuri sunt o mulţime de nuanţe de maro şi probabil că nu vei vrea să porţi mătase de paraşută şi nimic altceva care să miroasă a camuflaj. De acord? Dacă te prinde patrula, eşti un englez în excursie de vânătoare în Canada, te-ai rătăcit şi ai trecut graniţa din greşeală. Puşcă. M-am dus personal şi am pus-o în portbagajul maşinii dumitale cât ai aşteptat. O Savage 99F model nou, lunetă Weatherby 6 x 62, mecanism de repetare pentru cinci runde, cu douăzeci de cartuşe de mare viteză, calibrul .250 – 3.000. Cea mai uşoară de tipul ei din câte există pe piaţă – doar trei kilograme. Aparţine unui prieten care s-ar bucura dacă ar primi-o înapoi într-o bună zi, dar nu-i va simţi lipsa în caz contrar. A fost testată şi e în regulă de la distanţe de până la cinci sute de metri. Permisul pentru armă (colonelul Johns îl împinse spre Bond), emis aici, în oraş, pe numele dumitale adevărat, ca să concorde cu paşaportul. La fel şi permisul de vânătoare, dar numai pentru animale mici, rozătoare, fiindcă sezonul de căprioare încă n-a început; de asemenea, permis de conducere în locul celui provizoriu pe care ţi l-am lăsat la biroul Hertz. Rucsac, busolă – amândouă folosite, în portbagajul maşinii. (Colonelul Johns ridică privirea de pe listă.) O, apropo, ai asupra dumitale o armă personală?

— Da, un Walther PPK în toc Burns Martin.

— În regulă, dă-mi numărul. Am aici un permis de port-armă în alb. Dacă treaba asta ajunge înapoi la mine, e în regulă, am o poveste pregătită.

Bond îşi scoase pistolul şi citi numărul de serie. Colonelul Johns completă formularul şi-l împinse spre el.

— Acum hărţile. Asta-i o hartă Esso a împrejurimilor – de altceva n-ai nevoie ca să ajungi în zona care te interesează.

Colonelul Johns se ridică, se duse cu harta lângă Bond şi o desfăşură.

— Intri pe şoseaua 17 ce duce spre Montreal, schimbi şi treci pe 37, peste podul de la St. Anne, apoi iarăşi pe 7, peste râu. Mergi pe 7 până la râul Pike, iar la Stanbridge intri pe 52. În Stanbridge faci dreapta, spre Frelighsburgh, şi-ţi laşi maşina la un garaj de acolo. Toate drumurile sunt bine întreţinute. Întreaga deplasare ar trebui să-ţi ia maximum cinci ore, cu tot cu popasuri. În regulă? Acum vine partea care trebuie să-ţi iasă ca lumea. Fă aşa încât să ajungi la Frelighsburgh pe la trei dimineaţa. Angajatul de la garaj o să fie pe jumătate adormit, aşa că vei putea să-ţi scoţi echipamentul din portbagaj şi să pleci fără ca el să observe, chiar dacă ai fi un chinez cu două capete.

Colonelul Johns se întoarse pe scaunul lui şi scoase din dosar încă două hârtii. Prima era o mică hartă desenată cu creionul, iar cealaltă, o parte dintr-o fotografie făcută din avion. Îl privi pe Bond cu seriozitate şi spuse:

— Astea sunt singurele obiecte incendiare pe care le vei avea la dumneata şi va trebui să contez pe dumneata că vei scăpa de ele imediat ce le-ai folosit sau pe loc, dacă simţi că ai putea să dai de belea. Asta e o schiţă aproximativă a unui vechi traseu de contrabandă din vremea Prohibiţiei. Acum nu mai e folosit – altfel nu ţi l-aş recomanda. (Colonelul Johns zâmbi acru.) S-ar putea să întâlneşti nişte muşterii duri venind din sensul opus – escroci, traficanţi de droguri sau de sclavi albi –, capabili să tragă şi să nu pună întrebări nici măcar după aceea, dar în prezent ăştia se deplasează predominant pe lângă Viscount. Traseul ăsta era folosit de curieri între Franklin, sat aflat imediat dincolo de Derby Line, şi Frelighsburgh. Dacă mergi pe cărarea asta pe dealurile piemontane, vei ocoli Franklin şi vei intra în Munţii Verzi. Ăştia-s acoperiţi complet cu molizi şi pini de Vermont, cu câţiva arţari ici şi colo, şi poţi să petreci luni de zile în ei fără să vezi picior de om. Traversezi pe aici, peste două autostrăzi, iar

de la Enosburg Falls mergi spre vest. Asta te duce peste un munte abrupt, pe buza văii pe care o cauți. Crucea de aici e Echo Lake şi, judecând după fotografii, eu unul aş fi înclinat să cobor spre proprietate dinspre est. Ai reținut?

— Care e distanța? Vreo şaisprezece kilometri?

— Şaptesprezece. Îți va lua cam trei ore de la Frelighsburgh, dacă nu te rătăceşti, aşa că vei ajunge să ai proprietatea în raza vizuală pe la ora şase şi vei avea cam o oră de lumină care să te ajute pe ultima porțiune.

Colonelul Johns împinse spre Bond fotografia pătrată făcută din avion. Era tăiată din mijlocul celei văzute de Bond în Londra şi înfățişa un şir lung de clădiri scunde, bine întreținute, zidite din piatră. Acoperişurile erau din ardezie şi se zăreau niște ferestre cu arcadă grațioase şi un patio acoperit. Un drum de pământ bătătorit trecea prin fața intrării principale, ducând la garaje şi la o construcție ce semăna cu o canisă. Pe partea cu grădina exista o terasă pardosită cu dale de piatră şi mărginită de straturi cu flori, dincolo de care se întindea peluza frumos tunsă, cale de aproape un hectar, până la marginea unui lac mic.

Lacul părea să fi fost creat artificial, cu ajutorul unui dig adânc de piatră. Acolo unde digul se depărta de mal se vedeau niște piese de mobilier de grădină din fier forjat, iar la jumătatea digului era o trambulină şi o scară pe care se putea ieşi din lac. Dincolo de lac, pădurea urca într-o pantă abruptă. Dinspre partea aceea sugerase colonelul Johns să se apropie. În fotografie nu apăreau oameni, însă pe dalele de piatră din fața patio-ului se vedea mobilier de grădină din aluminiu, ce părea să fi costat scump, şi o masă centrală din sticlă, pe care se aflau băuturi. Bond îşi aminti că fotografia mai mare arăta un teren de tenis în grădină, iar de cealaltă parte a drumului, garduri albe îngrijite şi cai păscând – o fermă de armăsari de prăsilă. Echo Lake arăta exact a ceea ce era: reşedința retrasă, izolată, departe de țintele bombelor atomice, a

unui milionar căruia îi plăcea intimitatea personală şi care putea probabil să-şi plătească o mare parte din cheltuielile curente cu ajutorul fermei de armăsari şi, ocazional, prin câte o închiriere profitabilă. Era un refugiu admirabil pentru un om care trăise zece ani agitaţi în politica din Caraibe şi avea nevoie să se odihnească pentru a-şi reîncărca bateriile. În plus, lacul era convenabil pentru spălarea sângelui de pe mâini.

Colonelul Johns închise dosarul acum gol şi rupse lista scrisă la maşină în bucăţele mici, pe care le aruncă în coşul de gunoi. Cei doi se ridicară în picioare; colonelul îl conduse pe Bond la uşă şi-i întinse mâna, spunând:

— Ei bine, cred că asta-i tot. Aş da mult să vin cu dumneata! Vorbind despre toate asta mi-am adus aminte de vreo două misiuni de la sfârşitul războiului, ca trăgător de elită. Pe atunci eram în cadrul armatei, sub comanda lui Monty, în Corpul opt. La stânga liniei din Ardeni. Terenul era foarte similar cu cel pe care-l vei folosi dumneata, doar copacii difereau. Dar ştii cum e când lucrezi în poliţie: hârţogărie din belşug şi fereşte-te de necazuri, ca să-ţi primeşti pensia. Eh, rămas bun şi mult noroc! Fără îndoială că voi citi toată povestea în ziare, indiferent cum va merge, încheie el zâmbind.

Bond îi mulţumi şi-i strânse mâna. Îi veni în minte o ultimă întrebare.

— Apropo, trăgaciul puştii se declanşează cu o singură apăsare sau cu două? Nu voi avea ocazia de a afla, iar când apare ţinta se poate să n-am prea mult timp pentru experimente.

— O singură apăsare, şi e extrem de sensibil. Nu-ţi pune degetul pe el decât când eşti sigur că ai ţinta. Şi dacă poţi, nu te apropia la mai mult de trei sute de metri. Bănuiesc că indivizii aceia sunt şi ei destul de buni. Nu te apropia prea mult!

Întinse mâna spre clanţă, iar pe cealaltă o lăsă pe umărul lui Bond.

— Comisarul nostru are un moto: „Nu trimite niciodată un om acolo unde poţi trimite un

glonț." Poate vei vrea să-l ții minte. Rămas-bun, comandante!

Bond petrecu noaptea şi cea mai mare parte a zilei următoare la motelul KO-ZEE de la periferia oraşului Montreal. Plăti în avans pentru trei nopți. În timpul zilei îşi căută echipamentul şi purtă bocancii de alpinism moi, cu talpă de cauciuc, pe care-i cumpărase în Ottawa, pentru a se obişnui cu ei. Cumpără tablete de glucoză, nişte şuncă afumată şi pâine, din care îşi făcu sandvişuri. Mai cumpără o ploscă mare din aluminiu, pe care o umplu pe trei sferturi cu whisky şi un sfert cu cafea. După ce se întunecă, luă cina, dormi puțin, apoi diluă soluția de pigment de nucă şi se spălă peste tot, inclusiv la rădăcina părului. Când termină arăta ca o piele-roşie cu ochi albastru-cenuşii. Cu puțin înainte de miezul nopții deschise încet uşa laterală ce dădea spre parcare, urcă în Plymouth şi parcurse ultima porțiune de drum până la Frelighsburgh.

Individul de la garajul deschis non-stop nu era chiar atât de somnoros pe cât preconizase colonelul Johns.

— La vânătoare, domnu'?

În America de Nord poți ajunge departe cu mormăieli laconice. „Hă", „Hm" şi „Ha", cu diferitele lor modulații, împreună cu „sigur", „aşa cred", „nu mai spune!" şi „ce nebunie!" acoperă aproape orice situație posibilă. Bond, agățându-şi puşca pe umăr, făcu „Hm".

— Un tip s-a ales cu un castor frumos sâmbătă, la Highgate Springs.

Bond replică indiferent „Nu mai spune!", plăti pentru două nopți şi plecă. Se opri de cealaltă parte a oraşului; de acolo trebui doar să urmeze autostrada cale de o sută de metri ca să găsească drumul de pământ bătătorit care pornea prin pădure, în dreapta lui. După jumătate de oră, drumul dispărea treptat în dreptul unei ferme dărăpănate. Un câine legat cu lanț începu să latre de nebun, dar la fermă nu se aprinse nicio lumină; Bond o ocoli şi găsi imediat cărarea ce mergea de-a lungul pârâului, pe care

trebuia s-o urmeze cale de aproape cinci kilometri. Lungi pasul ca să se îndepărteze de câine. Când lătrăturile încetară, se lăsă tăcerea – tăcerea profundă, catifelată a pădurii într-o noapte fără vânt. Era o noapte caldă, cu o lună plină, galbenă, ce arunca suficientă lumină printre molizii deşi pentru ca Bond să vadă cărarea fără dificultate. Tălpile elastice, bine căptuşite ale bocancilor de alpinism erau minunate pentru mers; Bond depăşi primul moment de oboseală, simți un nou val de energie şi ştiu că are un ritm bun. Pe la patru dimineața, copacii începură să se răărească şi-n scurt timp mergea prin câmp deschis, având în dreapta luminile împrăştiate ale satului Franklin. Traversă un drum secundar, asfaltat, dincolo de care poteca prin pădure era mai lată, iar la dreapta lui apăru scânteierea palidă a unui lac. La ora cinci traversase deja râurile negre ale autostrăzilor americane 108 şi 120. Pe a doua văzu un indicator care spunea ENOSBURG FALLS 1,5 KM. Se afla pe ultima porțiune de drum – o cărare îngustă pentru vânători, care urca abrupt. După ce se îndepărtă considerabil de autostradă, se opri, îşi mută puşca şi rucsacul pe umeri, fumă o țigară şi arse harta desenată cu creionul. Pe cer apărea deja o uşoară decolorare, iar în pădure se auzeau mici zgomote – țipătul aspru, melancolic al unei păsări pe care n-o recunoştea şi foşnetele stârnite de animale mici. Bond vizualiză casa, în adâncul micii văi aflate de cealaltă parte a muntelui din fața lui. Văzu ferestrele oarbe, cu perdelele trase, fețele boțite de somn ale celor patru bărbați, roua pe peluză şi cercurile tot mai largi ale începutului de răsărit de soare pe suprafața de un cenuşiu oțelit a lacului. Iar aici, de cealaltă parte a muntelui, se afla călăul care se apropia printre copaci. Bond îşi scoase imaginea din minte, strivi cu talpa mucul țigării, îngropându-l în pământ, şi se puse în mişcare.

„Ăsta e un deal sau un munte? La ce înălțime devine dealul munte? De ce nu se fabrică nimic din scoarța argintie a mestecenilor? Pare atât de utilă şi de prețioasă! Cele mai bune lucruri din America

sunt veverițele fălcoase și tocana de stridii. Seara, întunericul nu se așterne, ci se ridică. Dacă stai pe vârful unui munte și privești cum apune soarele după muntele următor, întunericul se ridică spre tine din vale. Oare păsările își vor pierde vreodată frica de oameni? Trebuie să fi trecut secole întregi de când omul a omorât păsări mici în aceste păduri ca să le mănânce, și totuși ele continuă să se teamă. Cine e acest Ethan Allen care a condus clubul Băieții Muntelui Verde din Vermont? Acum, motelurile americane se laudă cu mobilierul Ethan Allen ca punct de atracție. De ce? Individul fabrica mobilier? Bocancii militari ar trebui să aibă tălpi de cauciuc, ca ăștia."

Cu aceste gânduri și cu altele la fel de aleatoare, Bond urca în ritm susținut muntele și îndepărta cu încăpățânare ideea celor patru fețe adormite pe pernele albe.

Vârful rotund al muntelui se afla mai jos de linia pădurii și Bond nu putea să vadă nimic din valea aflată mai jos de el. Se odihni, apoi alese un stejar și urcă în el, înaintând pe o creangă groasă. Acum vedea totul – imaginea nesfârșită a Munților Verzi întinzându-se în toate direcțiile cât vedea cu ochii, departe, spre est, mingea aurie a soarelui care tocmai se ridica glorios, iar dedesubt, la capătul unei pante lungi și line de șapte sute de metri, acoperită de copaci întrerupți doar de banda lată a unei pășuni, printr-un văl subțire de ceață, peluzele și casa.

Lungit pe creanga groasă, Bond urmări cum dunga palidă a primelor raze de soare se strecoară în vale. Avu nevoie de un sfert de oră ca să ajungă la lac, dar atunci păru să inunde instantaneu peluza sclipitoare și ardezia umedă a acoperișului. Apoi ceața se risipi rapid de pe lac și zona-țintă, proaspăt spălată, intensă și nouă, apăru așteptând, ca o scenă pustie.

Bond scoase din buzunar luneta puștii și cercetă scena centimetru cu centimetru, apoi examină terenul înclinat de sub el și estimă distanțele. De la marginea pajiștii, singurul loc care-i oferea

câmp de tragere deschis – asta dacă nu străbătea ultima centură a copacilor, până la marginea lacului –, erau vreo cinci sute de metri până la terasă şi patio şi vreo trei sute până la trambulină şi malul lacului. Cum îşi ocupau aceşti oameni timpul? Care era programul lor obişnuit? Făceau vreodată baie în lac? Era încă suficient de cald. În fine, avea toată ziua la dispoziţie. Dacă nu coborau pe malul lacului până seara, va trebui să-şi încerce norocul cu patioul, de la cinci sute de metri. Dar şansele nu vor fi prea bune cu o puşcă necunoscută. Oare ar trebui să coboare imediat până la marginea pajiştii? Era o pajişte lată – poate cinci sute de metri de străbătut fără nicio acoperire. Ar fi fost indicat să execute manevra asta înainte să se trezească locatarii casei. Oare la ce oră se trezeau dimineaţa?

Ca pentru a-i răspunde, o jaluzea albă se ridică la una din ferestrele mai mici din stânga clădirii principale. Bond auzi clar pocnitura finală a resortului care o ridicase. Echo Lake[1]! Sigur că da. Oare ecoul funcţiona în ambele sensuri? Va trebui oare să aibă grijă să nu rupă ramuri şi crenguţe? Probabil că nu. Sunetele din vale ricoşau în sus de pe suprafaţa apei. Dar n-avea voie să rişte.

Un fuior subţire de fum începu să se ridice drept în sus dintr-un horn din stânga. Bond se gândi la costiţa şi ouăle care vor fi prăjite în curând. Şi la cafeaua fierbinte. Se retrase uşurel de pe creangă şi coborî din copac, gândindu-se să mănânce ceva, să fumeze ultima ţigară nepericuloasă şi apoi să se ducă la locul de tragere.

Pâinea îi rămase în gât; încordarea începea să crească. Auzea deja în imaginaţie lătratul sonor al puştii Savage, vedea glonţul negru coborând alene în vale, ca o albină cu zbor leneş, spre ţintă, spre un pătrat de piele roz, pe care-l lovea cu o plesnitură uşoară. Pielea se deforma, se rupea, apoi se închidea la loc, lăsând o gaură mică, cu margini vinete. Glonţul răzbătea mai departe, fără grabă,

[1] Lacul ecourilor.

spre inima pulsândă, țesuturile şi vasele de sânge despicându-se supuse pentru a-l lăsa să treacă. Cine era bărbatul căruia avea să-i facă asta? Ce-i făcuse lui personal? Bond îşi privi îngândurat degetul arătător, cel cu care apăsa trăgaciul, şi-l îndoi uşor, simțind în imaginație curbura răcoroasă a metalului. Aproape automat, mâna lui stângă se întinse după ploscă. O duse la buze şi-şi lăsă capul pe spate. Amestecul de cafea şi whisky îi aprinse în gât un mic foc. Puse la loc dopul ploştii şi aşteptă până când căldura băuturii îi ajunse în stomac. Apoi se ridică alene în picioare, se întinse şi căscă cu poftă, luă puşca şi şi-o agăță pe umăr. Privi în jur cu atenție, ca să-şi însemneze în minte locul pentru când se va întoarce din vale, şi porni încet printre copaci.

Acum nu mai avea potecă, aşa că trebuia să-şi croiască drum cu încetineală, cercetând terenul în eventualitatea că ar fi existat crengi uscate. Copacii erau mai amestecați aici; printre molizi şi mesteceni argintii apărea câte un stejar, un fag sau un sicomor şi, ici-colo, focul bengalez intens al unui arțar în ținută de toamnă. Sub copaci existau lăstari nu prea deşi şi mult lemn mort, doborât de uraganele din trecut. Bond cobora cu grijă, făcând foarte puțin zgomot cu tălpile pe frunziş şi pe pietrele acoperite de muşchi, dar în scurt timp pădurea îi sesiză prezența şi transmise vestea mai departe. O căprioară mare, cu doi pui ce arătau ca Bambi, îl văzu prima şi se depărtă în goană, cu un teribil tropot de copite. O ciocănitoare cu penaj viu colorat şi capul roşu zbura în fața lui şi emitea un țipăt ascuțit de fiecare dată când o ajungea din urmă, şi mai erau şi multe veverițe fălcoase care se ridicau pe labele din spate şi-şi înălțau botul mic, cu dinții dezveliți, încercând să-i prindă mirosul, după care o luau la fugă spre vizuinile lor, cu chițcăituri ce păreau să umple pădurea cu frică. Bond se concentră şi le trimise gândul să nu se teamă, pentru că puşca de pe umărul lui nu era pentru ele, dar la fiecare alarmă se întreba dacă nu cumva, când ajungea la marginea

pajiştii, nu va vedea pe peluză un bărbat cu binoclu, care privise păsările speriate zburând din copaci.

Dar când se opri în spatele ultimului stejar gros şi cercetă pajiştea lungă, până la ultima centură de copaci şi, dincolo de aceasta, lacul şi casa, văzu că nu se schimbase nimic. Toate celelalte jaluzele rămăseseră coborâte şi singura mişcare era fuiorul subțire de fum.

Era ora opt. Bond se uită la copacii aflați dincolo de pajişte, căutând unul potrivit pentru scopul său, şi-l găsi: un arțar mare, cu frunzişul în tonuri arzătoare de ruginiu şi roşu aprins. Va fi potrivit cu hainele lui, trunchiul era suficient de gros şi copacul se afla puțin retras în raport cu zidul de molizi. Din acea poziție, stând în picioare, va putea să vadă exact cât avea nevoie din lac şi din casă. Bond rămase locului o vreme, alegându-şi traseul prin iarba deasă, presărată cu flori de câmp. Va trebui să se deplaseze pe burtă şi încet. Se stârni un vânticel slab, care făcu iarba pajiştii să se unduiască. Ce bine ar fi fost dacă continua să bată, ca să-i mascheze înaintarea!

Undeva, nu prea departe, în stânga, la marginea copacilor, trosni o ramură. Trosni o dată cu hotărâre şi nu-i mai urmă niciun alt zgomot. Bond se lăsă pe un genunchi, cu urechile ciulite, iscodind cu toate simțurile. Rămase aşa zece minute – o umbră cafenie neclintită, proiectată pe trunchiul gros al stejarului.

Animalele şi păsările nu rup crengi – pesemne că lemnul mort le transmite un semnal de pericol aparte. Păsările nu se aşază niciodată pe crengi care se vor rupe sub ele şi chiar şi un animal mai mare, cum ar fi un cerb înzestrat cu coarne rămuroase şi patru copite se deplasează fără zgomot prin pădure dacă nu fuge de ceva. Oare existau totuşi paznici pe proprietate? Bond îşi scoase binişor puşca de pe umăr şi-şi lipi degetul mare de piedică. Poate că, dacă oamenii din casă dormeau în continuare, o unică împuşcătură sus, în pădure va trece drept acțiunea unui vânător sau a unui braconier. O clipă

mai târziu însă, două căprioare ieşiră dintre copaci, între el şi locul aproximativ unde se rupsese creanga, şi porniră fără grabă pe pajişte, spre stânga. E drept că se opriră de două ori ca să se uite în urmă, dar în ambele ocazii mâncară câteva smocuri de iarbă înainte să plece mai departe şi să intre printre copacii păduricii de mai jos. Nu se arătară nici speriate, nici grăbite. Cu siguranţă că ele cauzaseră ruperea crengii. Bond expiră cu un oftat. „Cu asta ne-am lămurit. Acum, să traversăm pajiştea."

Mersul târâş cale de cinci sute de metri, prin iarba înaltă care te ascunde e o treabă de durată şi obositoare. Îţi pune la grea încercare genunchii, mâinile şi coatele, peisajul constă doar în fire de iarbă şi tulpini de flori, iar praful şi insectele mici îţi intră în ochi, în nas şi pe sub haine. Bond se concentră la plasarea corectă a mâinilor şi la păstrarea unei viteze reduse, dar uniforme. Vântul cel slab continua să bată, dându-i certitudinea că siajul lăsat de el prin iarbă nu poate fi observat din casă.

Privit de sus, părea că un animal terestru mare – poate un castor sau o marmotă – străbate pajiştea. Nu, nu putea fi castor, fiindcă aceste animale se deplasează mereu în perechi. Şi totuşi, poate că era un castor – căci dintr-un loc aflat mai în susul pajiştii, altceva, altcineva pătrunse în iarba înaltă şi-n marea adâncă a ierbii se desena un al doilea siaj, în spatele lui Bond şi mai sus de el. Părea că vietatea respectivă îl va ajunge încet din urmă şi cele două siaje se vor întâlni chiar la marginea copacilor din faţă.

Bond îşi continua mersul târâş în ritm constant, oprindu-se doar ca să-şi şteargă sudoarea şi praful de pe faţă şi, din când în când, ca să se convingă că se îndreaptă în continuare spre arţarul ales. Însă când se apropie suficient de mult pentru ca arborii să-l ascundă de privirea celor din casă, la vreo şapte metri de arţar, se opri şi rămase locului o clipă, masându-şi genunchii şi încheieturile mâinilor pentru ultima porţiune de drum.

Nu auzi nimic care să-l avertizeze, iar când şoapta uşoară, dar ameninţătoare veni de la doar câţiva

paşi, din iarba deasă, în stânga lui, întoarse capul atât de brusc încât îi trosniră vertebrele gâtului.

— Dacă te mişti un centimetru, te omor!

Vocea era de fată, însă cuvintele sunaseră foarte serios şi pătimaş. Cu inima bubuind, Bond se uită la săgeata de oţel al cărei cap triunghiular călit despica firele de iarbă la vreo jumătate de metru de capul său.

Arcul era ţinut lateral, lipit de iarbă. Încheieturile degetelor tuciurii care strângeau arcul mai jos de vârful săgeţii erau albe. Mai departe se vedea corpul lung şi lucios al săgeţii de oţel, iar dincolo de penele metalice, parţial ascunse de firele de iarbă unduitoare, se zăreau două buze strânse cu un aer sumbru şi doi ochi cenuşii pătimaşi, pe fondul unei feţe cu pielea arsă de soare şi umedă de transpiraţie. Doar atât reuşi să distingă Bond prin iarbă. Cine naiba era fata?! Un paznic? Îşi adună saliva în gura uscată şi începu să-şi mişte foarte încet mâna dreaptă, cea ascunsă de privirea fetei, spre betelia pantalonilor şi spre pistol. Întrebă încet:

— Cine naiba eşti?

Vârful săgeţii se mişcă ameninţător.

— Nu mai mişca mâna aia dreaptă, dacă nu vrei să-ţi înfig săgeata în umăr! Eşti paznic?

— Nu. Dar tu?

— Nu fi tâmpit! Ce cauţi aici?

Încordarea din voce se mai atenuase, dar vocea rămăsese dură şi bănuitoare. În ea se citea o urmă de accent – ce să fi fost, accent scoţian? Gal? Oricum, era cazul să treacă pe poziţii egale. Vârful albăstrui al săgeţii avea ceva deosebit de mortal. Bond rosti calm:

— Lasă arcul şi săgeata deoparte, Robina[1], şi pe urmă îţi spun.

— Juri că n-ai să încerci să scoţi pistolul?

— Bine, jur. Dar, pentru Dumnezeu, hai să ieşim din mijlocul câmpului ăstuia!

[1] Aluzie la Robin Hood.

Fără să aştepte, Bond se ridică în patru labe şi-şi reluă târâşul. Ştia că trebuie să preia iniţiativa şi s-o păstreze. Indiferent cine era blestemata de fată, va trebui s-o înlăture rapid şi discret înainte să înceapă runda de împuşcături. „Dumnezeule, de parcă n-aş fi avut şi-aşa destule de luat în calcul!"

Bond ajunse la trunchiul copacului, se ridică în picioare cu grijă şi aruncă o privire rapidă printre frunzele înflăcărate. Majoritatea jaluzelelor erau acum ridicate. Două servitoare de culoare aşterneau cu mişcări lente o masă mare pentru micul dejun, pe patio. Avusese dreptate: câmpul vizual pe deasupra vârfurilor copacilor, care coborau abrupt spre lac începând din acel punct, era perfect. Bond îşi dădu jos de pe umeri puşca şi rucsacul şi se aşeză, cu spatele sprijinit de trunchiul copacului. Fata ieşi din iarbă şi se ridică în picioare sub arţar, păstrând distanţa. Lăsase săgeata în arc, dar coarda arcului nu era întinsă. Cei doi se priviră circumspecţi.

Fata arăta ca o driadă frumoasă şi neîngrijită, îmbrăcată cu o cămaşă zdrenţăroasă şi nişte pantaloni la fel. Cămaşa şi pantalonii erau verde-oliv, boţite, stropite cu noroi şi pătate, sfâşiate pe alocuri; îşi legase părul blond deschis cu lujere de flori de câmp, ca să-i ascundă strălucirea în vederea drumului târâş pe pajişte. Faţa ei avea o frumuseţe sălbatică şi întrucâtva animalică, cu o gură mare, senzuală, pometi proeminenţi şi ochi dispreţuitori, cenuşiu-argintii. Avea zgârieturi proaspete pe antebraţe şi pe un obraz şi o vânătaie care umflase şi învineţise puţin pometele aceluiaşi obraz. Deasupra umărului drept se vedeau penele metalice ale unei tolbe pline cu săgeţi. În afară de arc mai avea doar un cuţit de vânătoare la centură şi, pe şoldul opus, un sac mic de pânză în care probabil că-şi ţinea mâncarea. Avea înfăţişarea unei fiinţe frumoase şi periculoase, care cunoaşte ţinuturile sălbatice şi pădurile şi nu se teme de ele. Era dispusă să treacă prin viaţă singură şi civilizaţia n-o impresiona cu nimic. Bond îşi spuse că e minunată. Îi zâmbi şi-i zise încet, liniştitor:

— Presupun că te cheamă Robina Hood. Pe mine mă cheamă James Bond.

Luă plosca, îi scoase dopul şi i-o oferi.

— Şezi şi ia o înghiţitură din asta – apă de foc şi cafea. Şi am şi ceva merinde. Sau tu trăieşti doar cu rouă şi fructe de pădure?

Fata se apropie puţin şi se aşeză la un metru de el. Şedea ca o piele-roşie, cu genunchii mult depărtaţi şi cu gleznele încrucişate sub coapse. Întinse mâna să ia plosca şi bău cu sete, cu capul dat pe spate, după care i-o înapoie fără niciun comentariu. Nu zâmbi; spuse doar „Mulţumesc" fără tragere de inimă, luă săgeata din arc şi o aruncă în tolbă, alături de celelalte, după care zise, urmărindu-l cu atenţie:

— Bănuiesc că eşti braconier. Sezonul de vânătoare a căprioarelor se deschide abia peste trei săptămâni. Dar aici n-ai să găseşti nicio căprioară – doar noaptea coboară atât de jos. Pe timpul zilei ar trebui să fii în locuri mai înalte, mult mai înalte. Dacă vrei, îţi spun unde poţi găsi câteva. O turmă mărişoară. E cam târziu, dar ai putea totuşi să ajungi la ele. Ai merge cu vântul din faţă şi pari că ştii cum să pândeşti, nu faci mult zgomot.

— Asta faci aici, vânezi? Arată-mi permisul.

Cămaşa fetei avea la piept buzunare cu nasturi. Fără să protesteze, ea scoase dintr-unul foaia albă de hârtie şi i-o dădu. Permisul fusese emis în Bennington, statul Vermont, pe numele Judy Havelock. Pe lista tipurilor de permis fuseseră bifate rubricile „Vânător ne-rezident" şi „Arc şi săgeată de ne-rezident". Documentul costase optsprezece dolari şi cincizeci de cenţi, plătiţi către Serviciul de vânătoare şi pescuit Montpelier, Vermont. Judy Havelock declarase douăzeci şi cinci de ani la rubrica „vârstă" şi Jamaica la rubrica „locul naşterii". „Dumnezeule atotputernic!" îşi zise Bond. Îi dădu fetei înapoi hârtia. Deci aşa stăteau lucrurile! Rosti cu compasiune şi respect:

— Eşti o fată pe cinste, Judy! Din Jamaica până aici e cale lungă. Şi aveai de gând să-i vii de hac cu arcul şi săgeata! Ştii ce spun chinezii: „Înainte de

a porni să te răzbuni, sapă două morminte." Ai făcut-o, sau te aşteptai să scapi basma curată?

Fata se holba la el.

— Cine eşti? Ce cauţi aici?! Ce ştii?

Bond reflectă. Exista o singură cale de a ieşi din încurcătura aceea urâtă, şi anume să-şi unească forţele cu fata. Ce afacere oribilă! Zise resemnat:

— Ţi-am spus cum mă cheamă. Am fost trimis din Londra, de către... ăă, Scotland Yard. Ştiu totul despre necazurile tale şi am venit aici ca să achit o parte din datorie şi să am grijă ca aceşti oameni să nu te supere. Cei din Londra sunt de părere că individul din casa aceea ar putea începe să facă presiuni asupra ta în legătură cu proprietatea şi nu există nicio altă cale de a-l opri.

Fata zise cu amărăciune:

— Am avut un căluţ preferat, un palomino. Acum trei săptămâni mi l-au otrăvit. Pe urmă mi-au împuşcat câinele-lup. Îl crescusem de pui. Apoi am primit o scrisoare care spunea: „Moartea are multe mâini şi una din mâinile ei e acum ridicată asupra ta." Mi se cerea să dau anunţ la ziar, la rubrica anunţurilor personale, într-o anumită zi. Trebuia să spun simplu „Mă voi supune. Judy". M-am dus la poliţie, dar poliţiştii n-au făcut decât să-mi ofere protecţie. Erau de părere că făptaşii sunt nişte indivizi din Cuba şi nu puteau face nimic altceva. Aşa că am plecat în Cuba, m-am cazat la cel mai bun hotel şi am jucat pe mize mari în cazinouri. (Zâmbi uşor.) Nu eram îmbrăcată aşa, ci cu cele mai bune rochii pe care le am şi cu bijuteriile de familie. Oamenii au început să se dea bine pe lângă mine. Am fost drăguţă cu ei – trebuia să fiu. Şi-n tot timpul ăsta am pus întrebări. M-am prefăcut că sunt amatoare de senzaţii tari – că vreau să văd lumea interlopă şi nişte gangsteri adevăraţi şi aşa mai departe. În cele din urmă am aflat de individul ăsta, zise ea făcând semn spre casă. Plecase din Cuba. Batista aflase de el sau aşa ceva. Şi are o mulţime de duşmani. Mi s-au spus o mulţime de lucruri şi într-un final am cunoscut un bărbat, un fel

de polițist cu funcție înaltă, care mi-a spus restul după ce... (Șovăi și evită privirea lui Bond.) După ce m-am dat bine pe lângă el. (După câteva clipe de tăcere continuă.) Am plecat de acolo și am venit în America. Știam de agenția Pinkerton, agenția de detectivi – citisem undeva despre ea. M-am dus la ei și le-am plătit ca să-mi găsească adresa omului ăstuia. Asta-i tot, încheie fata ridicând mâinile în poală, cu palmele în sus, cu o privire sfidătoare.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul până la Bennington, iar de acolo, pe jos. Am traversat Munții Verzi. M-am ferit din calea oamenilor – sunt obișnuită cu asta. Casa noastră din Jamaica se află în munți, și munții aceia sunt mult mai dificili decât ăștia. Plus că întâlnești mai mulți oameni, țărani. Aici pare că nimeni nu merge pe jos, toată lumea merge cu mașina.

— Și ce aveai de gând să faci în continuare?

— Am să-l omor pe von Hammerstein și am să mă întorc pe jos la Bennington, rosti fata pe ton degajat, de parcă ar fi spus că are de gând să culeagă o floare de câmp.

Din vale se auziră voci. Bond se ridică în picioare și aruncă o privire rapidă printre crengile arțarului. Pe patio ieșiseră trei bărbați și două fete, care-și traseră câte un scaun și se așezară la masă, pălăvrăgind și râzând. În capul mesei, între cele două fete, rămase un loc liber. Bond luă luneta puștii și se uită prin ea. Cei trei bărbați erau foarte mărunți și tuciurii. Unul dintre ei, care zâmbea tot timpul și ale cărui haine păreau cele mai curate și mai elegante, era probabil Gonzales. Ceilalți doi arătau ca niște țărănoi de neam prost. Ședeau unul lângă altul la coada mesei, fără să ia parte la conversație. Fetele erau brunete, cu piele măslinie; arătau ca niște târfe cubaneze ieftine. Purtau costume de baie în culori vii și o mulțime de bijuterii din aur și râdeau și sporovăiau ca două maimuțe frumușele. Vocile lor erau aproape suficient de clare pentru a le înțelege, numai că vorbeau în spaniolă. Bond o simți pe fată lângă el: se ridicase

în picioare, la un metru în spatele lui. Îi dădu luneta şi-i explică:

— Omuleţul cel îngrijit e maiorul Gonzales. Cei doi de la coada mesei sunt pistolari. Nu ştiu cine-s fetele. Von Hammerstein încă n-a apărut.

Fata aruncă o privire scurtă prin lunetă, după care i-o înapoie fără comentarii. Bond se întrebă dacă-şi dădea seama că se uitase la ucigaşii părinţilor ei.

Cele două fete se răsuciseră şi priveau spre uşa casei; una strigă ceva ce putea fi un salut. Un bărbat scund, îndesat şi aproape despuiat ieşi în lumina soarelui; trecu tăcut pe lângă masă, se opri la marginea terasei pavate, cu faţa la peluză şi se lansă într-un program de exerciţii fizice de cinci minute.

Bond îl examină amănunţit. Bărbatul avea cam un metru şaizeci, umeri şi şolduri de boxer, dar abdomenul predispus la îngrăşare. Un păr negru şi des îi acoperea pieptul şi omoplaţii, precum şi braţele şi picioarele. Pe faţa şi pe capul lui însă nu se vedea fir de păr, iar ţeasta avea o culoare gălbui-albicioasă, lucioasă, cu o adâncitură adâncă în partea posterioară, care ar fi putut fi cicatricea unei răni sau a unei trepanaţii. Structura osoasă a feţei era cea a ofiţerului prusac obişnuit – pătrată, dură şi cu zone proeminente –, dar sub arcadele fără sprâncene, ochii erau apropiaţi şi porcini, iar gura avea nişte buze hidoase – groase, umede şi de un roşu aprins. Purta doar o fâşie de pânză neagră în jurul abdomenului, lată doar cât centura de susţinere a unui sportiv, şi un ceas de mână mare, din aur, cu brăţară din acelaşi material. Bond îi dădu fetei luneta. Se simţea uşurat: von Hammerstein arăta la fel de dezagreabil pe cât îl descria dosarul lui M.

Examină chipul fetei: gura ei avea o expresie sumbră, aproape crudă în timp ce-l privea pe bărbatul pe care venise să-l omoare. Se întrebă ce să facă cu ea. Nu întrevedea decât probleme ca urmare a prezenţei ei. Putea chiar să se amestece în planurile lui şi să insiste să joace cine ştie ce rol prostesc, cu arcul şi săgeţile ei. Bond se hotărî:

pur şi simplu nu-şi putea permite să rişte. O atingere scurtă la baza craniului, după care îi va pune căluş şi o va lega fedeleş până se termina totul. Întinse mâna fără zgomot după patul pistolului său automat.

Fata făcu câțiva paşi în spate, nonşalant, şi la fel de nonşalant se aplecă, lăsă luneta pe jos şi-şi luă arcul. Scoase o săgeată şi o puse cu un gest degajat în arc, după care ridică privirea spre Bond şi rosti încet:

— Să nu-ți vină idei prosteşti! Şi păstrează distanța. Am tipul de vedere numită „cu unghi larg". N-am bătut atâta cale până aici ca să mă pocnească peste cap un copoi londonez cu platfus! Cu arcul ăsta n-am cum să ratez de la cincizeci de metri; am omorât păsări în zbor de la o sută. Nu vreau să-ți trag o săgeată în picior, dar o voi face dacă te amesteci!

Blestemându-şi nehotărârea anterioară, Bond răspunse cu aprindere:

— Nu fi proastă! Lasă blestemăția aia jos! Asta-i treabă de bărbat. Cum mama naibii crezi că poți să omori patru bărbați cu arcul şi săgeata?!

Privirea fetei deveni înflăcărată şi încăpățânată. Duse piciorul drept în spate, adoptând poziția de tragere, şi rosti mânioasă, printre dinți:

— Du-te naibii! Şi nu te băga. Cei ucişi au fost mama şi tatăl meu, nu ai tăi! Am petrecut deja o zi şi o noapte aici. Le cunosc îndeletnicirile şi ştiu cum să-l omor pe Hammerstein. De ceilalți nu-mi pasă, fără el nu fac două parale.

Întinse coarda arcului; săgeata era îndreptată spre tălpile lui Bond.

— Acum, ori faci cum spun eu, ori ai să regreți. Şi să nu crezi că nu vorbesc serios! E un lucru personal, pe care mi-am jurat că-l voi face, şi n-o să mă oprească nimeni! (Scutură din cap cu un gest imperios.) Ei, ce zici?

Bond cântări posomorât situația. O măsură pe fata aceea sălbatică, ridicol de frumoasă, din cap până-n picioare. Soi englezesc de calitate,

rezistent, condimentat cu ardeiul iute al copilăriei tropicale. Periculoasă combinație! Se ambalase singură până la o stare de isterie controlată. Bond era absolut sigur că nu se va da în lături de la a-l scoate din acțiune şi el n-avea absolut nicio modalitate de apărare. Arma ei era tăcută; a lui ar fi alertat toată regiunea. Singura speranță ar fi fost să colaboreze cu ea. Să-i dea o parte din misiune, iar el să facă restul. Zise încet:

— Ascultă-mă, Judy. Dacă insişti să te implici în treaba asta, ar fi indicat s-o facem împreună, şi atunci poate că ne va reuşi şi vom scăpa cu viață. Acțiunile de felul ăsta constituie meseria mea. Mi s-a ordonat s-o execut – dacă vrei să ştii, ordinul a venit de la un prieten apropiat al familiei tale. În plus, am arma potrivită, cu o rază de acțiune de cel puțin cinci ori mai mare decât a ta. Aş putea încerca să-l omor chiar acum, pe patio, dar şansele de reuşită nu sunt suficient de bune. Unii dintre ei poartă costum de baie, aşa că vor merge pe malul lacului. Şi atunci voi ataca. Tu poți să asiguri tirul de sprijin. Va fi de mare ajutor, încheie el jalnic.

— Nu! răspunse fata clătinând din cap cu hotărâre. Îmi pare rău. Poți asigura tu ceea ce numeşti tir de sprijin, dacă vrei. Mi-e complet indiferent. Ai dreptate cu înotul. Ieri au coborât toți pe malul lacului, pe la unsprezece. Azi e la fel de cald; vor face acelaşi lucru. Am să trag în el de la marginea copacilor de lângă lac. Am găsit azi-noapte locul perfect. Gărzile de corp îşi iau armele cu ei – un fel de puşti semiautomate. Ei nu înoată, ci stau de pază. Ştiu clipa când să trag în von Hammerstein şi voi fi departe de lac înainte ca ei să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Ți-am spus că am plănuit totul! Acum nu mai pot pierde timpul; ar fi trebuit să fiu deja în locul pe care mi l-am ales. Îmi pare rău, dar dacă nu accepți imediat, nu există alternativă!

Ridică arcul câțiva centimetri. Bond îşi zise „La dracu' cu fata asta!" şi rosti mânios:

— Bine! Dar îți pot spune că dacă ieşim teferi din asta, ai să încasezi o bătaie la fund de n-ai să

poți şedea o săptămână! Dă-i drumul, spuse el resemnat, ridicând din umeri. Am să mă ocup de ceilalți. Dacă scapi cu bine, ne întâlnim aici. Dacă nu, vin şi strâng cu fărașul ce-a rămas din tine.

Fata eliberă coarda arcului şi zise cu indiferență:

— Mă bucur că ți-a venit mintea la cap. Săgețile astea sunt greu de scos. Nu-ți face griji pentru mine, dar ai grijă să nu fii văzut şi să nu se reflecte soarele în luneta aia!

Îi oferi zâmbetul scurt, compătimitor şi de autofelicitare al femeii care a avut ultimul cuvânt, se răsuci pe călcâie şi porni la vale, printre copaci.

Bond urmări silueta zveltă, verde până dispăru printre trunchiurile copacilor, după care îşi luă enervat luneta şi se întoarse în locul său de observație. La naiba cu ea! Era cazul să şi-o scoată din minte pe proastă şi să se concentreze asupra misiunii. Exista oare altceva ce ar fi putut să facă – alt mod de a manevra situația? Se angajase să aştepte să tragă ea prima – lucru rău, dar dacă trăgea el primul, n-avea de unde să ştie ce va face fata aia cu capul înfierbântat. Mintea lui Bond se desfăță scurtă vreme cu gândul la ceea ce-i va face fetei după ce se termina toată povestea, dar apoi apăru o mişcare în fața casei, determinându-l să-şi dea la o parte gândurile incitante şi să ridice luneta la ochi.

Cele două servitoare strângeau vesela folosită la micul dejun. Nu se vedea nici urmă de fete şi nici de pistolari. Von Hammerstein stătea lungit pe pernele unei canapele de exterior, citind un ziar şi aruncându-i comentarii ocazionale maiorului Gonzales, care şedea aproape de picioarele lui, călare pe un scaun metalic de grădină. Gonzales fuma un trabuc; din când în când ducea delicat mâna la gură, se apleca într-o parte şi scuipa pe jos câte o bucată de frunză de tutun. Bond nu auzea spusele lui von Hammerstein, dar comentariile acestuia erau în engleză şi Gonzales răspundea tot în engleză. Bond se uită la ceas: zece şi jumătate. Cum scena părea statică, se aşează cu spatele sprijinit de

copac şi cercetă puşca Savage cu grijă minuţioasă, gândindu-se în acelaşi timp ce va trebui să facă în curând cu ea.

Nu-i plăcea ceea ce urma să facă şi încă de la plecarea din Anglia trebuise să-şi impună mereu să nu uite ce fel de oameni erau ţintele lui. Uciderea soţilor Havelock fusese o crimă deosebit de oribilă. Von Hammerstein şi pistolarii lui erau indivizi deosebit de oribili, pe care probabil că mulţi oameni din lumea întreagă s-ar bucura foarte tare să-i distrugă, aşa cum îşi propusese şi fata, din răzbunare personală. Dar pentru el, lucrurile stăteau altfel. N-avea motive personale de a-i omorî. Îşi făcea pur şi simplu meseria – aşa cum unui angajat de la deratizare îi cere meseria să omoare şobolani. Era călăul public ales de M. ca să reprezinte comunitatea. Argumentă în sinea lui că într-un fel, oamenii aceştia erau duşmanii ţării lui în egală măsură ca agenţii SMERŞ sau al altor servicii secrete inamice. Declaraseră război şi se războiseră cu britanici, pe pământ britanic, şi plănuiau chiar atunci un alt atac. Bond căută în minte alte argumente care să-i întărească hotărârea. Omorâseră calul şi câinele fetei, măturându-i cu două mişcări indiferente de parcă ar fi fost muşte. Tot ei...

Rafala de gloanţe trase cu o armă automată îl ridică în picioare; avea puşca în poziţie de tragere şi ţintea când se produse a doua rafală. Zarva zgomotelor aspre fu urmată de râsete şi aplauze. Pescăruşul, o mână de pene albastre şi cenuşii zdrenţuite, căzu pe peluză cu o bufnitură şi rămase locului, fluturând din aripi. Von Hammerstein, din a cărui puşcă semiautomată încă mai ieşea fum, se duse la pasărea căzută la câţiva paşi de el, o apăsă cu călcâiul gol şi-l răsuci cu putere, apoi îşi ridică piciorul şi-l şterse de iarbă, lângă grămăjoara de pene. Ceilalţi stăteau în jurul lui, râzând şi aplaudând servil. Buzele roşii ale lui von Hammerstein rânjeau de plăcere. Zise ceva care includea expresia „tras la ţintă"; îi pasă unuia dintre pistolari puşca şi-şi şterse mâinile de propriile-i fese grase.

Le dădu un ordin aspru fetelor, care fugiră în casă, după care se întoarse şi porni agale pe peluza înclinată, spre lac, urmat de ceilalţi. Fetele ieşiră din casă, tot în fugă, fiecare cu o sticlă goală de şampanie în mână, şi ţopăiră pe urmele bărbaţilor, pălăvrăgind şi râzând.

Bond se pregăti. Fixă luneta pe ţeava puştii Savage şi adoptă poziţia de tragere, lipit de trunchiul copacului. Găsi o protuberanţă a lemnului pe care s-o folosească drept suport pentru mâna stângă, fixă luneta la 300 şi ţinti larg grupul de oameni de la malul lacului. Apoi, cu puşca ţinută lejer în mâini, se sprijini de trunchi şi urmări scena.

Urma să aibă loc un concurs de tragere între cei doi pistolari. Aceştia îşi băgară câte un încărcător plin în puşcă şi, la ordinul lui Gonzales, se poziţionară pe zidul plat de piatră al digului, la vreo şapte metri unul de altul, de o parte şi de alta a trambulinei, cu spatele la lac şi cu armele pregătite.

Von Hammerstein îşi ocupă locul pe bordura de iarbă, legănând în fiecare mână câte o sticlă de şampanie. Fetele stăteau în spatele lui, cu mâinile la urechi. Se auzeau pălăvrăgeli entuziaste în spaniolă, la care pistolarii nu participară. Prin luneta telescopică, feţele lor păreau extrem de concentrate. Von Hammerstein dădu un ordin aspru, în urma căruia se lăsă tăcerea, legănă braţele şi numără:

— Un... Dos... Tres![1]

La „tres" aruncă sticlele de şampanie sus, deasupra lacului. Cei doi bărbaţi se răsuciră ca două marionete, cu arma ţinută ferm în dreptul şoldului, şi în clipa când încheiară întoarcerea traseră. Tunetul puştilor tulbură peisajul paşnic şi ricoşă de pe apă. Păsările ţâşniră din copaci, ţipând, şi câteva crengi mici, retezate de gloanţe aterizară pe lac. Sticla din stânga se dezintegră, făcută praf, iar cea din dreapta, lovită doar de un singur glonţ, se frânse în două o secundă mai târziu. Cioburile

[1] Unu, doi, trei! (sp.).

căzură în mijlocul lacului cu mici plescăituri. Pistolarul din stânga câştigase.

Norii de fum de deasupra celor doi se contopiră şi plutiră pe deasupra peluzei. Ecourile răsunau tot mai încet. Pistolarii înaintară pe zid până la marginea de iarbă, cel din spate bosumflat, cel din faţă cu un rânjet viclean. Von Hammerstein le făcu semn fetelor să se apropie; se conformară fără tragere de inimă, târâindu-şi picioarele, botoase. Von Hammerstein spuse ceva, îi adresă câştigătorului o întrebare, iar acesta făcu semn cu capul spre fata din stânga. Ea îl privi posomorâtă. Gonzales şi Hammerstein izbucniră în râs. Hammerstein întinse mâna, lovi uşurel fata peste fund, de parcă ar fi fost vacă, şi zise ceva. Bond prinse cuvintele *„una noche*[1]". Fata ridică ochii spre el şi încuviinţă supusă, după care grupul se sparse. Fata oferită drept premiu făcu câţiva paşi în fugă şi plonjă în lac, poate ca să se îndepărteze de bărbatul care-i câştigase favorurile, iar cealaltă o urmă. Înotară amândouă spre largul lacului, schimbând strigăte mânioase. Maiorul Gonzales îşi scoase haina, o întinse pe iarbă şi se aşeză pe ea. Purta un toc de umăr din care se vedea patul unui pistol automat de calibru mediu. Îl privi pe von Hammerstein cum îşi scoate ceasul şi porneşte pe zidul digului, spre trambulină. Pistolarii se depărtară de lac, urmărindu-i la rândul lor pe Hammerstein şi pe cele două fete, care se aflau acum în mijlocul micului lac, îndreptându-se spre malul opus. Pistolarii îşi ţineau puştile în braţe; când şi când, unul dintre ei arunca o privire prin grădină sau spre casă. Bond îşi zise că von Hammerstein avusese toate motivele de a rămâne în viaţă de-a lungul atâtor ani: era omul care-şi dădea osteneală pentru asta.

Von Hammerstein ajunsese la trambulină; merse la capătul ei şi rămase locului, privind apa. Încordat, Bond ridică piedica. Printre pleoapele

[1] O noapte (sp.).

foarte îngustate, ochii lui ardeau aprig. Se putea întâmpla de la o clipă la alta. Simți că-l mănâncă degetul de pe garda trăgaciului. Ce naiba aştepta fata?

Von Hammerstein se hotărâse. Îşi îndoi uşor genunchii, duse brațele la spate. Prin lunetă, Bond putea să-i vadă părul des de pe omoplații tremurând uşor sub adierea de vânt stârnită ca să încrețească uşor suprafața lacului. Duse brațele în față. Urmă o fracțiune de secundă când corpul îi rămase în continuare aproape vertical, deşi tălpile se desprinseseră de trambulină. În acea fracțiune de secundă, ceva scânteie argintiu pe spatele lui; apoi corpul lui von Hammerstein lovi apa într-un plonjon îngrijit.

Gonzales se ridicase în picioare şi privea nesigur vârtejul provocat de plonjon. Aşteptă, cu gura deschisă. Nu era sigur dacă văzuse ceva sau nu. Cei doi pistolari erau mai siguri; cu puşca în poziție de tragere, se lăsară pe vine, uitându-se de la Gonzales la copacii din spatele digului şi aşteptând un ordin.

Vârtejul se potoli treptat şi cercurile concentrice se întinseră pe suprafața lacului. Plonjonul fusese adânc.

Bond simți că i s-a uscat gura. Îşi linse buzele, cercetând lacul prin lunetă. În adânc se zărea ceva trandafiriu care urca încet. Corpul lui Von Hammerstein ieşi la suprafață şi rămase pe burtă, cu capul în jos, legănându-se încet. De sub omoplatul stâng îi ieşea coada tijei de oțel a săgeții, lungă de vreo treizeci de centimetri, şi soarele făcea să scânteieze penele din aluminiu.

Maiorul Gonzales răcni un ordin; cele două puşti automate mugiră, cu flăcări la gură. Bond auzi cum gloanțele lovesc copacii, mai jos de el. Lipită de umărul lui, puşca Savage se cutremură uşor şi pistolarul din dreapta căzu lent pe burtă. Celălalt fugea spre lac, continuând să tragă rafale scurte cu puşca ținută în dreptul şoldului. Bond trase, rată şi trase din nou. Omului i se tăiară picioarele, dar inerția îl purtă totuşi mai departe.

Se prăbuşi în apă, iar degetul înţepenit continuă să tragă fără ţintă în sus, spre cerul albastru, până când apa sugrumă mecanismul puştii.

Secundele irosite cu tragerea suplimentară îi oferiseră maiorului Gonzales o şansă. Cu cadavrul celui de-al doilea pistolar drept pavăză, deschise focul asupra lui Bond cu puşca semiautomată. Indiferent dacă-l văzuse sau trăgea doar în direcţia de unde văzuse flăcările de la gura puştii Savage, se descurca bine. Câteva gloanţe se înfipseră în arţar şi aşchiile de lemn împroşcară faţa lui Bond. Acesta trase de două ori şi cadavrul pistolarului tresări spasmodic. Prea jos! Bond reîncărcă şi ochi din nou. O creangă ruptă îi căzu peste puşcă. O scutură, dar între timp Gonzales apucă să se ridice şi acum fugea spre mobilierul de grădină grupat. Azvârli masa de fier pe o parte şi se adăposti în spatele ei chiar pe când două gloanţe trase de Bond smulseră bucăţi de peluză la picioarele lui. Având această pavăză fermă, începu să ochească mai bine şi gloanţele trase când prin dreapta mesei, când prin stânga loveau unul după altul arţarul, pe când cele trase de Bond se loveau, zdrăngănind, de fierul alb al mesei ori şuierau pe deasupra peluzei. Nu era deloc uşor să orienteze luneta rapid dintr-o parte a mesei în cealaltă, iar împuşcăturile lui Gonzales erau viclene. Gloanţele lui se înfigeau iarăşi şi iarăşi în trunchi, pe lângă Bond sau pe deasupra lui. Bond îşi feri capul şi alergă iute spre dreapta, hotărât să tragă din picioare, din mijlocul pajiştii, şi să-l prindă pe Gonzales cu garda jos. Dar, în timp ce fugea, îl văzu pe Gonzales că ţâşneşte din spatele mesei de fier: hotărâse şi el să pună capăt impasului. Alerga spre dig, ca să-l traverseze, să intre în pădure şi să vină spre Bond. Acesta rămase locului şi ridică puşca; în clipa aceea, Gonzales îl văzu, se lăsă pe un genunchi pe dig şi trase o rafală de gloanţe. Bond rămase neclintit, glacial, auzind gloanţele. Centrul ţintei lunetei poposi în mijlocul pieptului lui Gonzales. Bond apăsă pe trăgaci.

Gonzales se cutremură, se ridică pe jumătate în picioare, înălță brațele și, continuând să tragă în aer, plonjă stângaci în apă, pe burtă.

Bond urmări să vadă dacă încearcă să ridice capul, dar individul nu mai mișcă. Lăsă încet puşca jos şi-şi şterse fața cu brațul.

Ecourile – ecourile multor morți – se plimbau încoace şi-ncolo prin vale. Bond le zări departe, printre copacii de pe malul celălalt al lacului, pe cele două fete, care alergau spre casă. Ştia că în scurt timp vor suna la poliția statală – dacă nu cumva o făcuseră deja servitoarele. Era timpul să se pună în mişcare.

Făcu cale întoarsă pe pajişte, până la arțarul solitar. Fata se afla acolo, în picioare, sprijinită de trunchiul copacului, cu spatele la el. Îşi lăsase capul pe brațele lipite de copac. Sângele i se prelingea pe brațul drept şi picura pe pământ; sus, pe mâneca verde a cămăşii se vedea o pată neagră. Arcul şi săgeata zăceau la picioarele ei. Umerii fetei se scuturau puternic.

Bond se apropie de ea, îi cuprinse umerii cu brațul, protector şi spuse încet:

— Liniştește-te, Judy, totul s-a terminat! Cât de rău eşti rănită?

— E un fleac, răspunse ea cu glasul înăbuşit. M-a nimerit ceva. Dar a fost groaznic! N-am... n-am ştiut că va fi aşa!

Bond îi apăsă brațul cu un gest liniştitor.

— A trebuit s-o fac, altfel te-ar fi prins. Oamenii aceia erau ucigaşi profesionişti – cei mai răi posibili. Dar ți-am spus că lucrurile de felul ăsta sunt treabă de bărbat! Acum hai să vedem ce-i cu brațul tău. Trebuie să ne punem în mişcare, să trecem granița. Poliția statală va apărea în curând.

Ea se întoarse. Pe fața ei cea frumoasă şi sălbatică luceau dâre de transpirație şi lacrimi. Ochii cenuşii erau acum blânzi şi supuşi.

— E drăguț din partea ta să te porți aşa, după felul cum m-am purtat eu cu tine! zise ea. Eram cam... cam încordată.

Întinse brațul spre el. Bond luă cuțitul de vânătoare de la centura ei şi tăie mâneca de la umăr, scoțând la iveală o rană de glonț sângerândă prin muşchiul brațului. Scoase din buzunar batista kaki, o rupse în trei şi legă bucățile una de alta. Spălă bine rana cu amestecul de cafea şi whisky, după care scoase din rucsac o bucată groasă de pâine şi o legă peste rană. Tăie bucăți mâneca de la cămaşa fetei, transformând-o într-o bandulieră, şi ridică mâinile ca să i-o lege la ceafă. Gura lui se afla la câțiva centimetri de a ei. Mirosul corpului fetei avea un iz animalic cald. Bond o sărută o dată pe buze, blând, apoi încă o dată, cu putere. Legă banduliera şi privi ochii cenuşii aflați aproape de ai lui, în care se citea surprindere şi bucurie. O sărută din nou pe colțurile gurii, şi pe buzele fetei apăru încet un zâmbet. Bond se depărtă de ea, zâmbind la rândul lui, luă cu blândețe mâna dreaptă a fetei şi o introduse în bandulieră. Fata întrebă docil:

— Unde mă duci?

— Te duc la Londra. Există acolo un bătrân care va vrea să te vadă. Dar mai întâi trebuie să trecem în Canada; vorbesc cu un prieten din Ottawa şi-ți rezolvăm paşaportul. O să ai nevoie să-ți cumperi nişte haine şi alte lucruri. Asta va lua câteva zile. O să stăm la un motel care se cheamă KO-ZEE.

Fata ridică privirea spre el; era complet schimbată.

— Mi-ar plăcea, zise ea încet. N-am stat niciodată la motel.

Bond se aplecă, luă de jos puşca şi rucsacul şi le azvârli pe umăr, după care agăță pe umărul celălalt arcul şi tolba cu săgeți a fetei, se răsuci şi porni pe pajişte. Fata îl urmă; din mers, îşi scoase din păr florile de câmp ofilite, dezlegă o fundă şi-şi lăsă părul de un auriu deschis să fluture pe umeri.

Un dram de alinare

James Bond spuse:

— M-am gândit mereu că, dacă mă voi însura vreodată, mă voi însura cu o însoțitoare de bord.

Dineul restrâns fusese cam incomod, iar acum, după ce ceilalți doi invitați plecaseră, însoțiți de aghiotant, să prindă avionul spre casă, guvernatorul și Bond ședeau împreună pe o canapea înflorată, în salonul mare, mobilat de Ministerul Lucrărilor, încercând să facă conversație. Bond avea o senzație acută de ridicol. Nu se simțea niciodată în largul lui stând afundat în perne moi; prefera să șadă cu spatele drept, pe un fotoliu cu tapițerie solidă și cu tălpile așezate ferm pe podea. În plus, se simțea caraghios așa, așezat lângă un burlac vârstnic, pe o canapea trandafirie, privind cafelele și lichiorurile de pe măsuța scundă flancată de picioarele lor întinse. Scena avea ceva sociabil, intim, chiar feminin și niciuna din aceste atmosfere nu era potrivită.

Lui Bond nu-i plăcea orașul Nassau. Toți erau prea bogați. Turiștii de iarnă și rezidenții care aveau case pe insulă nu vorbeau decât despre banii, bolile și problemele lor cu servitorii. Nici măcar la bârfit nu se pricepeau. N-aveau despre ce să bârfească. Obișnuiții sezonului de iarnă erau cu toții prea bătrâni ca să aibă aventuri amoroase și, la fel ca majoritatea bogătașilor, prea circumspecți ca să spună vreo răutate despre vecinii lor. Harvey Miller și soția acestuia, perechea care tocmai plecase, erau tipici – un milionar canadian agreabil, cam plictisitor, care intrase de timpuriu în afacerea cu gaze naturale și rămăsese în ea, și nevastă-sa, o palavragioaică frumușică, ce părea englezoaică. Aceasta șezuse la masă lângă Bond și sporovăise cu vioiciune pe teme cum ar fi „Ce spectacole ați văzut recent în oraș?" și „Nu considerați că Savoy Grill e cel mai agreabil restaurant unde să cinezi? Vezi atâția oameni interesanți – actrițe și

alte personalități ca ele!" Bond își dăduse toată silința, dar cum nu mai văzuse o piesă de teatru de doi ani, și atunci numai pentru că individul pe care-l urmărea în Viena mersese la acel spectacol, fusese nevoit să se bazeze pe amintirile prăfuite despre viața de noapte londoneză, amintiri care, cumva, nu reușiseră să se concilieze cu experiențele doamnei Harvey Miller.

Bond știa că guvernatorul îl invitase la cină doar ca îndatorire și, poate, ca să-l ajute cu soții Miller. Bond se afla de o săptămână în colonie și urma să plece spre Miami a doua zi. Avusese o misiune de investigație de rutină. Rebelii lui Castro din Cuba primeau arme din toate teritoriile învecinate, în principal din Miami și din zona Golfului Mexic. Însă când paza de coastă americană a confiscat două transporturi consistente, sprijinitorii lui Castro s-au îndreptat spre Jamaica și spre Insulele Bahamas ca posibile baze, așa că Bond fusese trimis de Londra ca să pună capăt acestei situații. Nu voise acea misiune. La drept vorbind, ținea cu rebelii, dar guvernul britanic avea un program de export în Cuba de mari proporții, în schimbul faptului că achiziționa mai mult zahăr cubanez decât avea nevoie, și o condiție minoră a acestei înțelegeri era aceea ca Marea Britanie să nu ofere ajutor de niciun fel rebelilor cubanezi. Bond aflase că două bărci cu motor mari erau ajustate pentru misiunea de a transporta armele și, în loc să facă arestări când ambarcațiunile se pregăteau să ridice ancora, stârnind astfel un incident, alesese o noapte foarte întunecoasă și se strecurase lângă ele, la bordul unei navete nelunimate a poliției, de pe puntea căreia aruncase câte o bombă incendiară în fiecare din cele două bărci, prin câte un hublou deschis. Apoi plecase în viteză și privise de la distanță incendiul. Ghinionul companiilor de asigurări, firește, dar nu se înregistraseră victime, iar el realizase rapid și curat ceea ce-i ceruse M.

Din câte știa Bond, în afară de șeful poliției și doi dintre ofițerii lui, nimeni din colonie nu cunoștea cauza celor două incendii spectaculoase și, pentru cei informați, survenite la momentul oportun în port. Bond îi raportase doar lui M., în Londra. Nu dorise

să-l stânjenească pe guvernator, care-i păruse genul de om uşor de stânjenit, şi, de fapt, a-i împărtăşi acestuia informaţii despre o infracţiune care putea să ridice foarte uşor întrebări în Consiliul legislativ putea fi un lucru lipsit de înţelepciune. Însă guvernatorul nu era prost; cunoştea scopul vizitei lui Bond în colonie şi în seara aceea, când dăduse noroc cu el, Bond receptase ceva forţat şi defensiv în purtarea guvernatorului, ceva ce-i transmisese antipatia omului paşnic faţă de acţiuni violente. Asta nu-l ajutase cu nimic pe parcursul dineului şi fusese nevoie de toată sporovăiala şi aplombul aghiotantului muncitor pentru ca seara să ajungă să pară cât de cât însufleţită.

Acum era nouă şi jumătate, iar guvernatorul şi Bond aveau în faţă încă o oră de petrecut împreună, din politeţe, înainte de a se putea duce la culcare, recunoscători şi uşuraţi amândoi că nu va mai trebui să se întâlnească niciodată. Nu că Bond ar fi avut ceva împotriva guvernatorului – acesta făcea parte dintr-o categorie de rutină pe care o întâlnise deseori, pretutindeni în lume: de încredere, loial, competent, sobru şi drept, cel mai bun tip de funcţionar public colonial. Probabil că îndeplinise cu competenţă, loialitate şi credinţă sarcinile unor posturi minore vreme de treizeci de ani, în timp ce Imperiul se prăbuşea în jurul lui, iar acum ajunsese în vârf, la ţanc, ţinându-se ferm agăţat de scara ierarhică şi evitând şerpii. Peste un an sau doi îl aştepta titlul GCB[1] şi retragerea – la Godalming, Cheltenham sau Turnbridge Wells, cu o pensie şi un pachetel cu amintiri despre locuri ca Omanul britanic, Insulele Leeward, Guyana britanică, locuri despre care n-a auzit niciun membru al clubului de golf local şi de care nici nu le-ar păsa. Şi totuşi, reflectase Bond în seara aceea, la câte mici drame ca treaba cu rebelii lui Castro trebuie să fi fost martor guvernatorul sau măcar să fi avut cunoştinţă despre ele! Cât de multe ştia despre tabla de şah a politicii puterilor mărun-

[1] Abreviere de la *Great Cross of Bath*, „Marea cruce de Bath", titlu conferit împreună cu rangul de cavaler de Bath.

te, despre latura scandaloasă a vieții din comunitățile mici din străinătate, despre secretele oamenilor aflate în dosarele reşedințelor guvernatorilor britanici din lumea întreagă! Dar cum să faci să izbucnească o scânteie din mintea aceea rigidă şi discretă? Cum putea el, James Bond, un om pe care guvernatorul îl considera, evident, periculos şi o posibilă sursă de primejdie la adresa propriei sale cariere, să obțină de la acesta un fapt sau un comentariu interesant, care să salveze seara de la soarta de pierdere absolută de timp?

Remarca neglijentă şi uşor nesinceră a lui Bond despre însurătoarea cu o însoțitoare de bord intervenise la sfârşitul unei conversații întâmplătoare despre călătoriile aeriene, ce urmase în mod inevitabil plecării soților Miller pentru a prinde avionul spre Montreal. Guvernatorul afirmase că BOAC obținea partea leului din traficul aerian american spre Nassau pentru că, deşi avioanele lor ce plecau de pe Idlewild aveau nevoie de jumătate de oră în plus pentru a acoperi distanța, serviciile erau excelente. Bond replicase, plictisindu-se pe sine cu propria banalitate, că preferă să zboare încet şi confortabil decât repede şi fără răsfăț. Şi atunci adăugase remarca despre însoțitoarea de zbor.

— Nu mai spune! rosti guvernatorul pe tonul politicos şi controlat care-l făcea pe Bond să se roage ca vocea aceea să se relaxeze şi să devină umană. De ce?

— A, ştiu şi eu... Ar fi plăcut să ai o fată frumoasă care să te învelească de fiecare dată la culcare, să-ți aducă de băut şi mâncare caldă şi să te întrebe dacă ai tot ce doreşti. Plus că sunt mereu surâzătoare şi dornice să-ți facă pe plac. Dacă nu mă însor cu o însoțitoare de bord, nu-mi va rămâne decât să iau de nevastă o japoneză. Japonezele par şi ele să aibă stilul potrivit.

Bond n-avea de gând să se însoare cu nimeni, iar dacă totuşi o făcea, cu siguranță că n-ar fi ales o sclavă insipidă. Nădăjduia doar că, amuzându-l sau făcându-l să se revolte, îl va atrage pe guvernator într-o discuție cu un subiect omenesc.

— Nu ştiu cum e cu japonezele, dar presupun că ţi-a trecut prin minte că aceste însoţitoare de zbor sunt instruite să facă pe plac şi că firea lor ar putea fi alta când nu sunt în misiune, ca să spun aşa, rosti guvernatorul pe ton rezonabil, judicios.

— Cum nu mă interesează cu adevărat să mă însor, nu mi-am dat niciodată osteneala să cercetez.

Se lăsă o scurtă tăcere. Guvernatorului i se stinsese trabucul, aşa că petrecu câteva clipe reaprinzându-l. Când vorbi din nou, Bond avu impresia că-n tonul uniform apăruse o scânteie de viaţă, de interes.

— Am cunoscut cândva un bărbat care probabil că gândea aşa cum gândeşti dumneata. S-a îndrăgostit de o însoţitoare de zbor şi s-a însurat cu ea. O poveste interesantă, la drept vorbind. (Guvernatorul se uită pieziş la Bond şi râse scurt, autoironic.) Presupun că dumneata vezi din belşug latura sordidă a vieţii, aşa că povestea ar putea să-ţi pară plictisitoare, dar ai vrea s-o auzi?

— Foarte mult! răspunse Bond cu entuziasm.

Se îndoia că părerea guvernatorului despre ce e sordid şi ce nu ar coincide cu a lui, dar cel puţin povestea l-ar scuti de a mai face conversaţie idioată. Mai rămânea doar să scape de afurisita de canapea sufocantă.

— Pot să mai iau puţin coniac? întrebă el.

Se ridică, îşi turnă două degete de coniac în pahar şi, în loc să se întoarcă pe canapea, îşi luă un scaun şi se aşeză oblic faţă de guvernator, de cealaltă parte a măsuţei cu băuturi. Guvernatorul examină capătul trabucului, trase repede din el şi-l ridică în poziţie verticală, ca să nu cadă scrumul. Privi precaut scrumul pe tot parcursul istorisirii şi vorbi parcă adresându-se firului de fum albastru ce se înălţa şi dispărea cu repeziciune în aerul fierbinte şi umed. Începu cu grijă.

— Bărbatul la care m-am referit – îi voi spune Masters, Philip Masters – mi-a fost aproape contemporan în Serviciul Colonial. Eram cu un an înaintea lui ca generaţie. A studiat la Fettes, a obţinut o bursă la Oxford – nu contează la care colegiu –, după care a

depus cerere de angajare în Serviciu. Nu era un individ prea sclipitor, însă era muncitor şi capabil, genul de om care face o impresie bună în faţa comisiilor de interviu, inspirându-le încredere. A fost acceptat. Primul său post a fost în Nigeria şi s-a descurcat bine. Îi plăceau localnicii şi se înţelegea bine cu ei. Era un om cu idei liberale şi, chiar dacă nu fraterniza cu nigerienii – lucru care (guvernatorul zâmbi acru) i-ar fi creat necazuri cu superiorii în vremea aceea –, era îngăduitor şi omenos cu ei, lucru care i-a surprins mult.

Guvernatorul se întrerupse şi trase din trabuc. Cum scrumul era gata să cadă, se aplecă asupra măsuţei cu băuturi şi, cu grijă, lăsă scrumul să cadă sâsâind în ceaşca lui cu cafea. Îşi reluă poziţia, sprijinit de spetează canapelei, şi se uită la Bond pentru prima oară.

— Aş spune că afecţiunea acestui tânăr faţă de localnici înlocuia afecţiunea pe care bărbaţii tineri de vârsta lui, din alte medii, o au faţă de sexul opus. Din păcate, Philip Masters era un tânăr timid şi stângace, care n-avusese niciodată parte de succes în direcţia respectivă. Când nu muncise ca să ia diferite examene, jucase hochei în echipa colegiului şi practicase canotajul. În vacanţe stătea la o mătuşă din Ţara Galilor şi făcea cătărări în cadrul clubului local de alpinism. Că veni vorba, părinţii lui se despărţiseră în timp ce el se afla la şcoala publică şi, cu toate că era singurul lor copil, nu şi-au mai bătut capul cu el după ce a ajuns în siguranţă la Oxford, cu bursa lui şi cu o mică alocaţie cu care să-şi acopere cheltuielile traiului. Aşa că avusese prea puţin timp pentru fete şi prea puţine lucruri cu care să le atragă pe cele care-i ieşeau totuşi în cale. Viaţa lui afectivă decurgea după tiparul frustrat şi nesănătos pe care l-am moştenit, printre alte lucruri, de la bunicii noştri din epoca victoriană. Cunoscând cum stăteau lucrurile cu el, sugerez aşadar că relaţiile sale prietenoase cu oamenii de culoare din Nigeria constituiau ceea ce se numeşte compensaţie, adoptată de o fire în esenţă caldă şi viguroasă, care fusese flămândă de afecţiune multă vreme şi acum o găsea în firea lor simplă, dar plină de bunătate.

Bond întrerupse istorisirea solemnă.

— Singura problemă cu negresele frumoase e aceea că nu ştiu nimic despre contracepție. Sper că a reuşit să evite problemele de felul ăsta.

Guvernatorul ridică mâna şi replică, având în glas o undă de dezgust față de indelicatețea lui Bond.

— Nu, nu! M-ai înțeles greşit. Nu mă refeream la sex. Acestui tânăr nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să întrețină relații cu o fată de culoare. De fapt, era de o ignoranță tristă în chestiunile sexuale – lucru care nu e rar nici astăzi, în rândul tinerilor englezi, dar pe atunci era foarte frecvent întâlnit şi, cred că vei fi de acord, cauza multor, foarte multor căsnicii dezastruoase şi a altor tragedii.

Bond încuviință.

— Nu, îți explic mai pe larg firea acestui tânăr pentru a-ți arăta că ceea ce a urmat s-a abătut asupra unui tânăr nevinovat şi frustrat, cu o inimă şi un trup calde, însă nedeşteptate, şi cu o stângăcie socială care-l făcea să caute tovărăşie şi afecțiune la negri, nu în propria sa lume. Pe scurt, era un inadaptat sensibil, deloc interesant fizic, dar sănătos şi capabil în toate celelalte privințe şi un cetățean cât se poate de corespunzător.

Bond luă o înghițitură de coniac şi-şi întinse picioarele. Povestea îi plăcea. Guvernatorul o relata într-un stil narativ caracteristic vârstnicilor, care-i dădea o notă de autenticitate. Guvernatorul continuă:

— Serviciul tânărului Masters în Nigeria a coincis cu primul guvern laburist. Dacă-ți aduci aminte, unul dintre primele lucruri de care s-a ocupat a fost o reformă a serviciilor străine. Nigeria a primit un guvernator nou, cu păreri avansate cu privire la problema localnicilor, care a descoperit cu surprindere şi încântare că are în personalul său un membru junior care punea deja în practică, în sfera lui modestă, concepții similare cu ale sale. L-a încurajat pe Philip Masters, i-a atribuit îndatoriri ce-i depăşeau funcția şi, la momentul oportun, când Masters urma să fie mutat, a scris un raport atât de laudativ încât Masters a fost promovat cu o treaptă mai sus decât ar fi fost

firesc şi transferat în Bermude, ca secretar adjunct al guvernatorului.

Guvernatorul se uită la Bond prin fumul trabucului şi rosti pe ton de scuză:

— Sper că nu te plictisesc prea mult cu toate astea. Voi ajunge imediat la subiectul principal.

— Sunt chiar foarte interesat! Cred că mi-am format o imagine despre om. Trebuie că l-aţi cunoscut bine.

După o şovăială, guvernatorul spuse:

— Am putut să-l cunosc şi mai bine în Bermude. I-am fost superior imediat şi a lucrat direct sub comanda mea. Totuşi, încă n-am ajuns în Bermude. Cursele aeriene spre şi dinspre Africa se aflau la începuturi în vremea aceea, iar Philip Masters a hotărât, dintr-un motiv sau altul, să se întoarcă la Londra cu avionul şi astfel să aibă un concediu mai lung acasă decât dacă s-ar fi îmbarcat pe vapor din Freetown. A mers cu trenul la Nairobi, iar de acolo a luat cursa săptămânală a Imperial Airways – precursoarea BOAC. Fiind prima sa călătorie cu avionul, era interesat, dar şi uşor neliniştit când decolară, după ce însoţitoarea de bord, care, observase el, era frumuşică foc, îi dăduse o bomboană de supt şi-i arătase cum să-şi prindă centura de siguranţă. După ce avionul a atins altitudinea de croazieră şi Masters a constatat că zborul era o treabă mult mai paşnică decât se aşteptase, însoţitoarea s-a întors prin avionul aproape gol şi i-a zâmbit. „Acum poţi să-ţi desfaci centura." Văzând că Masters bâjbâie cu catarama, s-a aplecat şi i-a desfăcut-o ea. Un gest mărunt, dar intim. Masters nu se mai aflase în viaţa lui la distanţă atât de mică de o femeie de vârstă apropiată cu el. A roşit, simţindu-se extraordinar de încurcat, şi i-a mulţumit. Ea a zâmbit îndrăzneţ văzându-i stânjeneala, s-a aşezat pe braţul locului gol aflat de cealaltă parte a culoarului şi l-a întrebat de unde vine şi care-i e destinaţia. Masters i-a spus şi, la rândul lui, i-a pus întrebări despre avion, cu ce viteză zboară, unde vor face escală şi aşa mai departe. A constatat că-i e foarte uşor să-i vorbească şi că fata e aproape năucitor de frumoasă. L-a surprins

purtarea prietenoasă a fetei şi aparentul ei interes faţă de ceea ce avea el de spus despre Africa. Părea să creadă că duce o viaţă mult mai palpitantă şi mai sclipitoare decât considera el că duce. Îl făcea să se simtă important. Când ea a plecat ca să-i ajute pe cei doi stewarzi să pregătească masa de prânz, Masters a stat şi s-a gândit la ea, mişcat la culme de propriile gânduri. A încercat să citească, dar nu se putea concentra. Simţea nevoia să privească prin avion, ca s-o zărească în treacăt. O dată, ea i-a surprins privirea şi i-a oferit un zâmbet care lui i s-a părut tainic. Zâmbetul părea să spună: „Suntem singurii tineri din avion. Ne înţelegem unul pe altul, ne interesează aceleaşi lucruri." Philip Masters se uita pe geam şi o vedea pe fată în oceanul de nori albi de sub el. O examina minuţios în minte, minunându-se cât e de perfectă. Era scundă şi cu corp frumos, cu tenul alb-trandafiriu şi păr bălai, pieptănat într-un coc îngrijit. (Îi plăcea în mod deosebit cocul, fiindcă sugera că nu e „modernă".) Avea buze roşii precum cireaşa, surâzătoare, şi ochi albaştri care scânteiau poznaşi. Cunoscând Ţara Galilor, ghici că are sânge gal în vine, presupunere confirmată de numele ei, Rhoda Llewellyn, pe care l-a găsi tipărit la capătul listei cu echipajul avionului, aflată deasupra suportului de reviste de lângă uşa toaletei, când s-a dus să-şi spele mâinile înainte de prânz. Începu să facă presupuneri elaborate despre ea. Se va afla aproape de el timp de aproape două zile, dar oare cum să facă s-o revadă? Pesemne că avea sute de admiratori. Poate că era chiar căsătorită. Călătorea tot timpul cu avionul? Câte zile libere avea între curse? Oare va râde la el dacă o invita să cineze împreună şi să vadă o piesă de teatru? Oare ar putea chiar să se plângă căpitanului avionului că unul dintre pasageri îi face avansuri? În mintea lui Masters a apărut brusc o imagine în care era coborât din avion la Aden, se trimitea o plângere la Biroul Colonial, cariera îi era distrusă. Dar a venit masa de prânz şi, odată cu ea, liniştirea. Când fata i-a potrivit mica tavă pe genunchi, părul ei i-a atins obrazul. Masters a simţit că l-a atins un cablu electric sub tensiune. Ea i-a arătat cum să

desfacă micile pachețele complicate, învelite în celofan, cum să scoată capacul de plastic al cutiei cu sos pentru salată, i-a spus că desertul e deosebit de bun – o prăjitură cu cremă bogată. Pe scurt, l-a răsfățat peste poate, iar Masters nu ținea minte să i se mai fi întâmplat vreodată așa ceva, nici măcar în copilărie, când îl îngrijea maică-sa. La sfârșitul călătoriei, când Masters, transpirat, și-a adunat curajul și a invitat-o la cină, ușurința cu care fata a acceptat a fost aproape dezamăgitoare. O lună mai târziu, ea și-a dat demisia de la Imperial Airways și s-au căsătorit. După încă o lună, concediul lui Masters s-a terminat și cei doi s-au îmbarcat pe un vapor spre Bermude.

— Mă tem de tot ce poate fi mai rău, zise Bond. Ea s-a măritat cu el fiindcă viața lui părea palpitantă și „măreață". Îi plăcea ideea de a fi frumoasa ceaiurilor dansante de la reședința guvernatorului. Presupun că Masters a trebuit s-o omoare în cele din urmă.

— Nu, zise blajin guvernatorul. Dar aș spune că ai dreptate în ce privește motivele pentru care l-a luat de bărbat, la ele adăugându-se și faptul că se săturase de oboseala și primejdia zborurilor cu avionul. Poate chiar intenționa să încerce la modul serios; cert e că atunci când tinerii soți au sosit și s-au instalat în bungaloul lor de la periferia orașului Hamilton, vioiciunea ei, fața ei frumoasă și felul în care se făcea plăcută de toată lumea ne-au impresionat pe toți favorabil. Iar Masters, desigur, era schimbat. Viața devenise pentru el un basm. Privind în urmă, aș spune că felul în care încerca să se dichisească pentru a fi la înălțimea ei era aproape jalnic. Se ostenea cu alegerea hainelor, își dădea părul cu o briantină groaznică și chiar și-a lăsat o mustață în stil militar, probabil pentru că ea considera că arată distins. La sfârșitul zilei de muncă se grăbea să ajungă acasă și toată ziua nu auzeai decât Rhoda în sus, Rhoda în jos și când credeți că lady Burford – soția guvernatorului – o va invita pe Rhoda la prânz? Însă Masters muncea pe brânci și tuturor le plăcea tânăra pereche, și lucrurile au mers strună vreo șase luni. După aceea – și aici fac doar presupuneri –, în micul bungalou fericit au început să

se strecoare aluzii acide. Poți să-ți imaginezi de ce fel. „De ce soția secretarului colonial nu mă ia niciodată cu ea la cumpărături? Cât trebuie să aşteptăm înainte să mai dăm o petrecere cu cocteiluri? Ştii că nu ne permitem să avem un copil! Când îți vine rândul să fii promovat? Mă plictisesc teribil aici fără să am ce face toată ziua! Va trebui să te ocupi tu de cină astă-seară, eu pur şi simplu n-am chef. Tu ai o viață aşa de interesantă! Pentru tine totul merge de minune..." şi aşa mai departe. Iar răsfățul, firește, a dispărut rapid. Acum Masters era cel care-i aducea însoțitoarei de bord micul dejun la pat înainte să plece la serviciu, şi desigur că o făcea cu încântare. Masters era cel care făcea ordine în casă când se întorcea seara şi găsea peste tot scrum de țigară şi ambalaje de la ciocolată. Masters a fost cel care a trebuit să renunțe la fumat şi la paharul ocazional ca să-i cumpere ei haine noi, astfel încât să fie la înălțimea celorlalte soții. O parte din toate astea ieşeau la iveală – cel puțin pentru mine, fiindcă-l cunoşteam bine pe Masters – în secretariat. Încruntarea preocupată, ocazionala convorbire telefonică enigmatică, excesiv de îngrijorată, în timpul orelor de program, cele zece minute „furate" la sfârşitul programului ca s-o poată duce pe Rhoda la cinema şi, desigur, ocazionalele întrebări despre căsnicie în general, puse pe jumătate în glumă. Ce fac celelalte soții cât e ziua de lungă? Femeilor le pare puțin cam fierbinte clima de aici? Presupun că femeile (aproape adăuga „Dumnezeu să le binecuvânteze!") se supără mai uşor decât bărbații. Şi aşa mai departe. Problema – sau cel puțin cea mai mare parte a ei – consta în faptul că Masters era îndrăgostit capiu. Rhoda era pentru el soarele şi luna, iar dacă ea era nefericită sau nu-şi găsea locul, totul era din vina lui. Încerca disperat să găsească o activitate care să-i dea o ocupație şi s-o facă fericită şi în cele din urmă a ales – sau mai degrabă au ales împreună – nici mai mult, nici mai puțin decât golful. Golful e foarte la modă în Bermude. Există mai multe terenuri excelente – inclusiv celebrul club Mid-Ocean, unde toți jucătorii buni joacă şi se adună ulterior ca să bârfească şi să bea un pahar. Era exact

ceea ce dorea Rhoda: o ocupație la modă și societate aleasă. Dumnezeu știe cum a strâns Masters destui bani ca s-o înscrie și să-i plătească crosele, lecțiile și tot restul, dar cumva a reușit și ideea a avut un succes teribil. Ea a început să-și petreacă toată ziua la Mid-Ocean. Și-a luat lecțiile în serios, a obținut un handicap și a început să cunoască oameni la micile competiții și la turneele lunare, iar șase luni mai târziu nu doar că juca onorabil de bine, ci, în plus, devenise adorata membrilor de sex masculin. Nu m-a surprins. Îmi amintesc că am văzut-o câteodată – o siluetă micuță, delicioasă, bronzată, cu cei mai scurți pantaloni scurți și un cozoroc alb cu margine verde, și o lovitură boltită elegant, compactă, care-i punea silueta în evidență, și pot să-ți spun (ochii guvernatorului scânteiară o clipă) că era cea mai frumoasă făptură din câte am văzut pe un teren de golf. N-a durat mult, firește, până la următorul pas. A avut loc o competiție între două perechi mixte. Ea era parteneră cu băiatul cel mare al familiei Tattersall – aceștia sunt cei mai importanți comercianți din Hamilton și, mai mult sau mai puțin, clica domnitoare a societății din Bermude. Flăcăul era un diavol tânăr – arătos de mama focului, înotător excelent și jucător de golf desăvârșit, cu un automobil MG decapotabil și barcă cu motor și toate accesoriile. Știi genul... Punea mâna pe orice fată voia, și dacă nu se culca cu el în scurt timp, n-avea parte de plimbările cu MG-ul sau cu Chriscraft-ul și nici de serile în cluburile de noapte locale. Perechea a câștigat competiția, după o luptă dură la final, și Philip Masters s-a aflat în mulțimea mondenă adunată în jurul găurii a optsprezecea ca să-i aclame. A fost ultima oară când Masters a aclamat și s-a veselit într-o perioadă lungă, poate chiar ultima oară în viață. Ea a început aproape imediat să „iasă" cu tânărul Tattersall și odată pornită, n-a mai putut-o opri nimic. Și crede-mă, domnule Bond, a fost îngrozitor de privit! (Guvernatorul strânse mâna pumn și lovi ușor marginea măsuței cu băuturi.) Rhoda n-a făcut nici cea mai mică încercare de a atenua lovitura sau de a ascunde în vreun fel aventura.

L-a luat pur şi simplu pe tânărul Tattersall şi l-a lovit pe Masters în faţă cu el şi a continuat să-l lovească. Se întorcea acasă la o bucată de noapte – insistase ca Masters să se mute în camera de oaspeţi, pretextând cum că ar fi prea cald ca să doarmă împreună – şi dacă rânduia vreodată prin casă ori îi făcea de mâncare, era doar un expedient cu scopul de a păstra cât de cât aparenţele. Sigur că într-o lună, toată povestea era de domeniul public şi bietul Masters purta cea mai mare pereche de coarne din câte s-au văzut vreodată în colonie. Lady Burford a intervenit într-un final şi i-a ţinut o predică Rhodei Masters – i-a spus că distruge cariera soţului ei şi aşa mai departe. Problema era că lady Burford îl considera pe Masters cam banal şi plictisitor şi cum poate că avusese ea însăşi o escapadă sau două în tinereţe – chiar şi la vremea aceea era o femeie frumoasă, cu o scânteie în priviri –, probabil că a fost un pic prea îngăduitoare cu fata. Desigur, Masters însuşi, după cum mi-a relatat ulterior, a trecut prin obişnuita succesiune tristă de etape – proteste raţionale, certuri aprige, furie dezlănţuită, violenţă (mi-a spus că într-o seară a fost cât pe ce s-o sugrume) şi, în final, distanţare glacială şi nefericire mohorâtă. (Guvernatorul tăcu câteva clipe, după care continuă.) Nu ştiu dacă ai văzut vreodată, domnule Bond, cum se frânge o inimă, lent şi deliberat. Ei bine, asta am văzut întâmplându-se cu Philip Masters şi a fost cumplit de privit. La sosirea în Bermude i se citea paradisul pe chip, iar un an mai târziu, pe faţa lui era întipărit iadul. Sigur că mi-am dat toată silinţa – toţi am făcut-o într-un fel sau altul, dar o dată întâmplarea produsă, pe gazonul acela verde al găurii a optsprezecea de la Mid-Ocean, nu mai era nimic de făcut, decât să încerci să aduni rămăşiţele. Însă Masters era ca un câine rănit. S-a îndepărtat de noi, s-a retras într-un colţ şi mârâia când cineva încerca să se apropie de el. Mi-am dat chiar osteneala de a-i scrie două scrisori; mai târziu mi-a spus că le rupsese bucăţi fără să le citească. Într-o zi ne-am adunat mai mulţi şi l-am invitat la o petrecere a burlacilor, în bungaloul meu, unde am încercat să-l îmbătăm. Partea cu îmbătatul

ne-a reuşit. Puţin mai târziu am auzit o trosnitură în baie. Masters încercase să-şi taie venele cu briciul meu. Asta ne-a răpit tot curajul; am fost ales să merg la guvernator şi să discut cu el toată povestea. Guvernatorul avea cunoştinţă de ea, firește, dar sperase că nu va trebui să intervină. Acum se punea problema dacă Masters va putea măcar să rămână în serviciu. La muncă nu mai era bun de nimic, nevastă-sa era în centrul unui scandal public – era un om terminat şi nu ştiam dacă-l vom putea repune pe picioare. Guvernatorul era un tip de ispravă. Odată obligat să ia măsuri, a hotărât ferm să facă un ultim efort de a amâna raportul aproape inevitabil către Whitehall care avea să zdrobească tot ce mai rămăsese din Masters. Şi Providenţa a intervenit în ajutorul lui. Chiar a doua zi după discuţia mea cu guvernatorul am primit de la Biroul Colonial o telegramă care anunţa că urma să aibă loc o întrevedere la Washington pentru delimitarea drepturilor de pescuit în afara apelor teritoriale, iar Bermudele şi Bahamasul fuseseră invitate să-şi trimită reprezentanţii guvernelor. Guvernatorul l-a convocat pe Masters, l-a mustrat critic şi deschis, i-a spus că va fi trimis la Washington şi că ar face bine să-şi rezolve într-un fel sau altul problemele conjugale în următoarele şase luni şi l-a trimis să-şi facă bagajul. Masters a plecat peste o săptămână şi a stat în Washington cinci luni, discutând despre pescuit. Am respirat cu toţii uşuraţi şi am avut grijă s-o respingem pe Rhoda Masters în societate ori de câte ori aveam prilejul.

Guvernatorul se opri din vorbit şi-n salonul mare, puternic luminat se lăsă tăcerea. Îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse faţa cu ea; amintirile îl ataşaseră, aşa că ochii îi străluceau pe chipul îmbujorat. Se ridică în picioare şi pregăti un pahar cu whisky şi sifon pentru Bond şi unul pentru sine. Bond spuse:

— Ce treabă urâtă! Presupun că nu se putea să nu se întâmple aşa ceva mai devreme sau mai târziu, dar Masters a avut ghinionul să se întâmple atât de curând... Probabil că nevastă-sa era o căţea fără inimă. A arătat în vreun fel că-şi regretă faptele?

Guvernatorul tocmai terminase de aprins un trabuc; se uită la vârful ce strălucea uşor şi suflă peste el.

— A, nu! Se distra de minune. Probabil ştia că nu va dura o veşnicie, dar aventura aceea era tot ce visase – ceea ce visează cititoarele revistelor pentru femei, iar ea era un exemplu tipic al mentalităţii respective. Avea totul: cea mai bună partidă de pe insulă, dragoste pe nisip, sub palmieri, distracţii în oraş şi la Mid-Ocean, plimbări cu maşina la viteze mari şi plimbări cu barca cu motor – toate accesoriile aventurii de dragoste ieftine. Iar ca plasă de siguranţă avea un sclav pe post de soţ, care nu se amesteca, şi o casă în care să se îmbăieze, să-şi schimbe hainele şi să doarmă câteva ceasuri. În plus, ştia că-l va putea face pe Philip Masters să se întoarcă la ea. Era atât de servil! Nu va avea nicio greutate. Şi pe urmă va putea să meargă pe la toţi să-şi ceară iertare, îşi va reactiva farmecul şi toţi o vor ierta. Va fi bine. Iar dacă nu ieşea bine, existau în lume bărbaţi din belşug în afară de Philip Masters – şi, la drept vorbind, bărbaţi mai atrăgători. Uite, de exemplu toţi bărbaţii de la clubul de golf! Putea să-şi aleagă unul pe sprânceană, cât ai bate din palme. Nu, viaţa era plăcută şi dacă femeia se poartă un pic obraznic, în definitiv, aşa se poartă o mulţime de oameni. Uite, de exemplu, cum se poartă celebrităţile de cinema la Hollywood! Ei bine, în scurt timp, Rhoda Masters a fost pusă la încercare. Tattersall s-a cam plictisit de ea; pe de altă parte, datorită soţiei guvernatorului, părinţi lui făceau un tărăboi teribil. Asta i-a oferit lui Tattersall pretextul de a ieşi din toată povestea fără scene prea mari. În plus, fiind vară, insula era inundată de americance frumoase; era timpul pentru ceva prospătură. Aşa că i-a dat Rhodei Masters papucii. Pur şi simplu. I-a spus simplu că au terminat-o. Că părinţii lui insistă, în caz contrar urmând să-i taie banii de buzunar. Asta se întâmpla cu două săptămâni înainte de întoarcerea lui Philip Masters din Washington şi recunosc că Rhoda a suportat bine lovitura. Era tare din fire şi ştiuse că asta se va întâmpla la un moment dat. Nu s-a jeluit – la drept vorbind, n-avea cui să se jeluiască. S-a dus

pur şi simplu la lady Burford şi i-a spus că-i pare rău şi că pe viitor îi va fi soţie bună lui Philip Masters; s-a apucat să vadă de casă, a făcut curăţenie şi a pregătit totul la perfecţie pentru marea scenă a împăcării. Nevoia de a obţine această împăcare i-a devenit clară când a văzut atitudinea foştilor ei companioni de la Mid-Ocean. Devenise dintr-o dată piază-rea acolo. Ştii cum se întâmplă lucrurile de felul ăsta, chiar şi într-un loc liberal cum ar fi un country club la tropice. Acum, nu doar cei care frecventau reşedinţa guvernatorului, ci şi membrii clicii comercianţilor din Hamilton o priveau dezaprobator. Devenise dintr-o dată un bun de calitate inferioară, folosit şi apoi aruncat. Şi-a încercat vechea purtare veselă, de flirt, dar n-a mai funcţionat. A fost respinsă brutal o dată sau de două ori, după care a încetat să mai meargă la club. Acum era esenţial să-şi recapete temelia sigură şi să-şi reînceapă încet ascensiunea. A renunţat să mai iasă din casă şi şi-a pus la bătaie toată puterea voinţei, repetând iarăşi şi iarăşi scena pe care o va interpreta – lacrimile, răsfăţul de însoţitoare de bord, scuzele şi explicaţiile îndelungi şi sincere, patul dublu.

— Şi atunci s-a întors acasă Philip Masters.

Guvernatorul se opri, îl privi pe Bond meditativ şi spuse:

— Dumneata nu eşti căsătorit, dar cred că e la fel în toate relaţiile dintre un bărbat şi o femeie: pot supravieţui atât timp cât între cei doi oameni implicaţi există un fel de omenie elementară. Când orice urmă de bunătate dispare, când unuia nu-i pasă, sincer şi evident, dacă celălalt e viu sau mort, nu mai are niciun rost. Această insultă anume la adresa orgoliului – ba mai rău, la adresa instinctului de autoconservare – nu poate fi iertată. Am observat-o în sute de căsnicii. Am văzut relaţii refăcute după infidelităţi flagrante, am văzut infracţiuni şi chiar crime iertate de către celălalt, ca să nu mai spun falimente şi toate celelalte forme de infracţiuni sociale. Boli incurabile, orbire, catastrofe – toate acestea pot fi depăşite, dar moartea omeniei obişnuite la unul dintre parteneri – niciodată. M-am gândit la asta şi am inventat o denumire

cam pompoasă pentru acest factor elementar al relațiilor omenești. L-am numit „Legea dramului de alinare".

— O denumire splendidă! comentă Bond. Sună impresionant, fără doar și poate. Și înțeleg, desigur, la ce vă referiți și cred că aveți absolută dreptate. Dramul de alinare – cantitatea de mângâiere. Da, presupun că se poate afirma că toate relațiile de dragoste și de prietenie se bazează, în ultimă instanță, pe asta. Ființele omenești simt foarte multă insecuritate. Când celălalt nu numai că te face să simți insecuritate, ci mai mult, pare să vrea să te distrugă, evident că asta înseamnă sfârșitul relației. „Dramul de alinare" atinge cota zero. Trebuie să fugi, ca să te salvezi. Masters a înțeles acest lucru?

Guvernatorul nu răspunse la întrebare, ci zise:

— Rhoda Masters ar fi trebuit să sesizeze avertismentul în clipa când bărbatul ei a intrat pe ușa bungaloului. Nu era vorba atât de ceea ce a văzut la suprafață – deși mustața dispăruse și părul lui Masters redevenise chica zburlită de la prima lor întâlnire –, ci de expresia ochilor și a gurii și de bărbia rigidă. Rhoda Masters se îmbrăcase cu cea mai cuminte rochie, renunțase la aproape tot machiajul și se așezase pe un fotoliu astfel încât lumina ce intra pe fereastră să-i lase fața pe jumătate în umbră și să lumineze paginile cărții pe care-o ținea în poală. Hotărâse că, atunci când el intra pe ușă, va ridica privirea de pe carte, docilă, supusă, și va aștepta ca el să-i vorbească. Apoi se va ridica, se va apropia de el tăcută și se va opri în fața lui cu capul plecat. Îi va spune totul, va da frâu liber lacrimilor, el o va lua în brațe, iar ea va promite și iar va promite. Exersase scena de mai multe ori, până când rezultatul o mulțumise. Și într-adevăr, a ridicat privirea de pe paginile cărții, îndatoritoare. Masters și-a lăsat jos valiza, tăcut, s-a apropiat încet de cămin și a rămas acolo, privind-o cu un aer distrat. Expresia din ochii lui era rece, impersonală și lipsită de interes. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei, de unde a scos o foaie de hârtie, și a rostit pe tonul detașat al unui agent imobiliar: „Asta e o schiță a casei. Am

împărțit casa în două. Camerele tale sunt bucătăria și dormitorul tău. Ale mele sunt camera asta și dormitorul de oaspeți. Ai voie să folosești baia când nu sunt eu înăuntru." S-a aplecat și a lăsat hârtia pe cartea ei deschisă. „Nu ai voie să intri în camerele mele decât atunci când avem invitați prieteni." Rhoda Masters a deschis gura să vorbească, dar el a ridicat mâna. „Asta e ultima oară când îți vorbesc în particular. Dacă-mi vorbești, nu-ți voi răspunde. Dacă dorești să-mi comunici ceva, poți lăsa un bilet în baie. Mă aștept ca mesele să-mi fie pregătite punctual și așezate în sufragerie, pe care ai voie s-o folosești după ce termin. Îți voi da douăzeci de lire pe lună pentru a acoperi cheltuielile casei, și suma aceasta îți va fi trimisă de avocații mei în ziua de întâi a fiecărei luni. Avocații mei pregătesc actele de divorț. Divorțez de tine și nu vei contesta acțiunea, pentru că nu poți. Un detectiv particular a oferit dovezi depline ce te incriminează. Procesul va avea loc peste un an, când îmi expiră șederea în Bermude. Până atunci, în public ne vom purta ca un cuplu căsătorit normal." Masters a băgat mâinile în buzunar și a privit-o politicos. Ei îi șiroiau lacrimile pe față. Avea un aer îngrozit, de parcă ar fi lovit-o cineva. Masters a rostit cu indiferență: „Mai vrei să știi altceva? Dacă nu, ai face bine să-ți aduni lucrurile de aici și să te muți în bucătărie." S-a uitat la ceas. „Aș vrea să cinez în fiecare seară la opt. Acum e șapte și jumătate."

Guvernatorul se opri și luă o înghițitură de whisky, apoi spuse:

— Am pus toate astea cap la cap din puținul pe care mi l-a spus Masters și din detaliile mai complete pe care i le-a dat Rhoda Masters lady-ei Burford. Pe cât se pare, Rhoda Masters a încercat să-l miște pe toate căile – prin argumente, prin rugăminți, prin istericale. El a rămas neclintit. Pur și simplu nu reușea să se facă auzită. Era ca și cum Masters ar fi plecat și ar fi trimis acasă pe altcineva care să-l reprezinte în această conversație extraordinară. În cele din urmă, ea a trebuit să accepte. N-avea niciun ban, îi era imposibil să-și plătească întoarcerea în Anglia. Ca să

aibă un pat şi mâncare, trebuia să facă ce-i spunea el. Şi aşa a şi fost: timp de un an au trăit astfel, politicoşi unul cu altul în public, dar absolut tăcuţi şi separaţi când erau singuri. Fireşte că schimbarea ne-a uluit pe toţi. Nici el, nici ea nu au dezvăluit nimănui aranjamentul – ei probabil că i-ar fi fost ruşine, iar Masters n-avea niciun motiv. Masters ne părea ceva mai retras decât înainte, însă munca sa era excelentă şi toţi au răsuflat uşuraţi şi au căzut de acord că, printr-un miracol, căsnicia a fost salvată. Şi el, şi ea au fost foarte apreciaţi pentru acest lucru şi au devenit un cuplu popular, totul fiind iertat şi dat uitării... Anul a trecut şi a sosit timpul ca Masters să plece. A anunţat că Rhoda va mai rămâne câtva timp ca să închidă casa şi împreună au trecut prin obişnuita rundă de petreceri de rămas-bun. Am fost puţin surprinşi văzând că ea n-a venit să-l petreacă la vapor, dar el a spus că nu se simţea bine. Asta a fost tot, până când au început să vină din Anglia veşti despre divorţ, după vreo două săptămâni. Atunci, Rhoda Masters a apărut la reşedinţa guvernatorului şi a avut o discuţie lungă cu lady Burford; treptat s-a aflat întreaga poveste, inclusiv capitolul următor, de-a dreptul cumplit.

Guvernatorul bău ultima înghiţitură de whisky; gheaţa răpăi sec când el lăsă încet paharul pe masă.

— Pe cât se pare, în ziua plecării, Masters a găsit în baie un bilet de la nevastă-sa, care spunea că trebuie neapărat să-l vadă pentru o ultimă discuţie, înainte ca el s-o părăsească pentru totdeauna. Mai existaseră bilete asemănătoare şi înainte, şi Masters le rupea de fiecare dată şi lăsa bucăţelele de hârtie pe poliţa de deasupra chiuvetei. De astă dată a mâzgălit un bilet prin care-i fixa o întrevedere în salon, în seara aceea, la ora şase. Când a venit timpul, Rhoda Masters a apărut umilă din bucătărie. Renunţase de mult să mai facă scene încărcate de emoţii sau să încerce să se arunce la mila lui. Stând în picioare liniştită, i-a spus că mai avea doar zece lire din banii destinaţi cheltuielilor casei pe luna respectivă şi în rest n-avea absolut nimic, aşa că după plecarea lui o păştea sărăcia. „Ai bijuteriile pe care ţi le-am dăruit şi mantia de blană."

„Aş fi norocoasă dacă aş primi cincizeci de lire pe ele." „Va trebui să-ţi găseşti de lucru." „Va dura până-mi găsesc. Va trebui să locuiesc undeva. Trebuie să eliberez casa în două săptămâni. Refuzi să-mi dai cât de puţin? Am să mor de foame!" Masters a privit-o calm. „Eşti frumuşică, n-ai să mori de foame niciodată." „Trebuie să mă ajuţi, Philip! Trebuie! N-ar fi util pentru cariera ta dacă m-aş duce să cerşesc la reşedinţa guvernatorului." În afară de câteva obiecte disparate, nimic din casă nu le aparţinea – o primiseră gata mobilată. Cu o săptămână înainte, proprietarul trecuse pe-acolo şi aprobase inventarul. Mai rămânea doar maşina lor, un Morris pe care Masters îl achiziţionase la mâna a doua, şi un radio-gramofon pe care-l cumpărase în disperare de cauză, încercând să-şi distreze soţia înainte ca ea să se apuce de golf. Philip Masters s-a uitat la ea pentru ultima oară – n-avea s-o mai vadă niciodată – şi a spus: „Bine, îţi las maşina şi radio-gramofonul. Asta e tot. Trebuie să împachetez. Adio." Şi a ieşit şi s-a dus în camera lui.

Guvernatorul se uită la Bond.

— Cel puţin un ultim mic gest amabil, nu? (Zâmbi mohorât.) După ce el a plecat şi ea a rămas singură, Rhoda Masters a luat maşina, inelul de logodnă, cele câteva bijuterii fără valoare şi etola din blană de vulpe, s-a dus în Hamilton şi a făcut turul caselor de amanet. În cele din urmă a adunat patruzeci de lire de pe bijuterii şi şapte lire pentru etolă. După aceea s-a dus la reprezentanţa auto a cărei nume era scris pe bordul maşinii şi a cerut să discute cu managerul. Când l-a întrebat cât i-ar putea da pentru maşină, omul a crezut că-şi bate joc de el. „Dar, doamnă, domnul Masters a cumpărat maşina în rate şi a rămas foarte tare în urmă cu plăţile! Sigur v-a spus că a trebuit să-i trimitem o scrisoare prin avocatul nostru, chiar săptămâna trecută! Am aflat că pleacă. El ne-a răspuns în scris că veţi veni să faceţi aranjamentele necesare. Să văd..." A luat un dosar şi l-a răsfoit. „Da, pentru maşină se datorează exact două sute de lire." Bineînţeles, Rhoda Masters a izbucnit în plâns şi în final managerul a

acceptat să ia înapoi maşina, cu toate că acum nu mai valora două sute de lire, însă a insistat ca ea să i-o lase pe loc, cu benzina din rezervor cu tot. Rhoda Masters n-a putut decât să accepte şi să fie recunoscătoare că nu va fi dată în judecată; a ieşit din magazin, pe strada încinsă şi ştia deja ce va afla când ajungea la magazinul de aparatură radio. Şi a avut dreptate. Aceeaşi poveste, numai că de astă dată a trebuit să plătească zece lire ca să-l convingă pe om să ia înapoi radio-gramofonul. Cineva a dus-o cu maşina până destul de aproape de bungalou; ajunsă acolo, s-a aruncat pe pat şi a plâns tot restul zilei. Era deja o femeie înfrântă, iar acum, Philip Masters o lovise când se afla la pământ.

Guvernatorul tăcu câteva clipe, după care reluă:

— Extraordinară situaţie, zău aşa! Un om ca Masters – bun, sensibil, care în mod normal n-ar face rău nici măcar unei muşte – a făptuit una din cele mai pline de cruzime acţiuni din câte-mi amintesc din toată experienţa mea. Intrase în funcţiune legea mea... (Guvernatorul zâmbi subţire.) Oricare ar fi fost păcatele ei, dacă i-ar fi oferit acel „Dram de alinare", el nu s-ar fi putut purta niciodată astfel cu ea. În condiţiile date însă, trezise în el o cruzime bestială – o cruzime care poate că zace ascunsă în noi toţi şi pe care doar o ameninţare la adresa existenţei noastre o poate aduce la suprafaţă. Masters voia s-o facă pe fată să simtă nu atâta suferinţă cât simţise el, fiindcă asta era imposibil, ci cât de multă era capabil să provoace. Iar gestul acela fals cu automobilul şi radio-gramofonul a fost un exemplu diabolic de sclipitor de acţiune întârziată, care să-i aducă aminte, chiar după plecarea lui, cât de mult o ura, cât de mult voia în continuare s-o facă să sufere.

— Trebuie că a fost o experienţă zdrobitoare! zise Bond. Extraordinar, cât de mult rău îşi pot face oamenii unii altora! Începe să-mi fie milă de fată. Ce s-a întâmplat cu ea în cele din urmă – şi, dacă tot veni vorba, cu el?

Guvernatorul se ridică în picioare şi se uită la ceas.

— Cerule mare, e aproape miezul nopții! Şi am ținut personalul treaz până acum – la fel şi pe dumneata, adăugă el zâmbind.

Se duse la cămin şi sună din clopoțel. Apăru un majordom negru; guvernatorul se scuză pentru că l-a ținut treaz şi-i spuse să încuie şi să stingă luminile. Bond se ridicase în picioare. Guvernatorul se întoarse spre el.

— Hai să mergem, şi-ți voi spune restul. Te însoțesc prin grădină, ca să mă conving că paznicul îți deschide să ieşi.

În pas agale, traversară încăperea lungă şi coborâră treptele late ce duceau în grădină. Era o noapte frumoasă, cu o lună plină ce gonea deasupra lor, în înaltul cerului, printre norii vaporoşi. Guvernatorul spuse:

— Masters a rămas în Serviciul Colonial, dar cumva n-a mai reuşit să se ridice la înălțimea începutului frumos pe care-l avusese. După povestea din Bermude părea că a pierdut definitiv ceva. Experiența omorâse o parte din el. Era un om mutilat. În principal din vina ei, desigur, dar presupun că ceea ce i-a făcut fostei sale neveste a rămas viu în el şi poate că-l bântuia. Era bun în meserie, însă cumva îşi pierduse latura umană şi treptat s-a pustiit. Desigur, nu s-a recăsătorit niciodată; în cele din urmă a fost retrogradat la un post de funcționar mărunt şi când nici asta n-a mers, s-a pensionat şi a plecat să trăiască în Nigeria – s-a întors la singurii oameni din lume care-i arătaseră cât de puțină bunătate, s-a întors în locul de unde a început totul. Cam tragic, la drept vorbind, dacă-mi amintesc ce fel de om era când eram tineri.

— Şi fata?

— O, ea a avut parte de o perioadă grea. Am făcut chetă pentru ea şi a lucrat sporadic şi superficial, primind slujbe mai mult sau mai puțin din milă. A încercat să se angajeze din nou ca însoțitoare de bord, dar felul în care-şi reziliase contractul cu Imperial Airways a scos-o din cursă. Pe vremea aceea nu existau atât de multe companii aeriene şi se

găseau din belşug candidatele pentru puţinele posturi de însoţitoare de bord existente. Soţii Burford au fost transferaţi în Jamaica în acelaşi an, iar asta a lăsat-o fără principalul sprijin – cum spuneam, lady Burford avusese mereu o slăbiciune pentru ea. Rhoda Masters era la un pas de sărăcia lucie. Cum încă arăta bine, o vreme au întreţinut-o diferiţi bărbaţi, dar într-o aşezare mică precum Bermudele nu poţi face turul prea mult timp. Era la un pas de a deveni prostituată şi de a avea necazuri cu poliţia, când Providenţa a intervenit din nou şi a decis că Rhoda Masters a fost pedepsită suficient. A primit o scrisoare de la lady Burford, însoţită de costul călătoriei până în Jamaica, în care-i spunea că i-a găsit un post de recepţioneră la hotelul Blue Hills, unul dintre cele mai bune din Kindston. Aşa că a plecat şi presupun – la vremea aceea fusesem deja transferat în Rodezia – că Bermudele au fost extrem de uşurate că n-o vor mai vedea.

Guvernatorul şi Bond ajunseseră la poarta lată de la intrarea reşedinţei guvernatorului. Dincolo de ei sclipea în lumina lunii peisajul în alb, negru şi roz al străduţelor înghesuite, cu case frumoase acoperite cu şindrilă, cu frontoane şi balcoane ca de turtă dulce, ce alcătuiesc oraşul Nassau. Cu un zăngănit sonor, sentinela luă poziţie de drepţi şi prezentă arma. Guvernatorul ridică mâna.

— În regulă, pe loc repaus!

Sentinela mecanică zăngăni iarăşi, animată pentru scurt timp, după care se lăsă tăcerea. Guvernatorul spuse:

— Şi aşa se încheie povestea, cu excepţia unei ultime întorsături a sorţii. Într-o bună zi, un milionar canadian s-a cazat la hotelul Blue Hills şi a rămas acolo toată iarna. La plecare a luat-o pe Rhoda Masters cu el în Canada şi s-a însurat cu ea. Şi de atunci, ea trăieşte în puf.

— Cerule mare! Ăsta da noroc! Nu l-a prea meritat.

— Presupun că nu, dar cine poate spune? Viaţa e înşelătoare. Poate că Soarta a decis că a plătit destul

pentru tot răul pe care i l-a făcut lui Masters. Poate că mama şi tatăl lui Masters au fost adevăraţii vinovaţi: l-au transformat într-un om predispus la accidente. El s-a implicat în catastrofa afectivă care-l păştea în mod inevitabil şi pentru care îl condiţionaseră părinţii. Soarta a ales-o pe Rhoda ca instrument al ei, şi acum tot soarta a recompensat-o pentru serviciile aduse. Lucrurile de felul ăsta sunt greu de judecat. În orice caz, l-a făcut foarte fericit pe canadianul ei. Astă-seară mi-au părut amândoi fericiţi.

Bond izbucni în râs. Dintr-o dată, dramele violente din propria sa viaţă păreau de-a dreptul goale, lipsite de substanţă. Povestea cu rebelii lui Castro şi iahturile incendiate era material bun pentru o bandă desenată de aventuri dintr-un ziar ieftin. Stătuse lângă o femeie plictisitoare la un dineu plictisitor şi o remarcă întâmplătoare îi deschisese în faţă cartea violenţei autentice – a acelei *Comedie Humaine* în care pasiunile omeneşti sunt intense şi reale, în care Soarta joacă un joc mai autentic decât orice conspiraţie a Serviciilor Secrete concepută de guverne. Se întoarse cu faţa spre guvernator şi-i întinse mâna.

— Vă mulţumesc pentru poveste! Şi vă datorez scuze. Am considerat-o pe doamna Harvey Miller foarte plictisitoare. Datorită dumneavoastră n-o voi uita niciodată. Trebuie să acord mai multă atenţie oamenilor! Mi-aţi dat o lecţie.

Dădură noroc; guvernatorul zâmbi.

— Mă bucur că povestea ţi-a stârnit interesul. Mă temeam să nu te plictisească. Duci o viaţă foarte palpitantă! Ca să fiu sincer, nu mă tăia capul ce am putea discuta după cină. Viaţa în Serviciul Colonial e foarte banală.

Îşi urară noapte bună şi Bond plecă pe strada tăcută ce ducea spre port şi spre Hotelul colonial britanic. Reflectă la întrevederea pe care urma s-o aibă a doua zi dimineaţa cu paza de coastă şi cu agenţii FBI, în Miami, şi perspectiva aceasta, care înainte îl interesase, ba chiar îl incitase, îi părea acum de-a dreptul plicticoasă şi inutilă.

Risico[1]

— În această afaccere există mult *risico*.

Cuvintele fură rostite cu glas scăzut pe sub mustața groasă, șatenă. Ochii negri și duri analizau încet chipul lui Bond și mâinile acestuia, care rupeau cu grijă, în bucăți mici, unui plic de chibrituri pe care scria Albergo Colombo d'Oro.

James Bond simți că e cercetat. Examinarea furișă începuse de când făcuse cunoștință cu omul, cu două ore mai devreme, în barul Excelsior. I se spusese să se uite după un bărbat cu mustață groasă, care va sta singur la masă, bând un cocteil Alexandra. Semnalul secret de recunoaștere îl amuzase: băutura cremoasă, feminină era mult mai iscusită decât ziarul împăturit, floarea la butonieră sau mănușile galbene care alcătuiau venerabilele semnale învechite folosite de agenți. Avea totodată și marele merit de a putea funcționa și singur, fără posesorul lui. Iar Kristatos îl pusese de la bun început la o mică încercare. Când Bond intrase în bar și se uitase în jur, înăuntru se aflau vreo douăzeci de oameni, toți fără mustață. Dar la o masă din colț, în celălalt capăt al încăperii înalte și discrete, flancat de o farfurioară cu măsline și una cu alune acaju, se afla paharul cu picior înalt conținând cocteilul de votcă cu frișcă. Bond se duse direct la masa aceea, își trase un scaun și se așeză. Chelnerul sosi imediat.

— Bună seara, domnule. Signor Kristatos vorbește la telefon.

Bond încuviință.

— Un Negroni. Cu gin Gordon, te rog.

Chelnerul se duse la bar.

— Un Negroni. Cu Gordon.

[1] Risc (it.).

Mâinile mari şi păroase ridicară scaunul cel mic de parcă ar fi cântărit cât o cutie de chibrituri şi-l strecurară sub şoldurile grase.

— Îmi pare foarte rău, dar a trebuit să schimb o vorbă cu Alfredo.

Nu-şi strânseră mâna. Pesemne că erau cunoştinţe vechi. În acelaşi domeniu de activitate. Ceva gen import-export. Cel tânăr părea american. Nu, nu cu hainele acelea! Englez.

Bond lovi înapoi mingea servită cu putere.

— Ce mai face băieţelul?

Ochii negri ai lui signor Kristatos se îngustară. Da, i se spusese că omul e profesionist. Ridică mâinile în lateral.

— Cam tot aşa. La ce te poţi aştepta?

— Poliomielita e cumplită.

Cocteilul Negroni sosi şi cei doi se aşezară comod pe scaune, sprijiniţi de spetează, fiecare mulţumit că are de-a face cu un om de acelaşi calibru – lucru rar în meseria lor. De atâtea ori se întâmpla, înainte chiar de a porni într-o misiune în tandem ca aceea, să-şi piardă încrederea în rezultat! Exista de atâtea ori, cel puţin în imaginaţia lui Bond, un miros slab de ars la un astfel de rendez-vous! Cunoştea acel miros: semnul că acoperirea lui a început deja să fumege pe la poale. La momentul oportun, ţesătura fumegândă va lua foc, iar el se va frige. Atunci partida va fi ca şi încheiată, iar el va trebui să hotărască dacă iese din misiune ori aşteaptă să tragă cineva în el. La întâlnirea aceea însă nu existase nicio bâjbâială.

În aceeaşi seară, mai târziu, la micul restaurant din apropiere de Piazza di Spagna numit Colomba d'Oro, Bond constată amuzat că e tot în perioada de probă. Kristatos continua să-l observe şi să-l cântărească, întrebându-se dacă poate avea încredere în el. Remarca despre riscurile din afacere era cea mai apropiată de o recunoaştere din partea lui Kristatos că ar avea o afacere comună. Bond se simţi încurajat. Iniţial nu crezuse cu adevărat în Kristatos, însă toate aceste precauţii puteau să însemne un singur

lucru: că intuiția lui M. dădea roade, că Kristatos știa ceva foarte important. Bond lăsă în scrumieră ultima fărâmă de chibrit și spuse blajin:

— Am fost învățat cândva că orice afacere care aduce profit mai mare de zece la sută sau se desfășoară după ora nouă seara e o afacere periculoasă. Afacerea care ne aduce laolaltă oferă un profit de până la sută la sută și se desfășoară aproape exclusiv seara. Așadar, e evident o afacere riscantă, din ambele motive. (Coborî vocea.) Există fonduri disponibile. Dolari, franci elvețieni, bolivari venezueleni – orice e convenabil.

— Asta mă bucură! Am deja prea multe lire. (Signor Kristatos luă în mână meniul.) Dar haide să ne hrănim cu ceva. În afacceri importante, omul nu trebuie să ia decizii pe stomacul gol.

Cu o săptămână înainte, M. îl chemase pe Bond în biroul său; era prost dispus.

— Lucrezi la ceva, zero-zero șapte?

— Doar la niște hârtii, domnule.

— Cum adică, doar la niște hârtii? replică M. făcând semn cu pipa spre tava lui cu documente primite, plină-vârf. Cine n-are hârtii?!

— Voiam să spun că n-am nimic activ, domnule.

— Păi așa spune!

M. luă un teanc de dosare roșu-închis, legate laolaltă cu bandă adezivă, și-l împinse atât de brutal pe suprafața mesei de lucru încât Bond fu nevoit să-l prindă.

— Poftim, alte hârtii! În cea mai mare parte de la Scotland Yard – brigada lor de narcotice. Mai e o grămadă de la Ministerul de Interne și de la Ministerul Sănătății, plus niște drăguțe de rapoarte groase de la Controlul Internațional al Opiului din Geneva. Ia-le și citește-le! Vei avea nevoie de ziua de azi și mare parte din seara asta. Mâine iei avionul spre Roma și pornești pe urma barosanilor. E clar?

Bond spuse că da. Acum își explica și enervarea lui M.: nimic nu-l înfuria mai mult decât să trebuiască să-și ia oamenii de la însărcinarea lor

principală. Respectiva însărcinare era spionajul şi, la nevoie, sabotajul şi subversiunile. Orice altceva însemna o folosire incorectă a Serviciului Secret şi a fondurilor acestuia, care, Dumnezeu ştia bine, erau şi-aşa reduse.

— Întrebări? zise M. cu bărbia ridicată ca prova unei corăbii.

Bărbia aceea părea să-i spună lui Bond să ia dosarele, să iasă naibii din birou şi să-l lase pe M. să treacă la ceva important. Bond însă ştia că o parte din toate acestea – deşi mică – era prefăcătorie. M. avea anumite idei fixe, celebre în Serviciu, şi ştia bine care sunt, dar asta nu însemna că le lasă să înceteze să-i roiască în minte. Existau idei fixe de maximă importanţă, precum matca în roiul de albine – de exemplu, folosirea incorectă a Serviciului şi căutarea informaţiilor adevărate, nu a celor care ţi-ai dori să fie adevărate – şi existau altele de importanţă mai mică, precum albinele lucrătoare. Între ele se includeau idiosincrasii cum ar fi refuzul de a angaja bărboşi sau indivizi complet bilingvi, respingerea imediată a oamenilor care încercau să facă presiuni asupra sa prin relaţiile lor de familie cu membri ai Cabinetului, neîncrederea în bărbaţii şi femeile care se îmbrăcau „prea elegant" şi în cei care-i spuneau „domnule" în afara serviciului şi o încredere exagerată în scoţieni. Însă M. era conştient în mod ironic de obsesiile sale, aşa cum, după părerea lui Bond, erau şi Churchill sau Montgomery de ale lor. Nu-l deranja niciodată să i se arate că merge la cacealma cu ele – căci în parte asta şi făcea. În plus, nici în vis nu s-ar fi gândit să-l trimită pe Bond într-o misiune fără instruirea corespunzătoare. Bond ştia toate acestea, aşa că zise blajin:

— Două lucruri, domnule. De ce acceptăm treaba asta şi ce date are Departamentul I, dacă are, despre oamenii implicaţi?

M. îi aruncă o privire dură, acră, şi-şi roti scaunul pieziş, ca să poată privi norii înalţi de octombrie gonind grăbiţi dincolo de fereastra lată. Îşi luă pipa, suflă în ea cu putere, după care, de parcă această

acțiune l-ar fi ajutat să scape de surplusul de tensiune, o așează la loc pe masa de lucru, cu blândețe, și spuse pe un ton răbdător și rezonabil:

— După cum îți închipui, zero-zero șapte, nu doresc ca Serviciul să se implice în această afacere cu droguri. Tot anul ăsta, nu demult, a trebuit să te scot de la îndatoririle tale timp de două săptămâni ca să mergi în Mexic și să scapi de cultivatorul acela mexican. A fost cât pe ce să fii omorât. Te-am trimis fiindcă Divizia Specială mi-a cerut acest serviciu. Când te-a cerut acum din nou, ca să abordezi banda asta de italieni, am refuzat. Ronnie Vallance s-a dus pe la spatele meu la Ministerul de Interne și la Ministerul Sănătății. Miniștrii respectivi au făcut presiuni asupra mea. Am spus că e nevoie de tine aici și că n-am pe nimeni altcineva de oferit. Atunci, cei doi miniștri s-au dus la prim-ministru.

După o scurtă tăcere, M. continuă:

— Și asta a fost tot. Trebuie să recunosc că prim-ministrul a fost foarte convingător. A adoptat poziția cum că, în cantitățile în care intră mai nou în țară, heroina e un instrument de război psihologic, că secătuiește puterea țării. A spus că n-ar fi surprins dacă ar fi vorba de mai mult decât o bandă de italieni porniți să facă bani cu nemiluita, că în spatele ei se află subversiunea și nu banii. (M. zâmbi acru.) Bănuiesc că Ronnie Vallance a născocit argumentul ăsta. Pe cât se pare, oamenii lui de la narcotice se chinuie ca niște draci cu traficul – încearcă să-l împiedice să pună stăpânire pe adolescenți, cum s-a întâmplat în America. Se pare că discotecile și sălile de jocuri mecanice sunt pline de distribuitori. Brigada Fantomă a lui Vallance a reușit să pătrundă pe urma drogurilor, până la unul dintre intermediari, și nu există nicio îndoială că toată cantitatea vine din Italia, ascunsă în mașinile turiștilor italieni. Vallance a făcut tot ce a putut prin intermediul poliției italiene și a Interpolului, însă n-a ajuns nicăieri. Oamenii lui ajung până la un anumit punct al distribuției, arestează câțiva indivizi mărunți și apoi, când par să se apropie de

centru, se izbesc de un zid. Cei din cercul interior al distribuției sunt prea speriați sau prea bine plătiți.

Bond îl întrerupse.

— Poate că undeva e implicată protecția, domnule. Afacerea aceea, Montesi, n-a arătat prea bine.

M. ridică din umeri nerăbdător.

— Se poate, se poate. Şi va trebui să te fereşti şi de asta, dar eu unul am impresia că în cazul Montesi s-a făcut o curățenie de proporții. Oricum, când prim-ministrul mi-a dat ordinul de a mă ocupa de misiune, mi-a dat prin minte să vorbesc nițel cu Washingtonul. Cei de la CIA au fost foarte săritori. Ştii că Biroul de Narcotice are o echipă în Italia – încă din vremea războiului. Biroul n-are nimic de-a face cu CIA, fiind condus – să nu-ți vină să crezi! – de Departamentul Trezoreriei american. Trezoreria americană controlează un aşa-zis Serviciu Secret care urmăreşte contrabanda cu droguri şi contrafacerea acestora. Un aranjament cam țicnit – mă întreb deseori ce părere au despre el cei de la FBI. În orice caz...

M. îşi roti încet scaunul cu spatele spre fereastră; îşi duse mâinile la ceafă, cu degetele împletite şi se lăsă pe spetează, uitându-se la Bond.

— Ideea e că Biroul Roma al CIA colaborează îndeaproape cu această mică echipă de la narcotice. E silit s-o facă, pentru a preîntâmpina călcările reciproce pe bătături în misiuni şi aşa mai departe. Iar CIA-ul – de fapt, însuşi Alan Dulles – mi-a dat numele celui mai bun agent de narcotice folosit de Birou. Pe cât se pare, e agent dublu. Face puțină contrabandă, ca acoperire. Un tip pe nume Kristatos. Dulles spunea că, firește, nu-şi poate implica oamenii în niciun fel şi că e destul de sigur că Departamentul Trezoreriei nu s-ar bucura dacă biroul său din Roma ar colabora prea strâns cu noi. A spus însă că, dacă vreau, îi va trimite vorbă acestui Kristatos cum că unul dintre ăă... cei mai buni oameni ai noştri ar vrea să ia legătura cu el, în ideea de a face afaceri. I-am răspuns că aş aprecia asta foarte mult şi ieri am primit de veste că

întâlnirea e fixată pentru poimâine. Vei găsi toate detaliile acolo, zise M. făcând semn spre dosarele din fața lui Bond.

În cameră se lăsă câteva clipe tăcerea. Bond se gândea că toată povestea părea neplăcută, periculoasă şi categoric murdară. Cu acest ultim atribut în minte, se ridică în picioare şi luă dosarele.

— În regulă, domnule. Se pare că e vorba de bani. Cât vom plăti pentru ca traficul să înceteze?

M. îşi lăsă scaunul să se încline în față, puse mâinile pe masa de lucru, una lângă alta şi zise pe ton aspru:

— O sută de mii de lire sterline. În moneda oricărei țări. Asta e cifra prim-ministrului. Eu însă nu vreau să pățeşti ceva – în niciun caz scoțând din foc castanele altora. Aşa că mai poți adăuga încă maximum o sută de mii, dacă apar probleme urâte. Rețelele drogurilor sunt cele mai mari şi mai greu de penetrat din tot peisajul criminalității.

M. întinse mâna spre tava cu documente primite, luă un dosar cu telegrame şi spuse fără să ridice privirea:

— Ai grijă de tine.

Signor Kristatos luă meniul şi spuse:

— Domnule Bond, eu nu mă învârt cu coada. Cât?

— Cincizeci de mii de lire sterline pentru rezultate sută la sută.

Kristatos replică pe ton indiferent:

— Da, sunt nişte fonduri importante. Voi lua pepene galben cu şuncă prosciutto şi o înghețată cu ciocolată. Seara nu mănânc măreț. Localul ăsta are propriul vin de Chianti, îl recomand.

Chelnerul sosi şi urmă o sporovăială vioaie în italiană. Bond comandă Tagliatelli Verdi[1] cu sos genovez, despre care Kristatos spuse că avea următoarele ingrediente îndoielnice: busuioc, usturoi şi conuri de brad. După plecarea chelnerului,

[1] Paste plate şi înguste, cu verdeață.

Kristatos se apucă să mestece în tăcere o scobitoare de lemn. Fața i se întunecă și i se posomorî treptat, de parcă asupra minții sale s-ar fi abătut vremea proastă. Ochii negri și duri, care cercetau fără odihnă tot ce exista în restaurant, mai puțin pe Bond, scânteiau. Bond presupuse că Kristatos se întreabă dacă să trădeze sau nu pe cineva, așa că zise încurajator:

— În anumite circumstanțe, suma poate fi mai mare.

Kristatos părea să se fi decis. Rosti doar:

— Așa?

Își împinse scaunul și se ridică.

— Scuză-mă, trebuie să vizitez toaleta.

Cu o răsucire pe călcâie, porni iute spre capătul restaurantului. Bond simți dintr-o dată că-i e foame și sete. Își turnă un pahar mare cu vin de Chianti și dădu pe gât jumătate, după care rupse o chiflă și începu să mănânce, ungând din belșug fiecare îmbucătură cu unt gros, galben. Se întrebă de ce chiflele și untul au gust delicios doar în Franța și Italia. Nu-l preocupa nimic altceva, acum totul era o chestiune de așteptare. Avea încredere în Kristatos, bărbatul cel voinic în care se încredeau americanii. Probabil că dădea un telefon care se va dovedi decisiv. Bine dispus, Bond privi pe fereastră trecătorii. Un bărbat ce vindea unul dintre ziarele partidului comunist trecu cu bicicleta. De coșul din fața ghidonului era prins un steguleț pe care scria, roșu pe alb: PROGRESSO? Si! AVVENTURI? NO![1] Bond zâmbi: până acum, așa stăteau lucrurile în ce-l privea și-și dorea să rămână la fel până la sfârșitul misiunii.

De cealaltă parte a încăperii pătrate și simple, la masa din colț de lângă casa de marcat, fata cea dolofană și bălaie, cu gură spectaculoasă îi spuse bărbatului jovial, cu poftă de viață, a cărui gură era legată de farfurie printr-o frânghie groasă de spaghete:

[1] Progres? Da! Aventură? Nu! (it.).

— Are un zâmbet cam crud, dar e foarte chipeş. De obicei spionii nu sunt atât de arătoşi. Eşti sigur că ai dreptate, *mein Täubchen*[1]?

Bărbatul tăie frânghia de spaghete cu dinţii, se şterse la gură cu un şervet deja pătat vârtos cu sos de roşii, râgâi sonor şi spuse:

— Santos nu se înşală niciodată cu lucrurile de felul ăsta. Miroase spionii imediat; de aceea l-am ales pe el ca să-l urmărească permanent pe ticălosul ăla de Kristatos. Şi în afară de un spion, cine s-ar gândi să petreacă o seară cu porcul ăla? Dar ne vom convinge.

Bărbatul scoase din buzunar o pocnitoare ieftină din tablă, de genul celor oferite împreună cu coifuri de hârtie şi fluiere în serile de carnaval, şi pocni cu ea o dată, ascuţit. În celălalt capăt al încăperii, *maître d'hotel*[2] lăsă baltă ceea ce făcea şi veni repede.

— *Si, padrone!*[3]

Omul îi făcu semn să vină; *maître d'hotel* se apropie şi primi instrucţiunile date în şoaptă, încuviinţă scurt, se duse la o uşă din apropierea bucătăriei, pe care scria UFFICIO[4], intră şi închise uşa după el. Urmă punerea în aplicare, etapă cu etapă, printr-o serie de manevre neînsemnate, a unui exerciţiu perfecţionat îndelung. Bărbatul de lângă casa de marcat continuă să mestece spaghete şi să observe critic fiecare stadiu al operaţiunii, de parcă ar fi fost o partidă de şah.

Maître d'hotel ieşi pe uşa pe care scria UFFICIO, traversă grăbit restaurantul şi-i spuse tare adjunctului său:

— O masă suplimentară pentru patru persoane. Imediat!

Adjunctul îi aruncă o privire directă şi încuviinţă. Îl urmă pe *maître d'hotel* spre un spaţiu aflat alături de masa lui Bond, pocni din degete

[1] Porumbelul meu (germ.).
[2] Şeful de sală (fr.).
[3] Da, domnule patron (it.).
[4] Oficiu, birou (it.).

ca să cheme ajutoare, împrumută un scaun de la o masă, alt scaun de la alta şi, cu o plecăciune şi o scuză, scaunul liber de la masa lui Bond. Al patrulea scaun era adus de către *maître d'hotel*, din direcţia uşii pe care scria UFFICIO. Acesta aşează scaunul la locul lui între celelalte, iar în mijloc fu plasată o masă pe care fură aşezate cu îndemânare expertă sticlăria şi tacâmurile. Însă *maître d'hotel* se încruntă.

— Ai pus masa pentru patru persoane! Eu am spus trei – pentru trei persoane.

Cu un aer degajat, luă scaunul pe care-l adusese chiar el şi-l mută la masa lui Bond, după care flutură mâna cu un gest care dădea liber ajutoarelor sale şi toţi se împrăştiară, fiecare la treburile lui.

Mica suită de manevre de restaurant iuţi şi nevinovate durase cam un minut. În local intră un trio inofensiv de italieni; *maître d'hotel* îi întâmpină personal şi-i conduse cu plecăciuni la masa proaspăt pusă, şi astfel stratagema fu încheiată.

Bond abia dacă o băgase de seamă. Kristatos se întoarse de unde fusese, li se aduse mâncarea şi-şi îndreptară atenţia spre farfurii. În timp ce mâncau discutară nimicuri – şansele la alegerile din Italia, ultimul model de maşină Alfa Romeo, pantofii italieni comparativ cu cei englezeşti. Kristatos era un bun vorbitor; părea să ştie povestea ascunsă a tuturor lucrurilor. Oferea informaţii cu atâta detaşare, încât nu păreau câtuşi de puţin false sau menite să inducă în eroare. Vorbea engleza sa proprie, ici şi colo cu câte o expresie împrumutată din alte limbi, rezultând astfel o combinaţie vioaie. Bond se simţea interesat şi amuzat: Kristatos era un cunoscător dur – un om util. Nu-l surprindea deloc că oamenii CIA îl considerau valoros.

Li se aduse cafeaua; Kristatos aprinse o ţigară de foi subţire, neagră, şi începu să vorbească cu ea în gură, ţigara săltând în sus şi-n jos între buzele sale subţiri şi drepte. Îşi aşeză amândouă mâinile pe masă şi, privind peticul de faţă de masă dintre ele, rosti cu glas scăzut:

— Afaccerea asta. Intru în joc cu dumneata. Până acum am jucat numai cu americanii. Lor nu le-am spus ce-ți voi spune dumitale. Nu mi s-a cerut. Această *machina*[1] nu funcționează cu America. Sunt lucruri reglementate strict. Această *machina* funcționează numai cu Anglia. Da? *Capito*?

— Înțeleg. Fiecare are propriul teritoriu. Așa se procedează de obicei cu lucrurile de felul acesta.

— Exact. Acum, înainte să-ți dau informațiunile, stabilim condiții, ca buni negustori. Da?

— Desigur.

Signor Kristatos examină fața de masă cu și mai mare atenție.

— Doresc zece mii de dolari americani, în hârtii de mărimi mici, până mâine la prânz. După ce distrugi *machina* doresc încă douăzeci de mii. (Kristatos ridică scurt privirea și cercetă fața lui Bond.) Eu nu sunt lacom. Eu nu îți iau toate fondurile, așa-i?

— Prețul este satisfăcător.

— *Bueno*. A doua condiție. Nu spui de unde capeți informațiunile astea. Chiar dacă ești bătut.

— Mi se pare corect.

— A treia condiție. Capul acestei *machina* e un om rău.

Signor Kristatos se opri și ridică privirea. În ochii negri se zărea o lucire roșiatică. Buzele uscate, încordate se desprinseră de pe țigara de foi pentru a face loc cuvintelor.

— El trebuie *destrutto* – omorât!

Bond se lăsă pe speteaza scaunului și-l privi întrebător pe bărbatul din fața lui, care se aplecă ușor spre masă, așteptând. Așadar, apăruseră mecanisme în interiorul mecanismelor! Treaba asta era o vendetă de un fel sau altul. Kristatos voia să-și facă rost de un pistolar – și nici măcar nu-l plătea, ci dimpotrivă, pistolarul îl plătea pe el pentru privilegiul de a scăpa de un dușman. Nu era rău deloc! De bună seamă, aranjorul lucra acum

[1] Mașinărie (it.).

la un aranjament de proporții: folosea Serviciul Secret ca să-şi încheie socotelile personale. Bond întrebă încet:

— De ce?

— Cine nu pune întrebări nu capătă nicio minciună, zise signor Kristatos indiferent.

Bond îşi goli ceaşca de cafea. Asta era povestea obişnuită a marilor sindicate ale crimei: nu vedeai niciodată mai mult decât vârful aisbergului. Ce conta însă pentru el? Fusese trimis ca să îndeplinească o anumită misiune. Dacă beneficiau şi alții de pe urma reuşitei sale, nimănui nu-i va păsa nici cât negru sub unghie – şi în niciun caz lui M. Lui Bond i se ceruse să distrugă maşinăria. Dacă acel bărbat fără nume era maşinăria, distrugerea lui ar însemna să urmeze pur şi simplu ordinele.

— Asta nu-ți pot promite, zise Bond. Sunt sigur că înțelegi. Tot ce pot spune e că dacă omul acela încearcă să mă distrugă, îl voi distruge.

Signor Kristatos scoase din suport o scobitoare, o despuie de învelitoarea din hârtie şi se apucă să-şi curețe unghiile; după ce termină cu cele de la o mână, ridică privirea şi spuse:

— Eu nu risc des pe baza unor incertitudini. De data asta o voi face, pentru că dumneata mă plăteşti pe mine, nu eu pe dumneata. E în regulă? Acum îți voi da informațiunile. Pe urmă vei fi singur – *solo*. Mâine seară plec cu avionul la Karachi. Am afacceri importante acolo. Pot doar să-ți dau informațiunile. După aceea, dumneata porneşti cu mingea pe teren şi... (Aruncă pe masă scobitoarea murdară.) *Che sera, sera*[1].

— În regulă.

Signor Kristatos îşi apropie scaunul mai mult de Bond şi începu să-i vorbească pe ton scăzut, rapid. Dădu exemple de date şi nume pentru a-şi documenta narațiunea. Nu ezită nici măcar o dată în privința vreunui fapt concret şi nu irosi timp cu amănunte irelevante.

[1] Ce va fi, va fi (it.).

Povestea era scurtă şi plină de miez. În țară existau două mii de gangsteri americani – americani de origine italiană care fuseseră condamnați în SUA şi expulzați. Aceşti oameni se aflau la mare strâmtoare. Erau trecuți pe cea mai neagră listă a tuturor forțelor de poliție şi, din cauza antecedentelor penale, proprii lor concetățeni se fereau să-i angajeze. O sută din cei mai duri dintre aceştia şi-au pus laolaltă finanțele şi din această elită, câteva mici grupuri s-au mutat în Beirut, Istambul, Tanger şi Macao – marele centre ale contrabandei din lume. Alții, mai numeroşi, îndeplineau rolul de curieri, iar capii au achiziționat, prin reprezentanți, o firmă farmaceutică mică şi respectabilă din Milano. În acest centru, grupurile exterioare introduceau opiul de contrabandă şi derivatele acestuia. Foloseau ambarcațiuni mici pe Mediterană, câțiva însoțitori de zbor de la o companie aeriană italiană cu curse charter şi, ca sursă de aprovizionare săptămânală regulată, vagonul fără escală al trenului Orient Expres, în care membrii mituiți ai echipei de curățenie a trenului din Istambul plasaseră secțiuni întregi de tapițerie falsă. Firma din Milano – Farmacia Colomba SA – avea rolul de punct de colectare şi de centru convenabil pentru transformarea opiului brut în heroină. După aceea, curierii livrau mijlocitorilor din Anglia marfa, folosind autoturisme nevinovate de diferite mărci. Bond întrerupse povestirea.

— Agenții noştri vamali sunt buni la depistarea traficului de felul ăsta. Nu există multe ascunzători într-o maşină pe care ei să nu le cunoască. Unde transportă indivizii aceştia marfa?

— Totdeauna în roata de rezervă. Într-o singură roată de rezervă poți transporta heroină în valoare de douăzeci de mii de lire sterline.

— Nu sunt prinşi niciodată, aducând marfa în Milano sau ducând-o mai departe?

— Sigur că da! De multe ori. Dar sunt oameni bine instruiți şi sunt rezistenți. Nu vorbesc niciodată. Dacă sunt condamnați, primesc zece mii de dolari pentru fiecare an petrecut în închisoare. Dacă

au familie, familia lor e îngrijită. Iar când totul merge bine câştigă bani frumoşi. E o întreprindere cooperativă. Fiecare îşi primeşte partea lui din *brutto*. Numai şeful primeşte o parte specială.

— În regulă. Ei bine, cine e omul ăsta?

Signor Kristatos ridică mâna la gură – încă mai avea ţigara de foi între buze – şi vorbi încet pe după această pavăză.

— Este un om căruia i se spune „Porumbelul", Enrico Colombo. Este patronul acestui restaurant. De asta te aduc aici, ca să poţi să-l vezi. Este bărbatul gras care stă cu o femeie blondă. La masa de lângă *cassa*. Ea e din Viena, o cheamă Lisl Baum. O târfă de *luxus*.

— Nu mai spune! replică Bond meditativ.

N-avea nevoie să se uite; o remarcase pe fată imediat ce se aşezase la masă. Probabil că toţi bărbaţii din restaurant o remarcaseră. Avea frumuseţea veselă, îndrăzneaţă şi deschisă pe care ar trebui s-o aibă teoretic vienezele în general, numai că puţine o au. Vivacitatea şi farmecul ei luminau colţul de încăpere în care se afla. Avea părul blond-cenuşiu, cu cea mai zăpăcită tunsoare băieţească posibilă, un nas impertinent, o gură lată, răzătoare şi o panglică neagră la gât. James Bond ştia că ochii ei poposiseră asupra lui când şi când pe parcursul serii. Însoţitorul ei părea exact genul de bărbat bogat, vesel şi jovial pe care s-ar bucura să-l aibă de amant o vreme: îi va oferi distracţii pe cinste, va fi generos şi la sfârşit nici unul, nici celălalt nu vor avea regrete. În ansamblu, Bond îl aproba de individ. Îi plăceau oamenii veseli şi expansivi, cu poftă de viaţă. Cum el personal nu putea s-o obţină pe fată, era măcar un lucru pozitiv că aceasta se afla pe mâini bune. Dar acum...? Bond aruncă o privire spre celălalt capăt al încăperii. Cei doi râdeau de ceva; bărbatul o bătu uşurel pe obraz, se ridică, se duse la uşa pe care scria UFFICIO, intră şi închise uşa. Aşadar, acesta era bărbatul cu marea filieră de contrabandă spre Anglia! Omul pe capul căruia M. pusese preţul de o sută de mii de lire,

omul pe care Kristatos voia ca el să-l omoare... Ei bine, era cazul să se pună pe treabă. Bond se holbă grosolan la fată; când ea înălță capul şi se uită la el, îi zâmbi. Ochii fetei trecură pe lângă el, dar pe buzele ei apăru un mic surâs, ca pentru sine, iar când scoase din tabacheră o țigară, o aprinse şi suflă fumul drept spre tavan, Bond ştiu că gestul cu care-şi oferă gâtul şi profilul îi e dedicat.

Se apropia ora la care apăreau clienții după spectacolele de cinema. *Maître d'hotel* supraveghea debarasarea meselor neocupate şi aranjarea veselei şi a tacâmurilor pe cele noi. Era obişnuita activitate febrilă, chelnerii plesnind cu şervetele fundul scaunelor ca să alunge firimiturile, înconjurați de clinchete de sticlărie şi tacâmuri. Bond observă în treacăt că scaunul liber de la masa lui fu luat la repezeală pentru a completa aranjamentul unei mese pentru şase persoane, în apropiere. Începu să-i pună lui Kristatos întrebări concrete – despre obiceiurile personale ale lui Enrico Colombo, unde locuieşte, adresa firmei lui din Milano, ce alte interese de afaceri are. Nu băgă de seamă traseul parcă întâmplător al scaunului liber, de la masa la care tocmai fusese dus, la alta, apoi la alta şi, în final, dincolo de uşa pe care scria UFFICIO. Nu exista niciun motiv ca să-l observe.

Când scaunul fu adus în biroul lui, Enrico Colombo făcu semn cu mâna spre *maître d'hotel* că poate să plece, încuie uşa în urma acestuia, apoi se duse la scaun, îi scoase fundul tapițat şi-l puse pe masa de lucru. Descheie fermoarul aflat pe o latură a pernei, scoase din ea un reportofon Grundig, îl opri, derulă caseta de la capăt şi porni aparatul pe „Redare", ajustând viteza şi volumul. Apoi se aşeză la masa de lucru, aprinse o țigară şi ascultă, făcând ocazional noi ajustări şi repetând câte un paragraf. La sfârşit, când vocea mititică a lui Bond rosti „Nu mai spune!" şi se lăsă o tăcere îndelungată, presărată cu zgomote de fundal din restaurant, Enrico Colombo opri aparatul şi rămase cu ochii ațintiți la el. Stătu aşa un minut bun; pe fața lui nu se citea

decât o concentrare teribilă la propriile gânduri. Apoi își desprinse privirea de pe aparat, o pironi în gol și rosti cu glas scăzut:

— Nemernicul!

Se ridică încet în picioare, se duse la ușă și o descuie; se mai uită o dată în spate, la reportofon, repetă „Nemernicul", cu mai multă tărie, și ieși, întorcându-se la masa lui. Îi spuse ceva fetei, rapid și imperios. Ea încuviință și se uită spre Bond: acesta și Kristatos se ridicau de la masă. Fata îi zise lui Colombo pe un ton scăzut, mânios:

— Ești un bărbat dezgustător! Toți mi-au spus-o și m-au avertizat să nu mă apropii de tine. Aveau dreptate! Doar pentru că-mi oferi cina în restaurantul tău prăpădit, crezi că ai dreptul să mă insulți cu propunerile tale mizerabile!...

Fata ridicase tonul, își luase cu un gest smucit poșeta și se sculase în picioare. Acum se afla chiar în calea lui Bond spre ieșire. Enrico Colombo se făcuse negru de furie; se ridică și el în picioare.

— Blestemată de târfă austriacă!...

— Să nu îndrăznești să-mi insulți țara, broscoi italian ce ești!

Fata luă de pe masă un pahar pe jumătate plin cu vin și i-l aruncă în față cu precizie. Când bărbatul se apropie de ea, îi fu ușor să se dea înapoi câțiva pași, ciocnindu-se de Bond, care stătea lângă Kristatos, așteptând politicos să poată trece pe lângă cei doi.

Gâfâind, Enrico Colombo își ștergea vinul de pe față cu un șervet. Îi spuse furios fetei:

— Să nu-ți mai arăți mutra niciodată în restaurantul meu!

Mimă că ar scuipa pe podea, între ei, se răsuci pe călcâie și intră cu pași mari pe ușa pe care scria UFFICIO. *Maître d'hotel* veni repede; toată lumea din restaurant se oprise din mâncat. Bond o prinse pe fată de cot.

— Pot să te ajut să găsești un taxi?

Ea se smulse și replică, încă mânioasă.

— Toți bărbații sunt porci!

Apoi, amintindu-și bunele maniere, rosti țeapăn:

— Eşti foarte amabil.

Cu asta, porni spre uşă cu o atitudine măreaţă, cu cei doi bărbaţi pe urme. În restaurant se auzea murmurul vorbelor şi reluarea zăngănitului tacâmurilor. Scena îi încântase pe toţi. *Maître d'hotel,* care ţinea deschisă uşa cu un aer solemn, i se adresă lui Bond:

— Îmi cer scuze, *monsieur*. Şi sunteţi foarte amabil să vă oferiţi ajutorul.

Un taxi aflat în trecere încetini; omul îl chemă lângă trotuar şi deschise portiera. Fata urcă; Bond o urmă cu fermitate, închise portiera şi-i zise lui Kristatos prin geam:

— Îţi dau telefon dimineaţă. În regulă?

Fără să-i aştepte răspunsul, se lăsă pe speteaza banchetei. Fata se retrăsese în cel mai îndepărtat colţ. Bond o întrebă:

— Ce adresă să-i dau?

— Hotel Ambassadori.

Câtva timp merseră în tăcere, apoi Bond o întrebă:

— Ai vrea să mergem mai întâi undeva, să bem un pahar?

— Nu, mulţumesc. (Fata şovăi.) Eşti foarte amabil, dar în seara asta sunt obosită.

— Poate în altă seară.

— Poate, numai că mâine plec la Veneţia.

— Voi fi şi eu acolo. Vrei să iei cina cu mine mâine seară?

Fata zâmbi.

— Credeam că englezii sunt timizi. Eşti englez, nu-i aşa? Cum te cheamă? Cu ce te ocupi?

— Da, sunt englez. Mă cheamă Bond, James Bond. Scriu cărţi - romane de aventuri. Acum scriu unul despre contrabanda cu droguri. Acţiunea se petrece în Roma şi Veneţia. Necazul e că nu ştiu destule despre acest comerţ. Umblu de colo-colo şi culeg poveşti. Tu ştii vreuna?

— A, deci de aceea ai luat cina cu Kristatos ăla! Îl cunosc din auzite. Are o reputaţie proastă. Nu, nu ştiu nicio poveste, ştiu doar ce ştie toată lumea.

— Dar asta-i exact ceea ce vreau! exclamă Bond cu entuziasm. Când am spus „poveşti" nu mă refeream la ficțiune, mă refeream de genul de bârfă bine informată care, probabil, e foarte aproape de adevăr. Pentru un scriitor, lucrurile de felul ăsta valorează diamante!

Ea râse.

— Vorbeşti serios? Diamante...?

— Eh, nu câştig chiar atât de mult ca scriitor, dar am vândut deja o opțiune pentru ecranizarea poveştii ăsteia şi dacă reuşesc s-o fac suficient de autentică, aş spune că mi se va cumpăra ecranizarea de-a dreptul.

Întinse mâna şi o aşeză peste a fetei, în poala ei; fata nu-şi retrase mâna.

— Da, diamante. O broşă cu diamant de la Van Cleef. Batem palma?

Acum fata îşi retrase mâna: soseau la Ambassadori. Îşi luă poşeta de pe banchetă şi se întoarse cu fața spre el. Omul de serviciu deschise portiera; lumina becurilor stradale transformă ochii fetei în două stele. Îi examină fața cu o anumită doză de seriozitate şi spuse:

— Toți bărbații sunt porci, dar unii sunt mai puțin porci decât alții. În regulă, accept să ne întâlnim. Dar nu la cină. Ceea ce-ți voi spune nu merge în locurile publice. Fac plajă în fiecare după-amiază, la Lido – dar nu pe plaja care e la modă, ci la Bagni Alberoni, unde obişnuia să se plimbe călare poetul englez Byron. E la capătul peninsulei. Ajungi acolo cu vaporaşul. Mă vei găsi acolo poimâine, la trei după-amiaza. Vei vedea o umbrelă de soare galben-deschis. Sub ea voi fi eu. (Zâmbi.) Ciocăneşte în umbrelă şi întreabă de *Fraulein*[1] Lisl Baum.

Fata coborî din taxi, urmată de Bond; îi întinse mâna.

— Mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor. Noapte bună!

— Ora trei să fie, zise Bond. Voi fi acolo. Noapte bună.

[1] Domnişoara (germ.).

Fata se răsuci pe călcâie şi urcă treptele curbate ale hotelului. Bond privi în urma ei îngândurat, după care se întoarse, urcă în taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă la Nazionale. Sprijinit de spetează, privea curgerea reclamelor cu neon dincolo de fereastră. Lucrurile – inclusiv taxiul – mergeau aproape prea repede pentru confortul lui. Singurul asupra căruia avea cât de cât control era taxiul, aşa că se aplecă în faţă şi-i ceru şoferului să meargă mai încet.

Cel mai bun tren de la Roma la Veneţia este expresul Laguna, care pleacă zilnic la amiază. După o dimineaţă petrecută în principal cu discuţii dificile cu sediul din Londra, la telefonul cu codificator al Secţiei I, Bond prinse trenul la mustaţă. Expresul Laguna e un tren elegant, modernizat, care arată şi sună mai luxos decât este. Fotoliile sunt făcute pentru italieni mărunţi de statură, iar vagonul restaurant suferă de boala care-i afectează fraţii din toate marile trenuri ale întregii lumi – o antipatie sinceră faţă de călătorul modern şi mai ales faţă de străin. Locul lui Bond se afla în vagonul de aluminiu din spate, lângă interval şi deasupra roţilor. Dacă dincolo de fereastră ar fi zburat cele şapte raiuri, lui unul nu i-ar fi păsat. Privi strict în vagon, citi dintr-o carte ce se zguduia spasmodic, vărsă vin de Chianti pe faţa de masă, îşi tot mută picioarele lungi, prinse de cârcei şi blestemă *Ferrovie Italiane dello Stato*[1].

Dar în final ajunseră la Mestre şi la porţiunea absolut dreaptă de cale ferată ce străbătea viaductul din secolul al XVIII-lea şi intra în Veneţia. Urmă şocul inevitabil al frumuseţii care nu trădează niciodată, înaintarea blândă, legănată, pe Grand Canal, în lumina roşu-sângerie a apusului, şi extrema plăcere – sau cel puţin aşa părea – a celor de la palatul Gritti când Bond ceru cea mai bună cameră cu pat dublu de la primul etaj.

În seara aceea, împrăştiind bancnote de o mie de lire ca pe frunze prin Vallombrosa, James Bond

[1] Calea ferată italiană de stat (it.).

urmări, în barul Harry's, la Florian şi, în cele din urmă, în admirabilul local Quadri, la etaj, să demonstreze oricui ar fi fost interesat că e omul sub chipul căruia voia să-i apară fetei – un scriitor prosper care trăieşte bine şi pe picior înalt. Apoi, în starea temporară de euforie pe care o trezeşte prima seară în Veneţia, indiferent cât de elevate şi de serioase ar fi obiectivele vizitatorului, James Bond se întoarse pe jos la Gritti şi dormi opt ore, fără vise.

Mai şi octombrie sunt lunile cele mai frumoase în Veneţia. Soarele e blajin, iar nopţile, răcoroase. Strălucirea peisajului e mai blândă cu ochii şi aerul are o prospeţime care te ajută să parcurgi kilometrii lungi de piatră, mozaic şi marmură, insuportabili pentru picioare vara. Şi sunt mai puţini oameni. Deşi Veneţia e singurul oraş din lume care poate înghiţi o sută de mii de turişti la fel de uşor cum înghite o mie – ascunzându-i pe străzile lăturalnice, folosindu-i pentru scenele de mulţime din pieţe, înghesuindu-i pe vaporaşe –, tot e mai bine s-o împarţi cu un număr minim de turişti aflaţi în circuit cu autocarul şi de ţărani nemţi din creierii munţilor.

Bond petrecu dimineaţa următoare plimbându-se pe străzile dosnice, în speranţa că va putea să descopere dacă-l urmăreşte cineva. Vizită două biserici – nu ca să le admire interiorul, ci pentru a afla dacă intră cineva după el pe uşa principală înainte ca el să iasă pe cea laterală. Nu-l urmărea nimeni. Se duse la Florian, unde bău un cocteil Americano şi ascultă doi francezi, snobi într-ale culturii, discutând dezechilibrul faţadei Pieţei San Marco. Mânat de un impuls, cumpără o carte poştală ilustrată şi i-o trimise secretarei sale, care făcuse o dată o excursie în Italia, cu Grupul georgian, şi nu-l lăsa să uite asta nicio clipă. Îi scrise: „Veneţia e minunată. Până acum am inspectat gara şi Bursa de valori. Foarte satisfăcătoare estetic. După-amiază, sistemul municipal de alimentare al oraşului, iar apoi, un vechi film cu Brigitte Bardot la Cinema Scala. Ştii melodia aceea frumoasă intitulată «O Sole Mio»? E f. romantică, la fel ca tot restul aici. J. B."

Mulțumit de inspirația sa, luă prânzul devreme și se întoarse la hotel, unde încuie ușa camerei, își scoase haina și-și examină pistolul Walther PPK. Ridică piedica, exersă de două, trei ori scoaterea rapidă a armei, după care o băgă înapoi în toc. Era timpul să plece. Străbătu pasarela de îmbarcare și urcă pe vaporașul de douăsprezece și jumătate către Alberoni, departe, peste apele de oglindă ale lagunelor. Se așeză pe un scaun la prova și se întrebă ce i se va întâmpla.

De la debarcaderul din Alberoni, pe partea dinspre Veneția a peninsulei Lido, e de mers cale de opt sute de metri pe un drum prăfuit până la Bagni Alberoni, plajă situată cu fața spre Adriatica. Acest vârf al celebrei peninsule e o lume ciudat de pustie. La un kilometru și jumătate față de baza ei, cartierele de locuințe luxoase dispar treptat, lăsând locul câtorva vile din stuc pline de crăpături, presărate ici și colo, și a unor proiecte de locuințe sociale falimentare, iar la capătul peninsulei nu există nimic în afară de cătunul pescăresc Alberoni, un sanatoriu pentru studenți, o stație experimentală părăginită aparținând marinei militare italiene și câteva amplasamente de tun masive, năpădite de buruieni, rămase din ultimul război. În „țara nimănui" din mijlocul acestei limbi subțiri de pământ se află terenul de golf Lido, ale cărui peluze maronii ondulate șerpuiesc printre ruinele fortificațiilor străvechi. Sunt puțini cei care vin la Veneția ca să joace golf, dar proiectul e menținut în viață pentru atracția snoabă pe care o prezintă în marile hoteluri din Lido. Terenul de golf e împrejmuit cu un gard de sârmă înalt, pe care sunt agățate la intervale regulate panouri de avertisment și panouri cu interdicții, de parcă ar fi protejat ceva de mare valoare sau extrem de secret. În jurul acestei enclave împrejmuite cu sârmă, tufele sărăcăcioase și dunele de nisip nici măcar n-au fost curățate de mine, așa că printre șirurile de sârmă ghimpată ruginită se găsesc tăblițe pe care scrie MINAS. PERICOLO DI MORTE[1],

[1] Mine. Pericol de moarte (it.).

sub un semn „hârca şi oasele" desenat aproximativ. Întreaga zonă e stranie şi melancolică şi formează un contrast extraordinar cu lumea veselă, de carnaval a Veneţiei, la distanţă de nici o oră, de cealaltă parte a lagunelor.

Până să termine de parcurs cei opt sute de metri de-a latul peninsulei, până la plajă, Bond începu să transpire uşor, aşa că rămase câteva clipe sub ultimul salcâm din şirul ce mărginea drumul prăfuit, ca să se răcorească şi să se orienteze. În faţa lui se afla o arcadă şubredă din lemn, pe mijlocul căreia scria cu vopsea albastră decolorată BAGNI ALBERONI. Dincolo de ea se vedeau şirurile căsuţelor din lemn la fel de dărăpănate, apoi o sută de metri de plajă nisipoasă şi, dincolo de ea, suprafaţa albastră, calmă, sticloasă a mării. Pe plajă nu se vedea ţipenie de om şi locul părea închis, dar când trecu pe sub arcadă auzi sunetul slab al unui radio ce transmitea muzică napolitană. Sunetul venea dintr-o colibă deteriorată ce etala reclame la Coca-Cola şi la diferite băuturi răcoritoare italiene. De pereţii ei erau sprijinite şezlonguri; mai existau două hidrobiciclete şi un căluţ-de-mare pneumatic, pe jumătate umflat, aparţinând unui copil. Întreaga aşezare părea atât de prăpădită încât nu şi-o putea imagina având activitate nici măcar în toiul verii. Păşi de pe pasarela îngustă pe nisipul moale, ars de soare, şi porni prin spatele colibelor, spre plajă. Se duse până la marginea mării. Spre stânga, plaja lată de nisip, pustie, se întindea uşor curbată spre Lido, până dispărea în aburul ridicat de căldura tomnatică. La dreapta, cei opt sute de metri de plajă se terminau cu un dig, în vârful peninsulei. Digul se întindea ca un deget în marea tăcută, netedă ca oglinda, iar pe marginea lui superioară se zăreau scripeţii şubrezi ai pescarilor de caracatiţe. În spatele plajei se aflau dune de nisip şi o parte a gardului din plasă de sârmă ce înconjura terenul de golf. La marginea dunelor, poate la vreo cinci sute de metri distanţă, se vedea o pată de un galben intens. Bond porni spre ea, la marginea mării.

— Hm-hm!

Mâinile zburară spre sutienul costumului de baie sumar şi-l traseră în sus. Bond intră în câmpul vizual al fetei şi rămase locului, privind în jos. Umbra proiectată de umbrelă îi acoperea doar faţa; restul – un corp cândva alb ca smântâna, acum ars de soare, în costum de baie negru, pe un prosop de plajă în dungi albe şi negre – se oferea soarelui. Ea îl privi printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ai venit cu cinci minute mai devreme, şi ţi-am spus să ciocăneşti!

Bond se aşeză aproape de ea, la umbra marii umbrele, scoase o batistă şi-şi şterse faţa.

— Întâmplarea face să deţii singurul palmier din tot deşertul ăsta. A trebuit să ajung sub el cât de curând cu putinţă. Al naibii loc pentru o întâlnire!

Ea râse.

— Sunt ca Greta Garbo: îmi place să fiu singură.

— Suntem singuri?

— De ce nu? întrebă fata, făcând ochii mari. Crezi că am adus o însoţitoare?

— Din moment ce crezi că toţi bărbaţii sunt porci...

— A, dar tu eşti un porc gentilom, chicoti ea. Un porc „milord". Şi oricum, e prea cald pentru lucruri de felul acela. Şi e prea mult nisip. Şi în plus, e o întâlnire de afaceri, nu? Eu îţi spun poveşti despre droguri, iar tu îmi dai o broşă cu diamant. De la Van Cleef. Sau te-ai răzgândit?

— Nu, aşa rămâne. De unde începem?

— Pune tu întrebările. Ce vrei să afli?

Fata se ridică în şezut şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Aerul de flirt dispăruse din ochii ei, care deveniseră atenţi şi, poate, puţin precauţi. Bond observă schimbarea şi rosti detaşat, urmărind-o:

— Se spune că prietenul tău, Colombo, e un om important în branşă. Vorbeşte-mi despre el! Ar fi un personaj excelent în cartea mea – mascat, desigur. Însă am nevoie de detalii. Cum îşi desfăşoară operaţiunile şi aşa mai departe? Astea nu sunt lucruri pe care să le poată inventa un scriitor.

Adumbrindu-şi ochii, fata replică:

— Enrico s-ar înfuria foarte tare dacă ar afla că am dezvăluit vreunul din secretele lui. Nu ştiu ce mi-ar face!

— Nu va afla niciodată.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Dragă domnule Bond, există foarte puţine lucruri pe care să nu le ştie. În plus, e foarte capabil să acţioneze pe baza unei presupuneri. Nu m-ar surprinde...

Bond sesiză scurta privire a fetei spre ceas.

— Nu m-ar surprinde dacă i-ar fi trecut prin minte să pună pe cineva să mă urmărească aici. E un om foarte bănuitor!

Întinse mâna şi o atinse pe a lui; acum părea neliniştită. Îi spuse imperios:

— Cred că ar fi mai bine să pleci. A fost o mare greşeală!

Bond se uită la ceas fără fereală: trei şi jumătate. Îşi mişcă puţin capul, ca să poată privi dincolo de umbrelă, spre plajă. Departe, în dreptul căsuţelor de plajă, cu conturul corpului dansând uşor din cauza căldurii, se zăreau trei bărbaţi în haine de culoare închisă, care mergeau cu hotărâre pe plajă, sincronizându-şi paşii ca la armată.

Bond se ridică în picioare, privi capul plecat şi spuse sec:

— Înţeleg la ce te referi. Spune-i lui Colombo doar că de aici înainte scriu povestea vieţii lui. Şi sunt un scriitor foarte perseverent. Rămas-bun!

Porni în fugă pe plajă, către vârful peninsulei. De acolo putea să se întoarcă, pe celălalt ţărm, în sat, la siguranţa pe care i-o ofereau oamenii. În celălalt capăt al plajei, cei trei porniră în pas alergător, cu coatele şi picioarele mişcându-se sincron, de parcă ar fi fost maratonişti ieşiţi la un antrenament. Când trecură pe lângă fată, unul dintre ei ridică mâna. Ea răspunse cu acelaşi gest, după care se întinse pe nisip, cu faţa în jos – poate ca să-şi prăjească acum spatele sau poate pentru că nu voia să privească vânătoarea.

Din fugă, Bond îşi scoase cravata şi o băgă în buzunar. Era foarte cald şi transpira deja abundent – dar la fel se va întâmpla şi cu cei trei urmăritori. Problema ţinea de care dintre ei era mai în formă. În vârful peninsulei se căţără pe dig şi privi în urmă. Bărbaţii se apropiaseră foarte puţin, dar acum, doi dintre ei se desprindeau din grup, împrăştiindu-se ca să taie pe la marginea terenului de golf. Părea că nu le pasă de tăbliţele cu hârca şi oasele ce anunţau pericol. Alergând cu iuţeală pe digul lat, Bond măsură unghiuri şi distanţe. Cei doi bărbaţi scurtau pe la baza triunghiului. Avea să fie la mustaţă.

Cămaşa i se îmbibase deja de transpiraţie şi începeau să-l doară tălpile. Alergase poate vreo doi kilometri. Cât mai avea ca să ajungă la siguranţă? Din loc în loc, de-a lungul digului, culatele unor tunuri străvechi se afundaseră în beton. Acum jucau probabil rol de stâlpi de andocare pentru flotele de pescuit ce se adăposteau în lagunele ferite înainte să iasă în Marea Adriatică. Bond îşi număra paşii între două astfel de culate. Cincizeci de metri. Câte protuberanţe negre mai erau până la capătul digului – până la primele case din sat? Număra până la treizeci, dar apoi şirul dispăru în pâcla provocată de căldură. Oare putea să ajungă cu bine la capăt, şi încă suficient de repede ca să-i învingă pe cei doi care-l flancau? Respiraţia începuse deja să-i şuiere; haina costumului se îmbibase şi ea de sudoare, iar pânza pantalonilor îi rodea pielea picioarelor. În spatele lui, la trei sute de metri, se afla un urmăritor. La dreapta, ocolind printre dunele de nisip şi convergând rapid, se aflau ceilalţi doi. La stânga era o pantă de zidărie înaltă de şase metri, până la valurile verzi ale Adriaticii.

Bond plănuia să-şi încetinească deplasarea până la mersul obişnuit şi să-şi păstreze suficient suflu ca să încerce să se dueleze cu cei trei cu pistolul şi să-i învingă, când se întâmplară două lucruri, unul după altul. Mai întâi văzu prin pâcla

din față un grup de pescari cu harpoane – vreo șase, unii în apă, iar alții zorindu-se pe dig. Apoi, dinspre dunele de nisip se auzi tunetul profund al unei explozii. Bucăți de pământ, de tufe și din ceva ce ar fi putut să fie un om țâșniră scurt în aer și Bond simți o mică undă de șoc. Încetini. Celălalt bărbat dintre dune se oprise și stătea înlemnit. Din gura sa deschisă se auzea o bolboroseală de panică. Dintr-o dată, se prăbuși pe jos, cu brațele în jurul capului. Bond cunoștea semnele: omul n-avea să se mai miște până nu apărea cineva să-l ia de acolo. Simți că-i vine inima la loc. Acum mai avea doar vreo două sute de metri până la pescari; aceștia se adunau deja în grup, uitându-se spre el. Bond își răscoli mintea în căutarea câtorva cuvinte în italiană și le repetă de mai multe ori. *„Mi Ingles. Prego, dove il carabinieri?"*[1] Aruncă o privire peste umăr. Curios: în ciuda pescarilor martori, omul continua să vină spre el. Redusese distanța și acum se afla la doar vreo sută de metri în urma lui. Avea în mână un pistol. În față, pescarii se răsfiraseră în calea lui Bond și aveau la îndemână arme cu harpon. În mijloc stătea un bărbat solid, cu un slip minuscul, roșu, sub burta răsfrântă. Își ridicase în creștet masca verde de scufundări și stătea cu picioarele încălțate cu înotătoare albastre îndreptate oblic, spre exterior, și cu brațele strâmbe. Arăta ca Domnul Broscoi de la Conacul Broscoilor, în tehnicolor. Gândul amuzat al lui Bond muri înainte să se nască. Gâfâind, își încetini pasul până la cel normal de mers, iar mâna lui nădușită pipăi automat pe sub haină și scoase pistolul. Bărbatul din centrul semicercului de harpoane ațintite asupra lui era Enrico Colombo. Acesta îl privi cum se apropie, iar când ajunse la douăzeci de metri spuse liniștit:

— Lasă-ți la o parte jucăria, domnule Bond din Serviciul Secret. Astea sunt arme cu harpon, cu dioxid de carbon. Și rămâi pe loc. Asta, dacă nu vrei să

[1] Sunt englez. Vă rog, unde e poliția? (it.)

devii o copie după Sf. Sebastian al lui Mantegna. (Se întoarse spre omul din dreapta lui şi i se adresă în engleză.) La ce distanţă era albanezul acela, săptămâna trecută?

— Douăzeci de metri, *padrone*[1]. Şi harponul l-a străpuns complet. Dar era gras – poate de două ori mai gros ca ăsta.

Bond se opri. Una din culatele de tun din fier se afla lângă el. Se aşeză şi-şi sprijini pistolul pe genunchi, aţintit spre mijlocul abdomenului gras al lui Colombo.

— Cinci harpoane în mine nu vor împiedica un glonţ să intre în tine, Colombo.

Acesta zâmbi şi încuviinţă, iar omul care se apropiase de Bond din spate, în tăcere, îl lovi o dată la baza craniului, cu putere, cu patul pistolului său Luger.

Când îţi revii în simţiri după ce ai încasat o lovitură în cap, prima reacţie e un acces de vomă. Chiar şi în starea-i nefericită, Bond era conştient de două senzaţii: că se află pe o ambarcaţiune pe mare şi că cineva, un bărbat, îi şterge fruntea cu un prosop umed, răcoros, şi murmură încurajări într-o engleză stricată. „E okey, *amigo*. Linişteşte-l. Linişteşte-l."

Bond se prăbuşi la loc pe cuşetă, epuizat. Se afla într-o cabină mică şi confortabilă, cu un miros feminin şi perdele şi culori delicate. Un marinar îmbrăcat în vestă şi pantaloni, zdrenţuite amândouă – i se păru că recunoaşte în el pe unul dintre pescari – stătea aplecat deasupra lui şi zâmbi când Bond deschise ochii.

— Mai bine, da? *Subito*[2] okey.

Îşi fricţionă ceafa cu un gest de compasiune.

— Doare puţin. Curând va fi numai negru. Sub păr. Fetele nu vor vedea nimic.

Bond zâmbi slab şi încuviinţă. Durerea stârnită de gestul de încuviinţare îl făcu să strângă din

[1] Stăpâne (it.).

[2] Foarte repede (it.).

pleoape. Când deschise ochii, marinarul clătină din cap a admonestare şi-şi apropie ceasul de mână de ochii lui Bond. Ceasul arăta şapte. Omul arătă cu degetul mic cifra nouă.

— *Mangiare con Padrone. Si?*[1]

— *Si*, răspunse Bond.

Omul îşi lipi palma de obraz şi-şi lăsă capul pe o parte.

— *Dormire*[2].

— *Si*, repetă Bond.

Marinarul ieşi din cabină şi închise uşa fără s-o încuie. Bond se ridică din pat cu binişorul, se duse la chiuvetă şi se apucă să se spele. Pe scrin se aflau, într-o grămăjoară ordonată, bunurile sale – toate, mai puţin pistolul. Îşi băgă obiectele în buzunare, se aşeză din nou pe cuşetă, fumă şi se gândi. Ideile sale erau complet neconcludente. Era dus la plimbare – pe mare, dar comportamentul marinarului nu arăta că ar fi fost considerat inamic. Şi totuşi, îşi dăduseră mare osteneală ca să-l ia prizonier, proces în decursul căruia unul dintre oamenii lui Colombo murise chiar, deşi din greşeală. Nu părea să fie doar vorba de a-l ucide pe el. Poate că acest tratament blând constituia preambulul unei încercări de a încheia un târg cu el. Care să fi fost târgul – şi care era alternativa?

La ora nouă, acelaşi marinar veni după Bond şi-l conduse pe un culoar scurt, până într-un careu mic, dezordonat, unde-l lăsă. În mijlocul careului se aflau o masă şi două scaune, iar lângă ea, o măsuţă pe roţi nichelată, încărcată cu mâncare şi băutură. Bond încercă tambuchiul de la capătul salonului, dar era zăvorât. Trase zăvorul unui hublou şi privi afară. Mai era destulă lumină ca să poată vedea că ambarcaţiunea avea circa două sute de tone şi putea să fi fost cândva un vas mare de pescuit. După sunet, motorul părea a fi diesel simplu şi ambarcaţiunea era dotată cu vele. Îi

[1] Mănânci cu stăpânul, da? (it.)

[2] Dormi. (it.)

estimă viteza la şase sau şapte noduri. La orizontul îndepărtat se zărea un mic pâlc de lumini gălbui. Părea probabil că navigau de-a lungul coastei Adriaticii.

Zăvorul tambuchiului zurui, deschizându-se. Bond scoase capul din deschizătura hubloului. Pe trepte apăru Colombo, îmbrăcat cu bluză de trening, blugi şi sandale uzate. În ochii lui exista o lucire uşor răutăcioasă, dar amuzată. Se aşeză pe un scaun şi făcu semn cu mâna spre celălalt.

— Vino, prietene! Mâncare şi băutură şi discuţii din belşug! Acum vom înceta să ne mai purtăm ca doi băieţei şi vom deveni adulţi. Da? Ce vrei să bei – gin, whisky, şampanie? Iar ăsta e cel mai de soi cârnat din toată Bolonia. Măsline de pe proprietatea mea. Pâine, unt, Provelone – ăsta e caşcaval afumat – şi smochine proaspete. Hrană ţărănească, dar bună. Haide! După atâta alergat trebuie că ţi s-a deschis apetitul!

Râsul lui era molipsitor. Bond îşi turnă o porţie zdravănă de whisky cu sifon, se aşeză şi întrebă:

— De ce a trebuit să-ţi dai atâta osteneală? Am fi putut să ne întâlnim fără toate aceste dramatisme! Aşa cum stau lucrurile, ţi-ai pregătit singur o mulţime de suferinţe. Mi-am prevenit şeful că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta – felul în care m-a agăţat fata în restaurantul tău a fost cum nu se poate mai copilăresc. Am spus că voi intra în capcană, ca să văd despre ce e vorba. Dacă nu ies din ea până mâine la amiază, vei avea pe cap Interpolul, precum şi poliţia italiană, ca un camion cu cărămizi.

Colombo părea nedumerit.

— Dacă erai gata să intri în capcană, de ce ai încercat să fugi de oamenii mei după-amiază? Îi trimisesem să te ia şi să te aducă pe nava mea, şi totul ar fi fost mult mai prietenos. Acum, eu am pierdut un om de ispravă, iar tu ai fi putut foarte uşor să te alegi cu ţeasta spartă. Nu înţeleg!

— Nu mi-a plăcut înfăţişarea celor trei. Ştiu cum arată ucigaşii şi-i recunosc când îi văd.

Credeam că te gândeşti să faci vreo prostie. Ar fi trebuit s-o foloseşti pe fată! Bărbaţii erau inutili.

Colombo clătină din cap.

— Lisl era dispusă să afle mai multe despre tine, dar atât. Acum va fi la fel de furioasă pe mine cum eşti şi tu. Viaţa e foarte grea! Mie îmi place să fiu prieten cu toată lumea, iar acum mi-am făcut doi duşmani într-o singură după-amiază! Ce păcat!

Colombo părea că se compătimeşte sincer. Tăie o felie groasă de cârnat, smulse nerăbdător coaja cu dinţii şi începu să mănânce. Cu gura pe jumătate plină, luă un pahar de şampanie şi-l dădu pe gât, cu cârnat cu tot. Clătinând din cap a reproş spre Bond, spuse:

— Aşa e mereu: când sunt îngrijorat trebuie să mănânc. Dar ceea ce mănânc când sunt îngrijorat nu pot mistui. Iar acum m-ai îngrijorat. Spui că puteam să ne întâlnim şi să lămurim lucrurile, că nu trebuia să-mi dau atâta osteneală. (Întinse mâinile în lături, a neajutorare.) De unde să ştiu? Spunând asta, pui sângele lui Mario pe mâinile mele! Nu i-am spus să scurteze prin locul ăla! (Colombo lovi cu pumnii în masă şi strigă mânios la Bond.) Nu sunt de acord că totul a fost vina mea! A fost vina ta! Numai a ta! Tu ai fost de acord să mă omori! Cum să aranjeze omul o întâlnire prietenoasă cu ucigaşul lui?! Ei?! Spune-mi!

Colombo înşfăcă o chiflă lungă şi şi-o îndesă în gură, privindu-l cu ochi furioşi.

— Ce mama naibii spui acolo?

Colombo azvârli pe masă resturile de chiflă şi se ridică în picioare, cu privirea aţintită în continuare asupra lui Bond. Tot privindu-l, se duse la un scrin, găsi pe pipăite mânerul primului sertar, îl deschise, bâjbâi în el şi scoase un obiect pe care Bond îl recunoscu drept reportofon. Continuând să-l privească acuzator, Colombo aduse aparatul pe masă, se aşeză şi apăsă un buton.

Când auzi vocea, Bond îşi luă paharul cu whisky şi privi în el. Glasul micuţ spunea: „Exact. Acum, înainte să-ţi dau informaţiunile, stabilim

condiții, ca buni negustori. Da?" Vocea continuă: „Zece mii de dolari americani ... Nu spui de unde capeți informațiunile astea. Chiar dacă eşti bătut... Capul acestei *machina* e un om rău. El trebuie *destrutto* – omorât!" Bond aşteptă ca propria-i voce să răzbată dintre zgomotele de fundal ale restaurantului. Existase o tăcere îndelungă în timpul căreia se gândise la ultima condiție. Oare ce spusese? Din aparat, propria-i voce îi răspunse: „Asta nu-ți pot promite. Sunt sigur că înțelegi. Tot ce pot spune e că dacă omul acela încearcă să mă distrugă, îl voi distruge."

Colombo opri aparatul. Bond dădu restul de whisky peste cap. Acum putea să-l privească pe celălalt în ochi. Spuse defensiv:

— Asta nu mă face criminal!

Colombo îl privi cu tristețe.

— În ochii mei, da. Venind de la un englez... Am fost în slujba Angliei în timpul războiului. În mişcarea de rezistență. Am Decorația Regală! (Băgă mâna în buzunar şi aruncă pe masă decorația Libertății, din argint, cu panglică în dungi roşii, albe şi albastre.) Vezi?

Bond susținu cu încăpățânare privirea lui Colombo şi spuse:

— Dar restul chestiilor de pe caseta aceea? Ai încetat de mult timp să mai lucrezi pentru englezi. Acum lucrezi împotriva lor, pe bani!

Colombo mormăi ceva, ciocăni reportofonul cu degetul arătător şi spuse impasibil:

— Am ascultat totul. Sunt minciuni! (Lovi masa cu pumnul, făcând paharele să sară în sus, şi răcni furios.) Sunt minciuni, minciuni! Absolut fiecare cuvânt!

Sări în picioare; scaunul pe care şezuse se prăbuşi în spatele lui. Se aplecă încet şi-l ridică. Luă sticla de whisky, se apropie de Bond şi-i turnă patru degete de băutură în pahar, apoi se întoarse pe scaun, se aşeză şi puse sticla de şampanie pe masă, în fața lui. Acum, chipul lui era potolit şi serios. Spuse calm:

— Nu totul e minciună. Există un dram de adevăr în ceea ce ți-a spus nemernicul acela. De asta am decis să nu mă contrazic cu tine. Puteai să nu mă crezi şi atunci ai fi amestecat poliția. Eu şi camarazii mei am fi avut probleme mari. Chiar dacă tu sau altcineva n-ați fi găsit un motiv de a mă omorî, tot ar fi existat scandaluri, ruinare. Am decis în schimb să-ți arăt adevărul – adevărul pe care ai fost trimis să-l afli în Italia. În câteva ore, mâine în zori, misiunea ta va fi încheiată. *Presto* – aşa! zise Colombo pocnind din degete.

— Care parte a poveştii lui Kristatos nu conține minciuni? întrebă Bond.

Colombo îl privi în ochi, calculând, şi-n cele din urmă spuse:

— Prietene, sunt contrabandist. Partea asta e adevărată. Sunt probabil contrabandistul cu cel mai mare succes din Mediterană. Jumătate din țigările americane din Italia sunt aduse de mine, din Tanger. Aur? Sunt singurul furnizor pe piața neagră. Diamante? Am propriul meu furnizor, cu linii de aprovizionare directe din Sierra Leone şi Africa de Sud. Pe vremuri, când lucrurile astea erau rare, mă ocupam şi de aureomicină şi penicilină şi alte medicamente similare. Obținute prin mită de la spitalele militare americane. Şi au fost mult alte lucruri – chiar şi fete frumoase din Siria şi Iran, pentru casele din Napole. Am şi scos fraudulos condamnați evadați. Dar droguri, heroină, opiu, cânepă – nu! (Pumnul lui Colombo se abătu asupra mesei cu putere.) Niciodată! Nu voi avea niciodată de a face cu lucrurile astea! Sunt diabolice! În celelalte nu există niciun păcat. (Colombo ridică mâna dreaptă.) Prietene, îți jur pe viața mamei mele.

Bond începea să înțeleagă. Era pregătit să-l creadă pe Colombo şi chiar simțea o simpatie curioasă față de acest pirat lacom, gălăgios, pe care Kristatos fusese cât pe ce să-l pună la mare ananghie.

— Dar de ce te-a arătat Kristatos cu degetul? Ce are de câştigat?

Colombo clătină uşor un deget prin faţa nasului, spunând:

— Prietene, Kristatos e Kristatos. Joacă cel mai mare joc dublu din câte se pot imagina. Ca să-l întreţină, ca să-şi păstreze protecţia americanilor şi a oamenilor lor de la narcotice, trebuie să le arunce din când în când o victimă – câte un personaj lipsit de importanţă de la periferia jocului cel mare. Dar cu această problemă engleză, lucrurile stau altfel. Traficul e imens. Pentru a-l proteja se cere o victimă de proporţii. Am fost ales eu – de către Kristatos sau de angajatorii lui. Şi e adevărat că, dacă ai investigat cu vigoare şi ai fi cheltuit destulă valută solidă pentru a cumpăra informaţii, ai fi descoperit povestea operaţiunilor mele. Însă fiecare pistă spre mine te-ar fi îndepărtat şi mai mult. În cele din urmă – nu-ţi subestimez Serviciul – aş fi intrat la închisoare. Însă vulpoiul cel mare pe care-l urmăreşti n-ar face decât să râdă de sunetul vânătorii, tot mai îndepărtat de el şi mai estompat.

— De ce te vrea Kristatos mort?

Cu un aer viclean, Colombo replică:

— Prietene, ştiu prea multe. În frăţia asta a contrabandiştilor se întâmplă câteodată să dăm peste un colţ al afacerilor altuia. Nu demult, pe nava asta, am avut o luptă din mers cu o canonieră albaneză mică. Un proiectil norocos a dat foc rezervorului lor de combustibil. A existat un singur supravieţuitor, care a fost convins să vorbească. Am aflat multe, dar, ca prostul, am riscat cu câmpurile minate şi l-am trimis la ţărm, pe coastă, la nord de Tirana. A fost o greşeală! De atunci încoace, nemernicul de Kristatos a fost pe capul meu. Din fericire, zise Colombo rânjind lupeşte, am o informaţie pe care el nu ştie că o am. Şi avem întâlnire tocmai cu informaţia asta, mâine, la prima geană a zorilor – într-un mic port pescăresc la nord de Ancona, Santa Maria. Şi acolo vom vedea ce vom vedea, încheie Colombo cu un râs aspru, crud.

Bond întrebă detaşat:

— Ce preț ceri pentru toate astea? Spui că misiunea mea se va încheia mâine dimineață. Cât?

Colombo clătină din cap şi zise cu indiferență:

— Nimic. Întâmplarea face ca interesele noastre să coincidă. Dar voi avea nevoie să-mi promiți că ceea ce ți-am spus în seara asta rămâne între tine şi mine şi, la nevoie, şeful tău din Londra. Nu trebuie să ajungă niciodată înapoi în Italia. De acord?

— Da, cu asta sunt de acord.

Colombo se ridică în picioare, se duse la scrin, scoase pistolul lui Bond şi i-l dădu.

— În cazul ăsta, prietene, ar trebui să-ți iei arma, fiindcă vei avea nevoie de ea. Şi ai face bine să dormi puțin. La cinci dimineața, toată lumea va primi rom şi cafea.

Întinse mâna; Bond i-o strânse şi simți clar că dintr-o dată au devenit prieteni. Zise cu stângăcie:

— În regulă, Colombo.

Ieşi din careu şi se duse în cabina sa.

Colombina avea un echipaj format din doisprezece bărbați, relativ tineri şi cu înfățişare dură. Discutau pe ton scăzut între ei în timp ce Colombo împărțea în careu ceşti cu cafea fierbinte şi cu rom. Singura lumină venea de la un felinar de furtună – ambarcațiunea adoptase camuflajul întunericului; Bond zâmbi pentru sine văzând atmosfera de entuziasm şi conspirație ce amintea de Insula Comorilor. Colombo trecu pe la fiecare om pentru a inspecta armele. Aveau cu toții pistoale Luger, purtate pe sub jerseu, sub betelia pantalonilor, şi cuțite cu resort în buzunar. Colombo avu o vorbă de aprobare sau de critică pentru fiecare armă. Pe Bond îl izbi ideea că Colombo îşi croise o viață plăcută – o viață a aventurii, a întâmplărilor palpitante şi a riscului. Era o viață de infractor – o luptă continuă cu legile valutare, cu monopolul statului asupra tutunului, cu Vama, cu poliția –, dar exista în aer o undă de ştrengărie

adolescentină care schimba culoarea infracțiunii, din negru în alb – sau cel puțin în gri.

Colombo se uită la ceas şi-şi trimise oamenii la posturi; stinse felinarul şi Bond îl urmă pe punte, în lumina sidefie a zorilor. Constată că ambarcațiunea se afla aproape de un țărm negru, stâncos, de-a lungul căruia mergeau cu viteză redusă. Colombo arătă în față:

— După promontoriul acela e portul. Apropierea noastră nu va fi observată. În port, la debarcader, mă aştept să găsesc o navă cam de mărimea ăsteia, din care se vor descărca role inofensive de hârtie de ziar, cu ajutorul unei rampe, într-un depozit. După ce ocolim promontoriul vom trece la viteza maximă, ne vom plasa în paralel cu nava asta şi o vom aborda. Va exista împotrivire, se vor sparge capete. Sper să nu se lase cu împuşcături. Noi nu vom trage decât dacă trag ei. Dar va fi o ambarcațiune albaneză, cu un echipaj de albanezi duri. Dacă se trage cu pistolul, va trebui să tragi bine, alături de noi toți. Aceşti oameni sunt şi duşmanii țării tale, şi ai țării mele. Dacă eşti omorât, eşti omorât. Bine?

— În regulă.

În clipa când Bond rosti aceste cuvinte, telegraful din sala motoarelor emise un clinchet şi puntea începu să-i tremure sub picioare. Cu viteză de zece noduri, mica ambarcațiune ocoli promontoriul şi intră în port.

Era aşa cum spusese Colombo. Lângă debarcaderul de piatră se afla nava, cu velele fluturând alene. Pornind de la pupa ei, o rampă din scânduri cobora înclinat spre gura întunecată a unui depozit dărăpănat din tablă ondulată, în care ardeau câteva becuri electrice slabe. Nava avea o încărcătură ce părea să constea din role de hârtie de ziar, care erau ridicate una câte una pe buza rampei, de unde se rostogoleau în virtutea propriei greutăți până jos, intrând pe gura depozitului. Se vedeau vreo douăzeci de oameni. Numai atacul prin surprindere putea să aducă şansele la egalitate.

Ambarcațiunea lui Colombo se afla acum la cincizeci de metri de cealaltă; vreo doi bărbați se opriseră din lucru şi priveau în direcția lor. Unul alergă în depozit. Simultan, Colombo dădu un ordin aspru. Motoarele se opriră şi intrară în marşarier. Pe punte se aprinse un far puternic, care lumină scena cu intensitate în timp ce nava aluneca spre traulerul albanez. La primul contact dur, cârligele de abordaj fură aruncate peste balustrada navei albaneze, la prova şi la pupa, şi oamenii lui Colombo se repeziră peste parapet, cu Colombo în frunte.

Bond îşi făcuse planurile lui. Imediat ce tălpile sale atinseră puntea inamică, alergă drept de-a lungul navei, se cățără pe parapetul de la pupa şi sări. Îl despărțeau de debarcader vreo patru metri. Aterizâ ca o pisică, pe palme şi pe vârfurile tălpilor, şi rămase câteva clipe ghemuit pe vine, planificându-şi următoarea manevră. Pe punte începuseră deja împuşcăturile. Una din primele stinsese farul, aşa că acum scena era luminată doar de zorii cenuşii. Un corp – unul dintre inamici – căzu pe pietrele debarcaderului în fața lui şi rămase nemişcat, cu brațele şi picioarele depărtate. În acelaşi timp, la gura depozitului intră în acțiune o mitralieră uşoară, care trăgea rafale scurte, într-un stil foarte profesionist. Bond alergă spre ea, la adăpostul umbrei negre a navei. Mitraliorul îl văzu şi îndreptă spre el o rafală. Gloanțele trecură pe lângă Bond cu iuțeală, se izbiră sonor de coca metalică a navei şi dispărură în noapte, şuierând. Bond ajunse la adăpostul rampei înclinate din scânduri şi plonjă pe burtă. Alte gloanțe se înfipseră în lemn, deasupra capului lui. Bond înaintă târâş în spațiul tot mai îngust. Când ajungea cât de departe putea, va trebui să aleagă dacă să iasă de la adăpost prin dreapta scândurilor sau prin stânga lor. Se auzi o serie de bubuituri puternice şi un huruit rapid deasupra capului său. Pesemne că unul dintre oamenii lui Colombo tăiase frânghiile şi trimisese toată grămada de role de hârtie de ziar

pe rampă în jos. Acum era ocazia lui! Bond sări din adăpost – spre stânga. Dacă mitraliorul îl aştepta, se va aştepta ca el să iasă trăgând, pe la dreapta. Mitraliorul era într-adevăr acolo, ghemuit lângă zidul depozitului. Bond trase de două ori în fracțiunea de secundă înainte ca gura strălucitoare a armei inamice să-şi parcurgă micul arc. Degetul mortului se încleştă pe trăgaci şi lansă, în cădere, o scurtă cascadă de flăcări înainte ca zguduiturile armei s-o smulgă din mâna lui şi s-o trimită pe jos cu un trosnet.

Bond alerga spre uşa depozitului, când alunecă şi căzu cu capul înainte, cât era de lung. Rămase locului câteva clipe, uluit, cu fața într-o baltă neagră de melasă. Înjurând, se ridică în patru labe şi țâşni la adăpostul grămezii de role mari de hârtie care se izbiseră de zidul depozitului. Una dintre ele, despicată de o rafală de mitralieră, lăsa să se prelingă melasă neagră. Bond îşi şterse cât de bine putu mâinile şi fața de substanța lipicioasă, ce avea mirosul dulce şi uşor mucegăit pe care-l simțise cândva în Mexic. Era opiu brut.

Un glonț izbi zidul depozitului nu departe de capul lui. Bond îşi mai şterse o dată pistolul de fundul pantalonilor şi sări spre uşa depozitului. Îl surprinse că nimeni nu trase în el dinăuntru de îndată ce silueta sa apăru în dreptul intrării. În depozit era linişte şi răcoare. Becurile fuseseră stinse, dar afară era tot mai lumină. Rolele palide de hârtie de ziar erau stivuite în şiruri ordonate, cu un spațiu care să ofere un culoar de trecere prin mijloc. În celălalt capăt al culoarului se afla o uşă. Întregul aranjament îl batjocorea, îl provoca. Simțea mirosul morții. Se întoarse precaut la intrare şi ieşi în spațiul deschis. Focurile de armă deveniseră spasmodice. Colombo venea spre el în fugă, alergând aşa cum aleargă bărbații graşi – fără să ridice mult tălpile de pe jos. Bond spuse poruncitor:

— Rămâi la uşa asta! Nu intra şi nu-ți lăsa oamenii să intre! Eu mă duc prin spate.

Fără să aştepte răspuns, sprintă pe după colţul clădirii şi de-a lungul ei.

Depozitul avea vreo optsprezece metri lungime. Bond încetini şi se apropie cu paşi uşori de celălalt colţ, se lipi cât mai bine de peretele din tablă ondulată şi aruncă iute o privire după colţ. Se retrase imediat. Lipit de uşa din fund a depozitului se afla un bărbat care privea printr-un fel de gaură de spionat. Avea în mână un piston conectat la nişte cabluri ce mergeau pe sub scutul maşinii. Maşina, un Lancia Granturismo neagră, decapotabilă, cu acoperişul coborât, stătea alături de el, cu motorul torcând uşor. Era orientată cu botul spre uscat, pe un drum de pământ bătătorit cu făgaşe adânci.

Bărbatul era Kristatos.

Bond îngenunche. Prinse pistolul cu ambele mâini, pentru a-l ţine nemişcat, se strecură iute pe după colţul clădirii şi trase un foc la picioarele individului. Rată. Imediat ce văzu cum se ridică praful la câţiva centimetri buni de ţintă, se auzi pârâitura tunătoare a unei explozii şi peretele de tablă îl lovi şi-l proiectă în aer.

Bond se ridică anevoie în picioare. Depozitul se lăsase nebuneşte într-o rână şi începu să se prăbuşească zgomotos, ca un pachet de cărţi de joc metalice. Kristatos era în maşină. Se depărtase deja cu douăzeci de metri, roţile din spate, care asigurau tracţiunea, trimiţând în aer jeturi de praf. Bond adoptă poziţia clasică a tirului cu pistolul şi ochi. Pistolul Walther urlă şi ricoşă de trei ori la rând. După ultima împuşcătură, de la cincizeci de metri, silueta ghemuită deasupra volanului tresări spasmodic; mâinile zburară de pe volan, în lături, iar capul se ridică o clipă, după care se prăbuşi în faţă. Mâna dreaptă rămase scoasă pe geam, de parcă mortul ar fi semnalizat un viraj la dreapta. Bond dădu s-o ia la fugă pe drum, aşteptându-se ca maşina să oprească, dar făgaşele nu lăsau roţile să iasă; cu greutatea piciorului mort rămas pe acceleraţie, automobilul Lancia mergea

mai departe urlând, în viteza a treia. Bond se opri şi o privi. Mergea zorită înainte, pe drumul plat de pe câmpia arsă de soare, şi în urma ei se ridicau, veseli, nori de praf alb. Se aştepta s-o vadă dintr-o clipă într-alta ieşind de pe drum, dar nu ieşi, aşa că rămase şi o privi până când dispăru în ceaţa începutului de dimineaţă ce promitea o zi frumoasă.

Bond puse piedica pistolului şi băgă arma sub centura pantalonilor. Când se întoarse, Colombo se apropia de el. Bărbatul cel gras zâmbea cu gura până la urechi, în culmea încântării. Ajunse la Bond şi, spre oroarea acestuia, deschise larg braţele, îl strânse la piept şi-l sărută pe amândoi obrajii.

— Pentru Dumnezeu, Colombo!

Colombo se cutremură de râs.

— Ah, englezul cel potolit! Nu se teme de nimic, în afară de sentimente! Dar eu (se lovi în piept), eu, Enrico Colombo, îl iubesc pe acest om şi nu mi-e ruşine s-o spun! Dacă nu l-ai fi scos din joc pe mitralior, nici unul dintre noi n-ar fi supravieţuit. Aşa cum stau lucrurile, mi-am pierdut doi oameni şi alţi câţiva au răni. Dar numai şase albanezi au rămas în picioare şi au fugit în sat. Fără îndoială că-i va sălta poliţia. Şi acum l-ai trimis pe nemernicul de Kristatos cu maşina în iad! Ce sfârşit splendid pentru el! Ce se va întâmpla când micul său dric de curse ajunge la şoseaua principală? Deja semnalizează că va face dreapta pe autostradă, sper că-şi va aminti să conducă pe dreapta! (Colombo îl bătu zgomotos pe Bond pe umăr.) Dar să mergem, prietene! E timpul să plecăm de aici. Valvele de siguranţă ale bărcii albaneze sunt deschise, aşa că în scurt timp va fi pe fundul apei. În cătunul ăsta nu există telefoane. Vom avea un avans bun faţă de poliţişti – le va lua ceva timp să scoată de la pescari o poveste cât de cât logică. Am vorbit cu şeful pescarilor. Nimeni din cei de-aici nu-i iubeşte pe albanezi. Dar trebuie să ne vedem de drum! Ne aşteaptă o navigare grea, cu vântul din faţă, şi de partea asta

a Veneției nu există niciun doctor în care să am încredere.

Din depozitul năruit începeau să se strecoare flăcări şi ieşeau valuri de fum care miroseau a legume dulci. Bond şi Colombo îl ocoliră, ca să iasă de sub vânt. Ambarcațiunea albaneză se aşezase pe fundul micului port şi apa îi scălda punțile. O traversară şi urcară la bordul Colombinei, unde Bond avu de îndurat alte strângeri de mâini şi bătăi prietenești pe spate. Ridicară ancora imediat şi porniră spre promontoriul ce păzea portul. Acolo se aflau câțiva pescari care stăteau lângă bărcile lor, trase pe plajă între cele câteva căsuțe din piatră, îngrămădite. Păreau neprietenoşi, dar când Colombo le făcu semn cu mâna şi le strigă ceva în italiană, majoritatea ridicară mâna în semn de rămas-bun, iar unul strigă ceva ce stârni râsul echipajului de pe Colombina. Colombo explică:

— Au spus că am fost mai buni decât filmele de cinema de la Ancona şi că trebuie să ne întoarcem curând.

Bond simți dintr-o dată că-l părăseşte tot entuziasmul. Se simțea murdar şi nebărbierit şi-şi simțea mirosul propriei transpirații. Coborî sub punte, împrumută de la un marinar un brici şi o cămaşă curată, se dezbrăcă până la piele în cabina sa şi se spălă. Când îşi scoase pistolul şi-l aruncă pe cuşetă, prinse un iz de cordită dinspre gura țevii; mirosul îi readuse în minte frica, violența şi moartea din zorii cenuşii. Deschise hubloul. Afară, marea dansa voioasă, iar linia coastei, care fusese neagră şi misterioasă, era acum verde şi frumoasă. Vântul aduse dintr-o dată un miros delicios de costiță friptă. Bond închise cu un gest brusc hubloul, se îmbrăcă şi se duse în careu.

În timp ce se ospătau cu ochiuri şi costiță din belşug şi beau cafea fierbinte, dulce, cu puțin rom în ea, Colombo completă toate detaliile.

— Iată ce am făcut, prietene, zise el mestecând zgomotos nişte pâine prăjită. În depozitul acela se afla stocul de opiu brut pe un an, ce urma să ajungă

la laboratorul chimic al lui Kristatos din Napole. E adevărat că am o astfel de afacere în Milano şi că ea constituie un loc de depozitare convenabil pentru o parte din mărfurile mele, dar acolo nu se fabrică nimic mai mortal decât pastilele de cruşin sau aspirina. În toată porţiunea respectivă a poveştii lui Kristatos, înlocuieşte „Colombo" cu „Kristatos". El e cel care transformă opiul brut în heroină şi el e cel care angajează curieri ca s-o ducă în Londra. Transportul acela imens făcea probabil un milion de lire sterline pentru Kristatos şi oamenii lui. Dar ştii ceva, dragul meu James? Pe el nu-l costă nici măcar un singur cent. De ce? Pentru că primeşte marfa cadou din Rusia. Cadoul unui uriaş proiectil mortal ce trebuie tras în măruntaiele Angliei. Ruşii pot furniza o cantitate nelimitată de încărcătură pentru proiectil. Opiul provine din culturile lor de mac din Caucaz, iar Albania e un antrepozit convenabil. Însă le lipseşte aparatul cu care să lanseze proiectilul. Kristatos a creat aparatul necesar şi el este cel care apasă pe trăgaci, în numele stăpânilor săi din Rusia. Astăzi, noi doi am distrus în jumătate de oră întreaga conspiraţie. Acum poţi să te întorci şi să le spui oamenilor tăi din Anglia că traficul va înceta. Poţi, de asemenea, să le spui adevărul – că nu Italia a fost originea acestei cumplite arme de război subteran, ci vechii noştri prieteni, ruşii. Fără îndoială, o secţie de război psihologic al aparatului lor de spionaj. Asta nu ştiu să-ţi spun. Poate, dragul meu James, zise Colombo zâmbind încurajator, vei fi trimis la Moscova ca să afli. Iar dacă se întâmplă aşa, să sperăm că vei găsi o fată la fel de fermecătoare ca prietena ta, domnişoara Lisl Baum, care să te pună pe drumul corect spre adevăr.

— Cum adică, „prietena mea"? E a ta.

Colombo clătină din cap.

— Dragul meu James, eu am mulţi prieteni. Vei mai petrece câteva zile în Italia ca să-ţi scrii raportul şi, fără îndoială (chicoti), ca să verifici

unele din lucrurile pe care ți le-am spus. Poate că vei petrece, de asemenea, o jumătate de oră agreabilă explicându-le colegilor tăi din serviciul american de informații adevărurile vieții. Între aceste îndatoriri vei avea nevoie de tovărășie – cineva care să-ți arate frumusețile iubitei mele patrii. În țările necivilizate, un obicei politicos cere să-ți oferi una dintre neveste bărbatului pe care-l iubești și pe care vrei să-l cinsteşti. Şi eu sunt necivilizat. N-am neveste, dar am numeroase prietene ca Lisl Baum. Ea nu trebuie să primească instrucțiuni în această privință; am motive întemeiate de a crede că aşteaptă să te întorci astă-seară.

Colombo băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi aruncă pe masă, în fața lui Bond, un obiect ce zăngăni.

— Iată motivul întemeiat.

Colombo îşi puse mâna pe piept, în dreptul inimii şi se uită cu seriozitate în ochii lui Bond.

— Ți-l dăruiesc din inimă. Şi poate şi dintr-a ei.

Bond ridică obiectul. Era o cheie, de care era ataşată o etichetă metalică grea. Pe etichetă scria Albergo Danielli. Camera 68.

Raritatea Hildebrand

Pisica-de-mare avea anvergura cam de doi metri şi lungimea de aproximativ trei metri, de la botul bont până la capătul cozii sale mortale. Era de un cenuşiu-închis, cu acea tentă de violet care semnalizează adesea primejdia în lumea subacvatică. Se ridică de pe nisipul auriu palid şi înotă puţin, dând impresia că prin apă flutură un prosop negru.

Cu mâinile pe lângă trup şi deplasându-se doar cu mişcări uşoare ale înotătoarelor, James Bond urmări umbra neagră prin laguna largă, mărginită de palmieri, aşteptând momentul potrivit ca să tragă. Rareori omora peşti în alt scop decât acela de a-i mânca, însă existau excepţii – ţiparii mari şi toţi membrii familiei peştelui-scorpion. Acum intenţiona să omoare pisica-de-mare fiindcă avea o înfăţişare extraordinar de diabolică.

Era ora zece, într-o dimineaţă de aprilie, iar laguna, Belle Anse, aflată aproape de extremitatea sudică a insulei Mahe, cea mai mare din arhipelagul Seychelles, era netedă precum sticla. Musonul dinspre nord-vest îşi epuizase forţele cu câteva luni înainte, iar musonul dinspre sud-est avea să aducă din nou ploaie şi răcoare abia în mai. Acum, temperatura era în jur de douăzeci şi opt de grade la umbră, nivelul de umiditate se ridicase la nouăzeci, iar în laguna protejată, apa avea aproape temperatura sângelui uman. Până şi peştii păreau leneşi. Un peşte-papagal de vreo patru kilograme şi jumătate, care ronţăia alge de pe o protuberanţă de coral, se opri doar ca să-şi rotească ochii când Bond trecu pe deasupra lui, după care îşi reluă masa. Un banc de peşti Kyphosus cenuşii şi graşi, ce înotau harnici, se scindă politicos în două ca să lase să treacă umbra lui Bond, apoi se reuni şi-şi continuă drumul, în direcţie opusă. Şase calmari mici, aşezaţi în şir,

în mod normal timizi ca păsările, nici măcar nu se obosiră să-şi schimbe camuflajul la trecerea lui.

Bond înotă mai departe alene, având grijă să nu piardă din ochi pisica-de-mare. Ştia că aceasta va obosi în curând sau, dacă nu, se va simți liniştită văzând că Bond, marele peşte de la suprafața apei, n-o atacă. Şi atunci se va aşeza pe o porțiune plată de nisip, îşi va schimba culoarea de camuflaj în cel mai deschis gri, aproape translucid, şi, cu unduiri uşoare ale vârfurilor înotătoarelor, se va îngropa în nisip.

Reciful se apropia; începeau să apară grupuri de corali negri şi păşuni cu iarbă de mare. Era ca la sosirea într-un oraş, din câmp deschis. Pretutindeni, peştii în culori de nestemate scânteiau şi luceau, iar uriaşele anemone ale Oceanului Indian păreau nişte flăcări în umbre. Coloniile de arici-de-mare țepoşi scuipau un lichid sepia, de parcă ar fi aruncat cineva o călimară cu cerneală, iar antenele strălucitoare ale langustelor, albastru cu galben, cercetau şi fluturau din crăpăturile lor, ca nişte nici balauri. Ici şi colo, prin iarba de mare de pe fundul sclipitor se zărea lucirea pestriță a câte unei moluşte Cypraeidae cu cochilie pestriță, elegantă, mai mare decât o minge de fotbal – molusca-leopard – şi Bond văzu, la un moment dat, frumoasele degete răsfirate ale „harpei lui Venus". Însă toate aceste lucruri erau acum banale pentru el, aşa că merse mai departe în ritm constant, reciful interesându-l doar în calitate de scut la adăpostul căruia putea să ajungă mai spre larg, dincolo de pisica-de-mare, şi apoi s-o urmărească înapoi spre țărm. Tactica funcționă; în scurt timp, umbra neagră, cu torpila maro pe urmele ei, făcea cale întoarsă pe sub marea oglindă a apei albastre. Când adâncimea apei ajunse la vreo patru metri, pisica-de-mare se opri pentru a suta oară. Se opri şi Bond, călcând uşor apa. Ridică precaut capul la suprafață şi-şi goli vizorul de apă. Până să privească din nou locul unde se afla pisica-de-mare, aceasta dispăruse.

Bond avea o puşcă cu harpon Champion, cu benzi elastice duble. Harponul avea în vârf un

trident ascuțit precum acul – armă cu rază scurtă de acțiune, dar cea mai bună în recife. Trase piedica și înaintă încet, pulsând ușor cu înotătoarele, foarte aproape de suprafața apei, ca să nu facă niciun zgomot. Se uită în jur, încercând să străpungă cu privirea orizonturile neclare ale vastei lagune. Căuta orice posibilă formă mare, aflată la pândă: nu era deloc indicat ca un rechin sau o baracudă să fie martori la uciderea prăzii. Uneori, peștii țipă când sunt răniți și chiar dacă nu țipă, turbulența și sângele ce rezultă dintr-o luptă aprigă îi cheamă pe necrofagi. Dar nu se vedea nicio ființă vie; nisipul se întindea nemărginit spre depărtările cețoase, precum dușumelele goale ale unei scene. Bond putea să vadă acum conturul slab de pe fund. Se duse chiar deasupra lui și rămase nemișcat la suprafață, privind în jos. În nisip exista o mișcare foarte slabă. Două minuscule arteziene de nisip dansau deasupra deschizăturilor ca niște nări ale operculelor. Dincolo de deschizături se vedea o foarte ușoară umflătură – corpul creaturii. Asta era ținta. La doi centimetri și jumătate dincolo de deschizături. Estimă posibila zvâcnire a cozii în sus, coborî încet arma și apăsă pe trăgaci.

Sub el, nisipul erupse și preț de o clipă de neliniște, Bond nu putu vedea nimic. Apoi firul harponului se întinse la maximum și pisica-de-mare apăru, încercând să se tragă departe de el, în timp ce coada ei plesnea cu o agresivitate reflexă corpul, iarăși și iarăși. La baza cozii, Bond vedea țepii neregulați, otrăviți, ridicându-se de la suprafața corpului. Aceștia erau țepii despre care se presupunea că l-au ucis pe Ulise și despre care Pliniu a afirmat că ar distruge un arbore. În Oceanul Indian, unde veninul animalelor marine e cel mai virulent, o singură zgârietură de la țepii pisicii-de-mare înseamna moarte sigură. Precaut, ținând firul perfect întins între el și pisica-de-mare, Bond porni după peștele ce se lupta furios. Înota într-o parte, ca să ferească firul de coada mișcătoare, care l-ar fi putut reteza cu ușurință. Coada aceasta era vechiul bici al stăpânilor de sclavi din Oceanul Indian. La ora

actuală, în insulele Seychelles e ilegal chiar şi să te afli în posesia unuia, dar bicele acestea sunt transmise în familie din generaţie în generaţie, pentru a fi folosite asupra nevestelor necredincioase, iar dacă se răspândeşte vestea că cutare sau cutare femeie a avut de-a face cu *la crapule*, numele provensal al pisicii-de-mare, e totuna cu a spune că femeia respectivă nu se va ridica din pat cel puţin o săptămână. Izbiturile cozii începeau să slăbească; Bond înotă în faţa pisicii-de-mare şi o trase după el, spre mal. Când ajunseră în apa puţin adâncă de la mal, pisica-de-mare deveni letargică, aşa că o scoase din apă şi o duse la distanţă considerabilă pe plajă. Dar chiar şi aşa, nu se apropie de ea – şi foarte bine făcu. Pe neaşteptate, la o mişcare a lui Bond şi poate cu speranţa de a-şi lua duşmanul prin surprindere, uriaşa pisică-de-mare sări în sus, ridicându-se complet în aer. Bond făcu un salt lateral, iar peştele căzu pe spate şi rămase locului, cu abdomenul alb spre soare şi cu gura mare, urâtă, în formă de seceră, gâfâind şi pufnind.

În picioare, Bond se uita la pisica-de-mare şi se întreba ce să facă mai departe.

Un bărbat scund, gras şi alb, îmbrăcat cu cămaşă şi pantaloni kaki, ieşi dintre palmieri şi veni spre Bond pe nisipul presărat cu alge uscate, lăsate în urmă de reflux. Când se apropie suficient, strigă amuzat:

— Bătrânul şi marea[1]! Cine a prins pe cine?

Bond se întoarse.

— Firește, e singurul bărbat de pe insulă care nu poartă la el o macetă! Fidele, fii băiat de treabă şi cheamă-l pe unul dintre oamenii tăi! Animalul ăsta nu vrea să moară şi harponul meu a rămas înfipt în el.

Fidele Barbey, cel mai tânăr dintre nenumăraţii Barbey care sunt proprietarii a aproape tot ce există în Insulele Seychelles, veni şi se opri, privind pisica-de-mare.

[1] Aluzie la romanul cu acelaşi titlu al lui Ernest Hemingway.

— Frumos exemplar! Ai noroc că ai lovit-o unde trebuia; altfel te-ar fi târât peste recif şi ar fi trebuit să dai drumul armei. Le ia al naibii de mult să moară. Dar haide, trebuie să te duc înapoi la Victoria! A apărut ceva. Ceva bun. Trimit pe un om de-al meu după armă. Vrei coada?

Bond zâmbi.

— N-am nevastă. Dar ce-ai spune despre nişte *raie au beurre noir*[1] diseară?

— Diseară nu, prietene. Vino! Unde-ţi sunt hainele?

În timp ce mergeau pe drumul de coastă cu maşina lui, Fidele întrebă:

— Ai auzit vreodată de un american pe nume Milton Krest? E bine, pe cât se pare, e proprietarul lanţului de hoteluri Krest şi al unei chestii numite Fundaţia Krest. Un lucru îţi pot spune cu siguranţă: deţine cel mai frumos afurisit de iaht din Oceanul Indian. L-a pus la apă ieri. *Wavekrest* se cheamă. Aproape două sute de tone, treizeci de metri lungime. Dotat cu absolut totul, de la o soţie frumoasă şi până la un gramofon mare cu tranzistori, pe balansiere, astfel încât valurile să nu facă acul să sară. Mochetă din perete-n perete, groasă de doi centimetri şi jumătate. Aer condiţionat peste tot. Singurele ţigări uscate care pot fi găsite de partea asta a continentului african şi cea mai bună sticlă de şampanie pe care am băut-o după micul dejun de când am fost ultima oară la Paris. (Fidele Barbey râse încântat.) Prietene, e o ambarcaţiune a mamei naibii de aleasă, şi dacă domnul Krest e un mare şlem dublat cu ticăloşie, cui naiba îi pasă?

— Cui îi pasă oricum? Ce are de-a face cu tine – sau cu mine, la drept vorbind?

— Doar asta, prietene: vom petrece câteva zile pe mare cu domnul Krest – şi cu doamna Krest, frumoasa doamnă Krest. Am acceptat să duc iahtul la Chagrin – insula despre care ţi-am vorbit. E la naiba în praznic, aproape de ţărmul african, şi familia

[1] Pisică de mare cu unt rumenit (fr.).

mea nu i-a găsit nicio utilizare, în afară de adunatul ouălor de cormoran. E doar la un metru mai sus de nivelul mării. N-am mai fost în locul ăla afurisit de cinci ani. În fine, Krest ăsta vrea să meargă acolo. Colectează specimene marine – ceva legat de fundația lui – şi e un spurcat de peştişor care se zice că există numai în jurul Insulei Chagrin. Cel puțin Krest spune că singurul exemplar din lume provenea de acolo.

— Sună distractiv. Rolul meu care e?

— Ştiam că te plictiseşti şi că mai ai o săptămână până să ridici ancora, aşa că am spus că eşti expertul local la căutări submarine şi că vei găsi rapid peştele cu pricina, dacă chiar există, şi că oricum fără tine nu merg. Domnul Krest s-a învoit, şi asta-i tot. Ştiam că pierzi vremea undeva, pe coastă, aşa că am mers cu maşina de-a lungul coastei până când un pescar mi-a spus că un alb nebun încearcă să se sinucidă, de unul singur, la Belle Anse şi am ştiut că tu eşti acela.

Bond râse.

— E extraordinară frica de mare a insularilor ăstora! Te-ai aştepta ca de-acum să fi căzut la pace cu ea. Foarte puțini din locuitorii Insulelor Seychelles ştiu măcar să înoate!

— Vina e a Bisericii Romano-catolice. Nu agreează ideea dezbrăcării de haine. O aiureală afurisită, dar asta e. Cât priveşte frica, nu uita că eşti aici doar de o lună. Rechini, baracude – încă n-ai întâlnit un exemplar flămând. Plus peştele de piatră! Ai văzut vreodată un om care a călcat pe un peşte de piatră? Corpul i se îndoaie pe spate ca arcul de durere. Uneori e atât de cumplită încât omului îi sar la propriu ochii din orbite. Supraviețuitorii sunt foarte rari.

— Ar trebui să poarte încălțăminte ori să-şi lege tălpile când merg pe recif! zise Bond fără pic de compătimire. Există toți peştii ăştia de Pacific, ca să nu mai spun de scoica uriaşă. E o prostie absolută! Toți se jeluiesc cât de săraci sunt, cu toate că marea e de-a dreptul doldora de peşti! Iar sub stâncile alea sunt cincizeci de soiuri de scoici din acelea cu

cochilie frumoasă, lucioasă. Ar putea trăi mai mult decât bine vânzându-le prin lume!

Fidele Barbey râse cu poftă.

— Bond, guvernator! Asta-i soluția! La următoarea întrunire a Consiliului Legislativ am să avansez ideea. Ești omul perfect pentru funcția asta – cu vederi largi, plin de idei, motivație din belșug. Scoici! Splendid! Scoicile vor aduce bugetul la echilibru pentru prima oară de la boomul plantelor de paciuli, după război! „Vindem cochilii de mare din Seychelles", ăsta ne va fi sloganul! Mă voi îngriji să ți se recunoască meritele. Vei deveni Sir James cât ai bate din palme!

— Din asta ar ieși mai mulți bani decât din încercarea de a cultiva vanilie în pierdere!

Continuară să se ciorovăiască astfel, cu virulență veselă, până când pâlcurile de palmieri lăsară locul uriașilor arbori *sangdragon* de la periferia prăpăditei capitale, Mahe.

Trecuse aproape o lună de când M. îi spusese lui Bond că-l trimite în Insulele Seychelles.

— Amiralitatea are probleme cu noua bază din Maldive a flotei sale. Se strecoară comuniștii din Ceylon. Greve, sabotaje – tabloul obișnuit. Ar putea fi nevoită să renunțe și să se mute în Seychelles. O mie opt sute de kilometri mai la sud, dar cel puțin insulele respective par destul de sigure. Însă nu vrea să fie prinsă din nou pe picior greșit. Chiar dacă Biroul Colonial spune că sunt cât se poate de sigure, am fost de acord să trimit pe cineva care să ofere o evaluare independentă. Acum câțiva ani, când Makarios a fost închis acolo, au existat câteva sperieturi legate de securitate. Ambarcațiuni japoneze de pescuit dând târcoale, vreo doi escroci refugiați din Anglia, legături strânse cu Franța. Tu du-te și uită-te bine. Ai grijă să nu faci insolație! completă M. privind pe fereastră lapovița deasă de martie.

Bond își terminase raportul, care conchidea că singurul pericol posibil în privința securității în Insulele Seychelles consta în frumusețea și disponibilitatea femeilor insulare, de o săptămână,

după care nu mai avusese nimic de făcut, decât să aştepte sosirea vaporului Kampala, care să-l ducă la Mombasa. Se săturase până peste cap de căldură, de palmierii pleoştiți, de țipetele plângărețe ale pescăruşilor pitici şi de conversațiile interminabile despre miezul de nucă de cocos. Perspectiva unei schimbări îl încânta.

Bond îşi petrecea ultima săptămână acasă la Barbey, aşa că, după ce trecură pe acolo ca să-şi ia genţile, merseră până la capătul Cheiului Lung şi lăsară maşina în şopronul oficiului vamal. Iahtul alb lucios se afla la opt sute de metri distanță, în rada portului. Cei doi luară o barcă pescărească prevăzută cu motor outboard ca să străbată golful neted ca oglinda şi se strecurară prin deschizătura recifului. *Wavekrest* nu era frumos – lățimea chilei şi suprastructura aglomerată îi îngreuna silueta –, însă Bond îşi dădu seama de la prima privire că e o navă adevărată, construită pentru a naviga oriunde în lume, nu doar prin Florida Keys. Părea pustie, dar când traseră lângă ea, doi marinari cu înfățişare îngrijită, în pantaloni scurți şi bluză albă, apărură şi se postară lângă scară, cu cange pentru bărci pregătite ca să țină barca mizeră la distanță de vopseaua lucioasă a iahtului. Luară cele două genți, iar unul dintre ei ridică un tambuchi de aluminiu şi le făcu semn să coboare. Pe Bond îl izbi o adiere de aer ce-i păru aproape geros când coborî cele câteva trepte ce duceau la careu.

Careul era pustiu. Şi nu era câtuşi de puțin o cabină. Era o încăpere de mare bogăție şi confort, pe care niciun element n-o asocia cu interiorul unei ambarcațiuni. Ferestrele din spatele jaluzelelor venețiene pe jumătate închise erau de mărime obişnuită, la fel şi fotoliile adânci din jurul măsuței centrale scunde. Mocheta, albastru-deschis, era cum nu se poate mai deasă. Pereții aveau lambriuri dintr-un lemn argintiu, iar tavanul era vopsit în alb-gălbui. Exista un birou, dotat cu articolele de scris obişnuite, şi un telefon. Lângă gramofonul cel mare se afla un bufet încărcat cu băuturi. Deasupra

bufetului se vedea o pictură ce părea a fi un Renoir deosebit de bun – capul şi umerii unei fete brunete frumoase, îmbrăcată cu o bluză în dungi, alb cu negru. Impresia de salon luxos dintr-o casă la oraş era completată de vasul mare cu flori albe şi albastre de hiacint, pe masa centrală, şi de raftul îngrijit cu reviste aflat lângă birou.

— Ce ți-am spus, James?

Bond clătină din cap admirativ.

— Asta e categoric cea mai bună cale de a trata marea – ca şi cum nici măcar n-ar exista! (Inspiră adânc.) Ce uşurare, să pot trage în piept aer proaspăt! Aproape uitasem ce gust are.

— Cel de-afară e proaspăt, băiete! Ăsta-i conservat.

Domnul Milton Krest intrase în încăpere fără zgomot şi stătea şi-i privea. Era un bărbat puternic, tăbăcit, abia trecut de cincizeci de ani. Părea dur şi în formă, iar blugii decolorați, cămaşa cu croială militară şi cureaua lată din piele sugerau că-şi făcuse un fetiş din a arăta dur. Ochii căprui-deschis de pe fața bătută de intemperii erau uşor adumbriți şi privirea lor era somnoroasă şi disprețuitoare. Gura avea colțurile lăsate în jos, într-o expresie care putea fi de umor sau de dispreț – probabil a doua variantă, iar cuvintele pe care le aruncase în încăpere, inofensive în sine, cu excepția acelui „băiete" arogant, fuseseră azvârlite ca un pumn de mărunțiş spre doi culi. Lui Bond, cea mai ciudată trăsătură a domnului Krest i se păru a fi vocea: era moale şi cu un sâsâit deosebit de atractiv printre dinți. Era exact vocea răposatului Humphrey Bogart. Bond îl cercetă cu privirea pe individ, de la părul tuns scurt, negru, cu fire cărunte ca nişte pilitură de fier presărată peste capul lunguieț, la vulturul tatuat deasupra unei ancore strâmbe pe antebrațul drept şi până la tălpile tăbăcite, plasate marinăreşte, depărtate şi ferme, pe mochetă. Îşi zise: „Omului ăstuia îi place să fie considerat erou stil Hemingway. N-am să mă înțeleg cu el." Domnul Krest înaintă şi întinse mâna.

— Eşti Bond? Mă bucur să te am la bord, domnule.

Bond se aştepta la strângerea de mână capabilă să zdrobească oasele şi o contracară încordând muşchii.

— Scufundare liberă sau cu tub de oxigen?

— Liberă şi nu merg la mari adâncimi. E doar un hobby.

— Ce faci în restul timpului?

— Sunt funcţionar public.

Domnul Krest râse scurt, aspru.

— Politeţe şi servitute![1] Voi, englezii produceţi cei mai buni majordomi şi valeţi din lume! Funcţionar public, zici? Bănuiesc că o să ne înţelegem de minune. Funcţionarii publici sunt tocmai oamenii pe care-mi place să-i am în jur.

Declicul ce anunţă deschiderea tambuchiului dinspre punte preîntâmpină răbufnirea de mânie a lui Bond. Gândurile domnului Krest fură întrerupte de apariţia unei fete bronzate, dezbrăcate, care coborî treptele spre careu. Nu, de fapt nu era cu totul dezbrăcată, dar costumul de baie foarte sumar, din satin maro deschis era conceput pentru a da această impresie.

— Salut, comoară! Unde-ai stat ascunsă? Nu te-am văzut de mult! Fă cunoştinţă cu domnul Barbey şi domnul Bond, băieţii care vin cu noi. (Domnul Krest ridică o mână în direcţia fetei.) Băieţi, ea e doamna Krest. A cincea doamnă Krest. Şi ca să nu-i vină nimănui idei, să ştiţi că-l iubeşte pe domnul Krest. Nu-i aşa, comoară?

— O, Milt, nu fi caraghios, ştii bine că da! replică doamna Krest, zâmbind drăgălaş. Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Barbey. Şi domnule Bond. Ne bucurăm să vă avem la bord. Aţi vrea să beţi ceva?

— Stai aşa o clipită, comoară! Ce-ar fi să mă laşi pe mine să aranjez lucrurile la bordul navei mele,

[1] În original, „Civility and Servitude" – joc de cuvinte intraductibil, bazat pe echivalentul în engleză al expresiei „funcţionar public" – „civil servant".

hm? interveni domnul Krest pe un ton moale şi plăcut.

Femeia roşi.

— A, da, Milt, sigur că da!

— Atunci e în regulă; doar să ştim cine e comandantul la bordul frumoasei Wavekrest. (Zâmbetul amuzat îi cuprinse pe toţi cei trei.) Aşa deci, domnule Barbey. Apropo, care ţi-e prenumele? Fidele, hm? Impresionant nume. „Bătrânul credincios", chicoti bonom domnul Krest. Acum, Fido, ce zici să mergem noi doi pe punte şi să punem schiful ăsta bătrân în mişcare, hm? Poa' că ai face bine să-l scoţi în larg, după care poţi să stabileşti un curs şi să-i dai cârma lui Fritz. Eu sunt căpitanul, el e secundul şi mai există doi marinari care se îngrijesc de sala motoarelor şi de bucătărie. Germani toţi trei. Singurii afurisiţi de marinari rămaşi în Europa. Şi domnul Bond. Prenumele? James, hm? Păi Jim, ce părere ai să exersezi un pic din politeţea şi servitutea aia cu doamna Krest? Că veni vorba, spune-i Liz. Ajut-o să prepare gustările şi ce-i mai fi pentru băuturile pe care o să le servim înainte de prânz. Pe vremuri a fost şi ea englezoaică. Puteţi sporovăi despre Piccadilly Circus şi despre alte locuri băştinaşe pe care le cunoaşteţi amândoi. Bine? Mişcă, Fido! (Urcă scările cu paşi elastici, băieţeşti.) Hai să ieşim naibii de-aici!

După ce tambuchiul se închise, Bond expiră prelung. Doamna Krest spuse pe ton de scuză:

— Te rog, nu te supăra de glumele lui! Are un simţ al umorului mai aparte. Şi e puţin îndărătnic, îi place să vadă dacă reuşeşte să irite oamenii. O obrăznicie din partea lui, dar la drept vorbind totul e în glumă.

Bond îi zâmbi liniştitor, întrebându-se cât de des era nevoită să rostească acest mic discurs, să încerce să calmeze enervarea oamenilor pe care-şi exersase domnul Krest „simţul umorului".

— Presupun că e nevoie de ceva timp să se obişnuiască omul cu soţul tău. La fel se poartă şi acasă, în America?

— Numai cu mine, zise ea fără resentiment. Îi iubeşte pe americani. Doar când e în străinătate... Ştii, tatăl lui era neamţ, de fapt prusac, iar el are ideea asta germană caraghioasă că europenii şi aşa mai departe sunt decadenţi, că nu mai sunt buni de nimic. N-are niciun rost să-l contrazici, e o idee a lui.

Aşadar, asta era! Iarăşi bătrânul hun. Mereu la picioarele tale sau la beregata ta. „Simţul umorului"! Nu, zău! Şi oare ce trebuia să rabde femeia aceea, fata aceea frumoasă pe care individul a pus stăpânire ca să-i fie sclavă – sclava lui englezoaică? O întrebă:

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

— De doi ani. Lucram ca recepţioneră la unul din hotelurile lui. Ştii, e proprietarul Grupului Krest. A fost minunat, ca un basm! Şi acum mai trebuie să mă ciupesc câteodată ca să mă conving că nu visez. Asta, de exemplu (arătă cu un gest larg încăperea luxoasă), plus că e teribil de bun cu mine! Îmi face mereu cadouri. Ştii, e un om foarte important în America! E amuzant să fii tratat ca un cap încoronat oriunde te-ai duce.

— Negreşit! Bănuiesc că-i place asta, nu?

— O, da! zise ea râzând, cu o notă de resemnare. Firea lui e în foarte mare măsură fire de sultan. Se enervează rău dacă nu e servit corespunzător. Spune că atunci când omul a muncit pe brânci ca să ajungă în vârful copacului, are dreptul la cele mai bune fructe care cresc acolo.

Doamna Krest îşi dădu seama că vorbeşte prea deschis, aşa că adăugă rapid:

— Dar ce tot vorbesc? Oricine ar crede că ne cunoaştem de ani buni. (Zâmbi cu timiditate.) Presupun că e efectul cunoştinţei cu cineva din Anglia. Dar serios, trebuie să merg să pun nişte haine mai consistente pe mine. Făceam plajă pe punte.

De sub punte, din mijlocul ambarcaţiunii, se auzi un huruit sonor.

— Aşa, am pornit! Ce-ar fi să mergi pe puntea de la pupa şi să priveşti cum ieşim din port? Vin şi eu într-o clipă. Vreau să aflu atât de multe despre

Londra! Pe aici. (Trecu pe lângă el şi deschise o uşă glisantă.) La drept vorbind, dacă eşti deştept, revendică locul ăsta pentru noapte! Sunt perne din belşug, iar cabinele se cam încing, în ciuda aerului condiţionat.

Bond îi mulţumi, ieşi şi închise uşa în urma lui. Era o punte adâncită, mare, acoperită cu rogojini de cânepă, având în partea dinspre pupa o canapea semicirculară din cauciuc expandat. Ici şi colo erau împrăştiate fotolii din împletitură de nuiele, iar într-un colţ se afla un bar. Lui Bond îi trecu prin minte că se putea ca domnul Krest să bea zdravăn. Se întrebă dacă doar i se pare sau doamna Krest chiar e îngrozită de el. Atitudinea ei faţă de el avea ceva de un servilism dureros. Fără îndoială că-şi plătise cu vârf şi îndesat „basmul". Bond privi coastele verzi ale oraşului Mahe îndepărtându-se încet la pupa. Estimă că se deplasau cu vreo zece noduri. În scurt timp vor ajunge la North Point, iar de acolo se vor îndrepta spre larg. Ascultând gâlgâitul eşapamentului, îşi lăsă mintea să ţeasă într-o doară gânduri despre frumoasa doamnă Elizabeth Krest.

Ar fi putut să fie manechin – probabil chiar fusese înainte de a deveni recepţioneră la hotel –, acea respectabilă profesie feminină care conţine totuşi o undă vagă de viaţă demimondenă de înaltă clasă. Îşi mişca trupul frumos cu lipsa totală de timiditate a femeii obişnuite să circule dezbrăcată sau aproape dezbrăcată.

Însă fiinţa ei n-avea nimic din răceala manechinelor – avea un corp cald şi o faţă prietenoasă, încrezătoare. Avea poate treizeci de ani, cu siguranţă nu mai mult, şi drăgălăşenia ei – căci nu ajungea la frumuseţe – era încă imatură. Cea mai bună trăsătură a ei era părul blond-cenuşiu des, lung până la baza gâtului, dar părea plăcut lipsită de vanitate în privinţa lui: nu-l flutura şi nu se juca cu el. Îi trecu prin minte că, de fapt, nu vădea niciun semn de cochetărie. Stătuse liniştită, aproape docilă, cu ochii mari, albaştri şi limpezi aţintiţi aproape tot timpul asupra soţului ei. Nu purta ruj pe buze, nici

lac pe unghiile de la mâini şi de la picioare şi nu-şi pensa sprâncenele. Oare domnul Krest îi poruncise să procedeze astfel – să fie o copilă germanică a naturii? Probabil că da. Bond ridică din umeri. Erau categoric un cuplu ciudat – un Hemingway de vârstă mijlocie, cu voce de Bogart şi o fată drăguță, ingenuă. Şi mai exista încordarea din atmosferă – din felul cum se făcuse mică atunci când, după ce le oferise de băut, el o pusese la punct, din masculinitatea lui forțată. Bond se jucă într-o doară cu ideea că individul era impotent şi că rolul dur şi grosolan pe care-l juca nu era decât o etalare exagerată a virilității. N-avea să fie în niciun caz uşor de trăit cu el timp de patru, cinci zile. Privind cum dispare frumoasa Insulă Silhouette la tribord, Bond îşi jură să nu-şi piardă cumpătul. Cum era expresia aceea americană? „A mânca plăcinta umilinței". Va fi un exercițiu mintal interesant pentru el. Va mânca plăcinta umilinței timp de cinci zile şi nu-l va lăsa pe acel individ blestemat să strice o călătorie care trebuia să fie plăcută.

— Ei, băiete, te relaxezi?

Domnul Krest, aflat pe puntea bărcilor de salvare, privea în jos spre puntea adâncită.

— Ce-ai făcut cu femeia cu care trăiesc? Ai lăsat-o să facă ea toată munca, bănuiesc. Ei, şi de ce nu? Doar pentru asta-s făcute, nu? Ai chef să vezi iahtul? Fido o să stea o vreme la cârmă, iar eu am timp liber.

Fără să aştepte un răspuns, domnul Krest se aplecă şi coborî pe puntea adâncită, dându-şi drumul de la un metru.

— Doamna Krest se îmbracă. Da, mi-ar plăcea să vizitez iahtul.

Domnul Krest îl țintui pe Bond cu privirea lui dură, disprețuitoare.

— 'N regulă. Mai întâi, datele concrete. E construit de Corporația de construcții navale Bronson. Întâmplarea face să dețin nouăzeci la sută din acțiunile ei, aşa că am obținut ceea ce-am vrut. Proiectat de frații Rosenblatt – cei mai buni arhitecți navali.

Treizeci de metri lungime, şapte lăţime şi linia de plutire la doi metri faţă de chilă. Motoare diesel Superior de două sute cincizeci de cai-putere. Viteza maximă, paisprezece noduri. Distanţa de croazieră: două sute cincizeci de mile marine la opt noduri. Aer condiţionat peste tot. Corporaţia Carrier a proiectat două camere frigorifice speciale a câte cinci tone fiecare, aşa că pot transporta destule alimente congelate şi băuturi pentru o lună. Ne trebuie doar apă dulce pentru băi şi duşuri. În regulă? Acum, să mergem la prova, unde vei putea vedea cabinele echipajului, şi vom porni de-acolo spre pupa. Şi încă un lucru, Jim. (Domnul Krest lovi cu piciorul în punte.) Asta-i podeaua, vezi? Iar toaleta e budă. Iar dacă vreau ca o persoană să se oprească din ceea ce face, nu strig „stop", strig „stai". Mă înţelegi, Jim?

Bond încuviinţă amiabil.

— N-am nicio obiecţie. E nava ta.

— Bun, hai să mergem. Nu trebuie să-ţi fereşti capul, toate uşile şi tavanele sunt la un metru nouăzeci.

Bond îl urmă pe domnul Krest pe culoarul îngust ce străbătea nava pe toată lungimea ei şi, timp de jumătate de oră, făcu comentariile de rigoare pe tema iahtului, categoric cel mai de soi şi mai luxos proiectat din câte văzuse. La fiecare detaliu exista o marjă destinată să ofere un plus de confort. Chiar şi baia cu duş a echipajului avea mărimea normală, iar cambuza – sau bucătăria, cum îi spunea domnul Krest – lucrată în oţel inoxidabil era la fel de mare ca şi cabina principală a soţilor Krest. Domnul Krest deschise uşa acesteia fără să bată. Liz Krest se afla la măsuţa de toaletă.

— O, comoară, zise domnul Krest cu vocea lui blândă, mă gândeam că aranjezi deja măsuţa cu băuturi! Ţi-a trebuit al naibii de mult timp ca să te găteşti. Un pic de dichis în plus pentru Jim, ha?

— Îmi pare rău, Milt! Tocmai voiam să vin. S-a blocat un fermoar.

Fata luă în grabă o pudrieră, se îndreptă spre uşă oferindu-le amândurora un mic surâs neliniştit şi ieşi.

— Lambriuri din mesteacăn de Vermont, lămpi cu sticlă de Corning, covoare mițoase mexicane. Şi apropo, tabloul acela cu corabia e un Montague Dawson autentic...

Domnul Krest continuă pe acelaşi ton cu catalogarea, dar Bond se uita la un obiect atârnat pe perete, aproape ascuns, lângă noptiera alăturată jumătății de pat uriaş care-i aparținea evident domnului Krest. Era un bici subțire, lung cam de un metru, cu mâner din piele împletită. Era o coadă de pisică-de-mare.

Bond ocoli ca din întâmplare patul, luă biciul şi-şi trecu degetul peste cartilajul țepos. Simplul gest îl duru.

— Unde l-ai găsit? Chiar azi dimineață am vânat un animal din ăsta.

— În Bahrain. Arabii le folosesc pe spinarea nevestelor. (Domnul Krest chicoti relaxat.) Până acum, n-a trebuit să-i aplic lui Liz mai mult de o lovitură odată. Minunate rezultate! Îl numim „Corectorul" meu.

Bond puse biciul la loc şi-i aruncă o privire dură domnului Krest.

— Nu mai spune! În Seychelles, unde creolele sunt destul de dure, e ilegal chiar şi să deții aşa un obiect, darămite să-l foloseşti.

Îndreptându-se spre uşă, domnul Krest zise cu indiferență:

— Băiete, întâmplarea face ca nava asta să fie teritoriu al Statelor Unite. Hai să mergem să bem ceva.

Domnul Krest bău trei duble de votcă cu consomé de la gheață înainte de prânz şi o bere în timpul mesei. Ochii spălăciți se întunecară puțin şi căpătară o lucire apoasă, dar vocea sâsâitoare rămase moale şi relaxată în timp ce explică obiectivul călătoriei, monopolizând complet conversația.

— Vedeți voi, băieți, treaba stă așa: în State avem un sistem al fundațiilor pentru tipii norocoși care au lovele din belșug și se întâmplă să nu vrea să contribuie la trezoreria țării. Faci o fundație – ca asta, Fundația Krest – într-un scop caritabil – caritate pentru oricine și orice, copii, bolnavi, cauza științei, faci cadou banii oricui și pentru orice, mai puțin ție și familiei tale, și scapi de impozitul pe ei. Așa că am băgat vreo zece milioane de dolari în Fundația Krest și, cum întâmplarea face să-mi placă să navighez și să văd lumea, am construit cu două din alea zece milioane iahtul ăsta și le-am zis celor de la Smithsonian – asta-i marea noastră instituție de istorie a naturii – că sunt dispus să merg în orice parte a lumii și să adun exemplare pentru ei. Asta mă transformă în expediție științifică, înțelegeți? Timp de trei luni, în fiecare an, am o vacanță pe cinste care nu mă costă nici cât negru sub unghie! M-ați priceput?

Domnul Krest își privi oaspeții, așteptând aplauze. Fidele Barbey clătină din cap a îndoială.

— Sună excelent, domnule Krest. Dar exemplarele astea rare sunt ușor de găsit? Cei de la Smithsonian vor un panda uriaș, o cochilie marină rară – poți obține aceste lucruri dacă ei n-au reușit?

Domnul Krest clătină încet din cap și spuse cu regret:

— Băiete, zău că te-ai născut ieri! Bani: asta-i tot ce trebuie. Vrei un panda? Îl cumperi de la vreo grădină zoologică afurisită care nu-și poate permite încălzire centrală pentru secția reptilelor ori vrea să construiască un set nou de cuști pentru tigri sau mai știu eu ce! Cochilia marină? Găsești un om care-o are și-i oferi atâția afurisiți de bani încât ți-o vinde chiar dacă după aia plânge o săptămână. Uneori ai mici necazuri cu guvernele – câte un afurisit de animal e protejat sau mai știu eu ce. Bun, să-ți dau un exemplu! Am sosit pe insula ta ieri. Vreau un papagal negru din Insula Praslin. Vreau o țestoasă uriașă din Aldabra. Vreau o colecție completă a scoicilor voastre cu cochilia lucioasă

şi pestriță şi vreau peştele ăsta după care ne ducem acum. Primele două sunt protejate prin lege. Aseară i-am făcut o vizită guvernatorului vostru, după ce am pus anumite întrebări în oraş. Îi zic: „Excelență, înțeleg că vreți să construiți o piscină publică unde copiii localnici să învețe să înoate. În regulă, Fundația Krest va oferi banii. Cât? Cinci mii, zece mii? Bun, deci zece mii. Poftim cecul." Şi i-l scriu chiar acolo, pe loc. Zic, fără să las cecul din mână: „Doar un singur lucru mărunt, excelență. Întâmplarea face să vreau un exemplar din specia de papagal negru pe care-o aveți aici şi o țestoasă de Aldabra. Înțeleg că sunt protejate prin lege. Vă deranjează dacă iau câte un exemplar din fiecare şi le duc în America, pentru Smithsonian?" Ei, urmează ceva palavre, dar văzând că e vorba de Smithsonian şi văzând că încă n-am lăsat cecul din mână, la urmă batem palma şi toată lumea-i fericită. Corect? Ei, şi pe drumul de întoarcere mă opresc în oraş ca să aranjez cu simpaticul domn Abendana, comerciantul, ca papagalul şi țestoasa să fie capturate şi păstrate pentru mine, şi ajung să vorbesc despre scoicile voastre. Ei bine, întâmplarea face că acest domn Abendana colecționează blestemățiile astea încă din copilărie. Mi le arată. Perfect întreținute – fiecare pe bucata ei de vată. Într-o stare excelentă, şi colecția conține mai multe exemplare Isabella şi Mappa, pe care mi s-a cerut în mod special să le caut. Spune că regretă, dar nici nu se gândeşte să le vândă, înseamnă nespus de mult pentru el şi aşa mai departe. Tâmpenii! Mă uit la domnul Abendana şi întreb doar: „Cât?" Nu, nu, nici nu concepe. Iar tâmpenii! Scot carnetul de cecuri, scriu un cec în valoare de cinci mii de dolari şi i-l bag sub nas. Cinci mii de dolari! Nu rezistă. Împătureşte cecul, îl bagă în buzunar şi după aia pămpălăul naibii se pune pe bocit! Vă vine să credeți? (Domnul Krest desfăcu mâinile, arătând că nu-i vine să creadă.) Pentru câteva afurisite de scoici! Aşa că-i spun să se calmeze, iau cutia cu scoici şi ies naibii de-acolo înainte ca nebunul să se împuşte din cauza remuşcărilor!

(Domnul Krest se lăsă pe spetează scaunului, foarte mulţumit de sine.) Ce părere aveţi de asta, băieţi? După douăzeci şi patru de ore pe insulă, mi-am rezolvat deja trei sferturi din listă! Deştept, nu, Jim?

— Probabil că vei primi o medalie când te întorci acasă, replică Bond. Ce-i cu peştele acela?

Domnul Krest se ridică de la masă, cotrobăi într-un sertar al biroului şi se întoarse cu o foaie de hârtie scrisă la maşină.

— Poftim, ascultaţi: „Raritatea Hildebrand. Prins de profesorul Hildebrand de la Universitatea Witwatersrand cu plasa, în aprilie 1925, în apropierea insulei Chagrin din Arhipelagul Seychelles. (Domnul Krest ridică privirea.) Urmează o grămadă de tâmpenii ştiinţifice. Le-am cerut să le formuleze în engleza obişnuită, şi uite traducerea. (Se uită din nou la hârtie.) Singurul exemplar cunoscut, numit „Raritatea Hildebrand", după descoperitorul ei, are lungimea de cincisprezece centimetri. Culoarea e roz intens, cu dungi transversale negre. Înotătoarele anale, ventrale şi dorsale sunt roz. Înotătoarea caudală e neagră. Ochii, mari, albastru-închis. Dacă este găsit, trebuie avut grijă cu manevrarea acestui peşte, fiindcă toate înotătoarele au ţepi chiar mai ascuţiţi decât este obişnuit pentru restul acestei familii. Profesorul Hildebrand a consemnat găsirea acestui specimen în apa adâncă de un metru, la marginea recifului sud-vestic. (Domnul Krest aruncă hârtia pe masă.) Poftim, băieţi! Călătorim vreo mie de mile marine, la un cost de câteva mii de dolari, ca să încercăm să găsim un blestemat de peşte de cinşpe centimetri! Şi când te gândeşti că acum doi ani, indivizii de la Fisc au avut tupeul de a sugera că fundaţia mea e falsă!

Liz Krest interveni cu entuziasm:

— Dar tocmai asta e, Milt, nu-i aşa? E foarte important ca de data asta să ducem acasă exemplare şi lucruri din belşug! Nu vorbeau oamenii aceia oribili de la fisc despre respingerea iahtului şi a cheltuielilor şi aşa mai departe, pentru ultimii cinci ani, dacă

nu arătăm o realizare ştiinţifică extraordinară? Nu aşa s-au exprimat?

— Comoară, rosti domnul Krest pe un ton moale precum catifeaua. Să presupunem că-ţi ţii fleanca aia slobodă când e vorba de treburile mele personale. Da? (Vocea era prietenoasă, nonşalantă.) Ştii ce-ai făcut, comoară? Tocmai ţi-ai câştigat o mică întâlnire cu Corectorul diseară. Exact asta ai făcut.

Fata duse iute mâna la gură şi şopti, cu ochii mari:

— O, nu, Milt! O, te rog, nu!

A doua zi de la plecare, în zori, ajunseră în dreptul Insulei Chagrin. Mai întâi o surprinse radarul – o mică protuberanţă pe linia absolut plată a scanerului –, apoi apăru o pată minusculă pe întinsul orizont curbat, ce crescu cu încetineală infinită, devenind o dungă verde, lungă de opt sute de metri, mărginită cu alb. Era extraordinar să dea de pământ după două zile în care iahtul păruse a fi singurul lucru mişcător, singurul lucru viu într-o lume pustie. Bond nu mai văzuse niciodată calmul ecuatorial şi nici nu şi-l imaginase clar. Acum îşi dădea seama ce pericol cumplit trebuie să fi constituit în vremurile ambarcaţiunilor cu pânze – marea de sticlă sub un soare de bronz, aerul stătut, greu, dâra de nori mici la marginea lumii, care nu se apropiau niciun pic, nu aduceau strop de vânt sau de binecuvântată ploaie. Cum trebuie să fi binecuvântat mateloţii, secole la rând, acest mic punct din Oceanul Indian în timp ce trăgeau la rame, făcând corăbiile grele să înainteze poate o milă pe zi! Stând la prova, privi cum peştii zburători ţâşnesc din apă pe sub cocă în timp ce marea albăstrui-negricioasă căpăta treptat aspectul pestriţ, cafeniu cu alb şi cu verde, al apelor mai puţin adânci. Cât de minunat era că în curând va putea să se plimbe din nou şi să înoate, în loc să stea doar pe scaun şi lungit! Cât de minunat era că va avea câteva ore de solitudine – câteva ore departe de domnul Milton Krest!

Lăsară ancora în afara recifului, în apa adâncă de optsprezece metri, iar Fidele Barbey îi duse cu

barca cu motor prin gura recifului. Chagrin era în toate amănuntele prototipul insulei de corali. Era alcătuită din circa opt hectare de nisip, coral mort şi arbuşti scunzi, fiind înconjurată, dincolo de laguna puţin adâncă, lată de cincizeci de metri, de un colier de recife de care valurile calme şi lungi se spărgeau cu un foşnet slab. Când coborâră la mal, în aer se înălţară nori de păsări – pescăruşi, gâşte de mare, cormorani –, care însă coborâră imediat la loc. Aerul mirosea puternic a amoniac, din cauza găinaţului lor, care albise tufele. Singurele alte vietăţi erau crabii de uscat, care se foiau printre tulpinile plantelor parazite şi printre crabii lăutari ce-şi duceau viaţa în nisip.

Scânteierea nisipului alb era năucitoare şi nu exista strop de umbră. Domnul Krest porunci să se ridice un cort şi şezu în el, fumând un trabuc, în timp ce fură aduse la ţărm echipamente de diferite feluri. Doamna Krest înotă şi culese scoici, în timp ce Bond şi Fidele Barbey îşi puseră fiecare vizorul şi, pornind înot în direcţii opuse, începură să cerceteze sistematic recifuI de jur-împrejurul insulei.

Când cauţi o anumită specie sub apă – scoică, peşte, algă sau formaţiune de coral –, trebuie să-ţi concentrezi mintea şi privirea la acel tipar anume şi numai la el. Bogăţia de culori şi mişcare şi varietatea nesfârşită a luminilor şi umbrelor îţi atacă permanent concentrarea. Bond înainta încet prin tărâmul minunilor, având în minte o singură imagine: un peşte roz cu dungi negre, lung de cincisprezece centimetri şi cu ochii mari – al doilea peşte de acest fel văzut vreodată de ochii omului. „Dacă-l vedeţi, ordonase domnul Krest, strigaţi tare şi rămâneţi lângă el. De restul mă ocup eu. Am în cort ceva, o şmecherie care e cea mai bună din câte aţi văzut pentru prinsul peştilor."

Bond se opri ca să-şi odihnească ochii. Concentraţia de sare a apei era atât de mare încât putea să plutească la suprafaţă, cu faţa în jos, fără să se mişte. Sparse într-o doară un arici-de-mare cu vârful harponului şi urmări hoarda peştilor de recif ce ţâşniră

ca să înşface fâşiile de carne gălbuie din mijlocul ţepilor negri, ascuţiţi precum acul. Ce oribil era faptul că, dacă găsea într-adevăr Raritatea, numai domnul Krest va beneficia de pe urma ei! Oare să nu spună nimic dacă găsea peştele? Un gest copilăros şi oricum, era, ca să spunem aşa, angajat prin contract. Porni încet mai departe, ochii săi reluând automat căutarea, în timp ce mintea îi era ocupată cu fata. Aceasta petrecuse ziua anterioară în pat. Domnul Krest spusese că o doare capul. Oare se va întoarce împotriva lui într-o bună zi? Îşi va face oare rost de un cuţit sau un pistol şi într-o seară, când el se va întinde după blestematul de bici, îl va omorî? Nu. Era prea moale, prea maleabilă. Domnul Krest alesese bine: fata avea fire de sclavă. Şi accesoriile „basmului" ei erau prea preţioase. Nu-şi dădea seama că juriul ar achita-o cu siguranţă dacă biciul din coadă de pisică-de-mare era prezentat la tribunal? Putea să aibă accesoriile, fără acest individ oribil, abominabil. Oare ar trebui să-i spună acest lucru? „Nu fi ridicol!" Cum s-ar exprima? „Ă, Liz, dacă vrei să-ţi omori soţul, e în regulă." Bond zâmbi pe sub mască. „La naiba cu povestea asta! Nu te amesteca în viaţa altora. Probabil că ei îi place – e masochistă." Dar ştia că răspunsul e prea facil. Fata aceea trăia cu frica-n sân. Poate că trăia şi cu aversiune în suflet. În ochii aceia blânzi, albaştri nu se puteau citi prea multe, dar ferestrele se deschiseseră o dată sau de două ori, dând la iveală o străfulgerare de emoţie ce semăna cu ura copilărească. Să fi fost oare ură? Probabil fusese indigestie. Bond şi-i scoase pe soţii Krest din minte şi ridică privirea, ca să vadă cât de mult înaintase în jurul insulei. Tubul de respirat al lui Fidele Barbey se afla la doar o sută de metri de el. Aproape încheiaseră circuitul. Avansară amândoi până când se întâlniră, după care înotară la mal şi se lungiră pe nisipul fierbinte. Fidele Barbey spuse:

— Pe partea mea de teren, nimic, doar toţi peştii din lume, exceptând unul. A dat însă norocul peste mine: am găsit o colonie mare de melci verzi. Cochilia lor de sidef e cât o minge de fotbal mai

mică. Face o mulțime de parale. Am să-mi trimit o barcă într-o zi să culeagă una. Am văzut un pește-papagal albastru care cântărea pe puțin cincisprezece kilograme. Blând ca un cățel, ca toți peștii de pe-aici. Nu m-a lăsat inima să-l omor, iar dacă o făceam totuși, aș fi putut avea probleme. Am văzut doi sau trei rechini-leopard plimbându-se pe deasupra recifului. Sângele în apă i-ar fi putut aduce în lagună. Acum sunt gata să beau și să mănânc ceva. După aia putem să facem schimb de locuri și să mai încercăm o dată.

Se ridicară și porniră pe plajă, spre cort. Domnul Krest le auzi vocile și le ieși în întâmpinare.

— N-ați avut noroc, eh? (Se scărpină furios la subsuoară.) M-a ciupit un blestemat de sclepț! Oribilă blestemăție de insulă! Liz n-a putut suporta mirosul, s-a întors pe navă. Cred că am face bine să mai căutăm o dată și pe urmă să plecăm naibii de-aici! Luați-vă de-ale gurii și vedeți că este bere rece în răcitor. Dați-mi un vizor dintr-ăla! Cum se folosesc blestemățiile astea? Cred că aș putea foarte bine să mă duc să arunc o privire la fundul mării, dacă tot sunt aici.

Șezură în cortul încins, mâncară salată de pui și băură bere, privindu-l posomorâți pe domnul Krest cum iscodea prin apele puțin adânci. Fidele Barbey spuse:

— Are dreptate, firește. Insulițele astea sunt de-a dreptul îngrozitoare. Nimic altceva în afară de crabi și rahat de pasăre, iar în jur, prea multă afurisită de mare! Numai bieții europeni înghețați până-n măduva oaselor visează la insule de corali. La est de Suez nu vei găsi niciun om zdravăn la cap căruia să-i pese de ele! Familia mea deține vreo zece – și încă de dimensiuni decente, cu mici sate și un venit frumos din nucă de cocos și țestoase. Ei bine, dau toată afurisita de grămadă pe un apartament în Paris sau Londra!

Râzând, Bond replică:

— Dă anunț în *The Times* și ai să primești oferte cu nemi...

În clipa aceea, la cincizeci de metri de ei, domnul Krest începu să facă semne frenetice. Bond zise:

— Ticălosul fie l-a găsit, fie a călcat pe un peşte-chitară!

Îşi luă vizorul şi alergă spre mare. Domnul Krest, în apă până la brâu, în porţiunea incipientă a recifului, arăta entuziasmat cu degetul spre suprafaţă. Bond înotă lin spre el. Covorul de iarbă de mare se termina cu sfărâmături de coral, presărate ici-colo de câte o formaţiune de coral negru. Mai mult de zece soiuri de peşte-fluture şi alţi peşti de recif flirtau printre stânci; o langustă mică îşi întinse cercetător antenele spre Bond. Dintr-o gaură ieşea capul unui ţipar verde mare, ale cărui fălci pe jumătate deschise lăsau la iveală şirurile de dinţi ascuţiţi ca acul. Ochii aurii ai ţiparului îl urmăriră pe Bond cu atenţie. Acesta constată amuzat că picioarele păroase ale domnului Krest, pe care efectul de lupă al apei le făcea să semene cu două trunchiuri de copac palide, se aflau la doar un pas de fălcile ţiparului. Îl împunse încurajator cu vârful harponului, însă ţiparul nu făcu decât să clănţănească o dată, încercând să înşface vârfurile metalice, după care se retrase în gaura lui şi se făcu nevăzut. Bond se opri şi rămase plutind pe apă, cercetând din priviri jungla în culori vii. Din negurile îndepărtate se materializă o formă roşiatică neclară, ce venea spre el. Descrise un cerc chiar sub el, de parcă s-ar fi etalat, şi ochii albastru-închis îl examinară fără teamă. Micul peşte îşi făcu de lucru, timid, cu nişte alge de pe partea inferioară a unei formaţiuni de coral negru, ţâşni spre un grăunte neidentificat, suspendat în apă, după care porni alene înapoi spre neguri, de parcă şi-ar fi spus poezia şi acum părăsea scena.

Având grijă să se îndepărteze de gaura ţiparului, Bond lăsă picioarele jos, îşi scoase vizorul şi-i spuse domnului Krest, care-l privea nerăbdător prin vizor:

— Da, într-adevăr, el e. Am face bine să plecăm de-aici fără zarvă. N-o să plece decât dacă-l sperie ceva. Peştii ăştia de recif îşi păstrează acelaşi teritoriu.

Domnul Krest își scoase masca și exclamă aproape pios:

— Pe toți dracii, l-am găsit! Pe toți dracii, zău că da!

Îl urmă încet pe Bond la țărm. Fidele Barbey îi aștepta. Domnul Krest spuse, plin de lăudăroșenie:

— Fido, am găsit blestematul de pește! Eu, Milton Krest! Ce părere ai de una ca asta! După ce voi, doi afurisiți de experți, l-ați căutat toată dimineața! Am luat vizorul ăla al vostru – ține cont, e prima oară când port așa ceva – și am plecat și am găsit blestematul de pește în fix cinșpe minute! Ce zici de asta, ei, Fido?

— Foarte bine, domnule Krest. Foarte bine. Acum, cum îl prindem?

— Aha! zise domnul Krest făcând încet cu ochiul. Am exact ce ne trebuie! O chestie care se cheamă rotenon. Am căpătat-o de la un prieten chimist. E făcută din rădăcină de *Derris eliptica*. Băștinașii din Brazilia pescuiesc cu ea. O torni în apă, unde plutește peste ceea ce te interesează și-i vine de hac la fel de sigur cum e sigur că mă cheamă Krest. Un fel de otravă. Provoacă constricția vaselor de sânge din branhii. Îi sufocă. N-are efect asupra oamenilor, fiindcă noi n-avem branhii, vedeți? (Se întoarse spre Bond.) Ține, Jim, tu du-te și stai de pază. Ai grijă ca blestematul de pește să n-o întindă de-acolo. Fido și cu mine ducem substanța colo (arătă spre un loc aflat în susul curentului față de zona-țintă). Dau drumul la rotenon când îmi dai semnalul. O să plutească la vale, spre tine. Bine? Dar, în numele cerului, ai grijă să alegi momentul potrivit! N-am decât un bidon de cinșpe litri. Bine?

— În regulă, spuse Bond.

Se depărtă încet, intră în apă și înotă leneș spre locul în care se aflase înainte. Da, toată populația se afla la locul ei, văzându-și de treabă. Capul ascuțit al țiparului se îțea iarăși la marginea găurii, langusta îl iscodi iarăși. După un minut apăru și Raritatea Hildebrand, de parcă ar fi avut întâlnire cu Bond.

De astă dată se apropie mult de fața lui; îi privi ochii prin sticla vizorului, după care, parcă tulburat de ceea ce văzuse, țâșni cu iuțeală și se depărtă. Se jucă printre stânci o vreme, apoi dispăru în negură.

Treptat, mica lume subacvatică aflată în câmpul vizual al lui Bond începu să-i considere prezența firească. O caracatiță mică, ce fusese deghizată în chip de coral, își dezvălui prezența și porni să coboare precaut spre fundul nisipos. Langusta colorată în albastru și galben ieși de sub piatră câțiva pași, curioasă. Niște pești foarte mici îi ciuguliră picioarele și degetele de la picioare, gâdilându-l. Sparse pentru ei un arici-de-mare, iar peștii se repeziră la masa mai bună. Bond scoase capul la suprafață. Domnul Krest se afla în dreapta lui, la douăzeci de metri, cu canistra plată în mâini. Avea să înceapă să toarne curând, la semnalul lui, astfel încât lichidul să se răspândească mult la suprafață.

— E în regulă? strigă domnul Krest.

Bond clătină din cap.

— Ridic degetul mare când se întoarce. Atunci va trebui să torni repede.

— În regulă, Jim. Tu te afli la locul bombardamentului!

Bond lăsă capul în apă și privi micuța comunitate în care fiecare-și vedea de treabă. În curând, pentru obținerea unui singur pește pe care cineva dintr-un muzeu aflat la opt mii de kilometri distanță îl voia nu tocmai cu convingere, aveau să moară o sută, poate o mie de omuleți. Când dădea semnalul, curentul va aduce cu el umbra morții. Oare cât va dura efectul otrăvii? Cât de departe va fi purtată de-a lungul recifului? Poate că victimele nu se vor număra cu miile, ci cu zecile de mii.

Apăru un mic pește împlătoșat galben, cu înotătoarele minuscule rotindu-se ca niște elice. Un pește-fluture splendid, auriu cu roșu și negru, ciuguli nisipul și din senin se materializă inevitabila pereche de sergent-majori cu dungi galbene și negre, atrași de mirosul ariciului-de-mare spart.

Cine era prădătorul în lumea peștilor mici din interiorul recifului? De cine se temeau aceștia? De

baracude mici? De ocazionalul peşte-spadă? Acum, un prădător mare, un prădător pe deplin dezvoltat, un om pe nume Krest aştepta în culise. Şi nici măcar nu-i era foame, ci doar urma să ucidă – aproape ca distracție.

În câmpul vizual al lui Bond apărură două picioare bronzate. Ridică privirea: era Fidele Barbey, cu un coş mare legat de gât şi o plasă cu mâner lung. Bond îşi ridică vizorul.

— Mă simt ca individul care a lansat bomba la Nagasaki!

— Peştii au sânge rece, nu simt nimic.

— De unde ştii? I-am auzit țipând când îi doare.

Barbey spuse cu indiferență:

— Cu chestia asta nu vor putea să țipe. Îi sufocă. Ce te roade? Sunt simpli peşti!

— Ştiu, ştiu.

Fidele Barbey îşi petrecuse toată viața omorând animale şi peşti, iar el însuşi nu şovăise să ucidă ocazional oameni. Ce se tot agita? Nu-l deranjase să omoare pisica-de-mare. Da, dar acela era un peşte duşman. Cei de aici erau omuleți prietenoşi. Omuleți? Ce idee eronată jalnică!

— Hei! rosti vocea domnului Krest. Ce se întâmplă acolo? N-avem acuma timp pentru bârfe! Bagă capul în apă, Jim!

Bond îşi coborî vizorul pe față şi se întinse din nou la suprafața apei. Văzu imediat frumoasa umbră roşiatică apărând din negurile îndepărtate. Peştele înota repede spre el, de parcă i-ar fi considerat şi el prezența ca fiind firească. Se opri mai jos de el, privindu-l. Bond rosti pe sub vizor:

— Pleacă de-aici, naiba să te ia!

Împunse peştele cu harponul, iar acesta fugi înapoi în neguri. Bond scoase capul la suprafață şi ridică mânios degetul mare. Actul de sabotaj de care se ruşina deja fusese ridicol şi mărunt. Lichidul uleios, maro închis se revărsa pe suprafața apei lagunei. Mai era timp să-l oprească pe domnul Krest înainte să toarne totul – mai era timp să-i ofere încă o ocazie de a prinde Raritatea Hildebrand. Bond privi golirea

canistrei până la ultimul strop. Să-l ia naiba pe domnul Krest!

Substanța se întindea încet, purtată de curent – o pată lucioasă, tot mai mare, ce reflecta cerul albastru cu un luciu metalic. Domnul Krest, secerătorul uriaș, o urma.

— Pregătiți-vă, băieți! strigă el vesel. Acum e chiar lângă voi.

Bond își cufundă iarăși capul în apă. În comunitatea mică, totul era neschimbat, dar dintr-o dată, cu o bruschețe stupefiantă, toți înnebuniră. Era ca și cum îi lovise epilepsia. Mai mulți pești se dădură peste cap de câteva ori, nebunește, după care căzură pe fundul nisipos ca niște frunze grele. Țiparul ieși încet din gaura din coral, cu fălcile căscate, se sprijini cu grijă pe vârful cozii și se prăbuși ușor pe o parte. Mica langustă zvâcni de trei ori din coadă și căzu pe spate, iar caracatița se desprinse de pe coral și pluti spre fund, cu burta în sus. Apoi apărură în arenă cadavrele din susul curentului – pești cu burta albă, crevete, viermi, crabi, țipari pestriți și verzi, languste de toate mărimile. Corpurile stângace, al căror colorit pălea deja, trecură încet pe lângă Bond ca suflate de o adiere ușoară a morții. Un pește-spadă de două kilograme și ceva clănțăni din fălci, luptându-se să respire. În josul recifului, suprafața apei se agita ici-colo, semn că niște pești mai mari încercau să fugă pentru a scăpa cu viață. Unul câte unul, sub ochii lui Bond, aricii-de-mare se desprinseră de pe stânci și căzură pe nisip, ca niște pete negre de cerneală.

Bond simți o atingere pe umăr. Domnul Krest, cu buzele date cu o pastă albă de protecție solară și ochii injectați din cauza soarelui și a scânteierii apei și nisipului, îi strigă nerăbdător:

— Unde naiba e blestematul nostru de pește?

Bond își ridică vizorul.

— Se pare că a reușit să scape chiar înainte să ajungă aici substanța. Încă mă mai uit după el.

Nu așteptă să audă răspunsul domnului Krest, ci-și băgă repede capul în apă. Mai mult carnaj, mai

multe cadavre. Dar de bună seamă că substanța trecuse de-acum. De bună seamă că zona era sigură, în caz că se întorcea peştele, peştele lui, fiindcă el îl salvase! Încremeni: în negura îndepărtată apăru o străfulgerare roz. Dispăruse, iar acum se întorcea. Raritatea Hildebrand înotă alene spre el prin labirintul de canale dintre avanposturile sfărâmate ale recifului.

Fără să-i pese de domnul Krest, Bond scoase din apă mâna liberă şi o coborî cu o plesnitură puternică. Peştele continuă să se apropie. Ridică piedica armei sale cu harpon şi trase în direcția peştelui. Niciun efect. Îşi lăsă picioarele pe fund şi porni spre peşte, printre cadavrele împrăştiate. Frumosul peşte roz cu negru păru să se oprească şi să tremure, apoi țâşni prin apă direct spre Bond, plonjă pe fund, la picioarele lui şi rămase nemişcat. Bond trebui doar să se aplece pentru a-l lua. Peştele nici măcar nu mai lovi apa cu coada pentru ultima oară, ci se lăsă cules, umplând palma lui Bond şi înțepând-o uşor cu înotătoarea dorsală spinoasă. Purtându-l pe sub apă ca să-i păstreze culorile, se duse la domnul Krest şi-i înmână micul peşte.

— Poftim!

Apoi porni înot spre țărm.

În seara aceea, în timp ce *Wavekrest* se îndrepta spre casă pe cărarea desenată de luna uriaşă şi galbenă, domnul Krest dădu ordine pentru ceea ce el numea „ospăț".

— Tre' să sărbătorim, Liz! E o zi excelentă, excelentă! Am rezolvat ultima țintă şi putem să plecăm naibii din blestematele astea de Insule Seychelles şi să ne întoarcem la civilizație. Ce zici să pornim spre Mombasa după ce luăm la bord broasca țestoasă şi blestematul de papagal? Luăm avionul până la Nairobi, iar de acolo altul, spre Roma, Veneția, Paris – orişiunde vrei! Ce zici, comoară?

Îi strânse bărbia şi obrajii în mâna-i mare, făcând buzele palide să se țuguieze, şi le sărută sec. Bond privi ochii fetei: se închiseseră strâns. Domnul Krest o eliberă şi ea începu să-şi

maseze fața, pe care se vedeau urmele albe lăsate de degete.

— Vai, Milt, cât pe ce să mă zdrobeşti! zise ea pe jumătate râzând. Nu-ți cunoşti forța. Dar da, hai să sărbătorim! Cred că va fi foarte distractiv. Iar ideea cu Parisul e grozavă. Hai s-o facem, da? Ce să comand pentru cină?

— La naiba, caviar, desigur! replică domnul Krest desfăcând brațele. O cutie din acelea de un kilogram, de la Hammacher Schlemmer, cu bobul mare, şi toate accesoriile. Şi şampanie din aia roz. (Se întoarse spre Bond.) Îți convine, băiete?

— Pare o masă sănătoasă. Ce-ai făcut cu premiul? întrebă Bond schimbând subiectul.

— E în formalină. Sus, pe punte, împreună cu alte borcane cu chestii pe care le-am cules de ici, de colo – peşti, crustacee, toate puse la păstrare, în siguranță, în morga noastră. Aşa ni s-a spus să conservăm exemplarele. Vom trimite cu poşta aeriană blestematul ăla de peşte când revenim la civilizație. Întâi ținem o conferință de presă. Ar trebui să facă valuri mari în ziarele de acasă. Am trimis deja telegrame la Smihsonian şi la agențiile de presă. Contabilii mei au să se bucure precis să aibă nişte tăieturi din ziare pe care să le arate afurisiților ălora de la fisc!

În seara aceea, domnul Krest se îmbătă foarte tare. Beția nu era foarte vizibilă. Vocea moale de Bogart deveni şi mai moale, mai tărăgănată. Capul cel rotund şi dur se întorcea cu mişcări mai atente pe umeri. Flacăra brichetei avea nevoie de tot mai mult timp pentru a reaprinde trabucul şi un pahar fu măturat de pe masă. Dar starea de beție se vădea în lucrurile pe care le spunea domnul Krest. Exista în el, aproape de suprafață, o cruzime violentă, o dorință patologică de a răni. În seara aceea, după cină, prima țintă fu James Bond, care avu privilegiul de a primi o explicație, rostită pe ton scăzut, a motivelor care făceau ca Europa, cu tot cu Anglia şi Franța, să constituie o resursă a lumii a cărei valoare scădea cu repeziciune. În prezent, spunea domnul Krest, există numai trei puteri:

America, Rusia şi China. Între ele se joacă marea partidă de pocher, şi nicio altă carte n-are nici jetoanele, nici cărţile necesare pentru a intra în jos. Câteodată, unei ţărişoare agreabile – şi recunoştea că acestea făcuseră parte din liga cea mare în trecut – ca Anglia i se împrumutau ceva bani, ca să poată juca o mână, două cu adulţii. Dar asta însemna doar o politeţe, cum se impunea uneori – ca politeţea arătată unui amic de la club care a rămas falit. Nu. Anglia – oameni de treabă, într-adevăr, sporturi bune – e locul în care te duci ca să vezi clădiri vechi, s-o vezi pe regină şi aşa mai departe. Franţa? Importantă doar pentru mâncarea bună şi femeile uşuratice. Italia? Soare şi spaghete. Un fel de sanatoriu. Germania? Eh, acolo încă mai exista un pic de vână, dar două războaie pierdute o descurajaseră complet. Domnul Krest trimise la plimbare restul lumii cu câteva etichete similare, după care vru să ştie comentariile lui Bond.

Acesta se săturase până peste cap de domnul Krest, aşa că spuse că, după părerea lui, punctul de vedere al domnului Krest e suprasimplificat – chiar naiv, se putea spune.

— Argumentele tale îmi aduc aminte de un aforism inteligent pe care l-am auzit cândva despre America. Vrei să-l auzi?

— Sigur, sigur!

— Spune că America a trecut de la pruncie la senilitate fără să fi traversat o perioadă de maturitate.

Domnul Krest se uită îngândurat la Bond şi într-un final zise:

— I-auzi, Jim! Ce aforism isteţ! (Se întoarse spre nevastă-sa, cu pleoapele uşor lăsate.) Cred că ai cam fi de acord cu remarca asta a lui Jim, nu, comoară? Îmi aduc aminte că ai spus o dată că, după părerea ta, americanii au ceva pueril. Mai ţii minte?

În ochii lui Liz Krest se citea neliniştea: văzuse semnele şi le interpretase.

— O, Milt! Cum poţi să aduci asta în discuţie? Ştii că a fost doar o remarcă întâmplătoare despre secţiunea de benzi desenate din ziare! Sigur că nu

sunt de acord cu ceea ce spune James. Şi oricum, a fost doar o glumă, nu-i aşa, James?

— Întocmai. Ca atunci când domnul Krest a spus că Anglia nu are decât ruine şi o regină.

Cu ochii aţintiţi în continuare asupra fetei, domnul Krest rosti moale:

— Nu mai spune, comoară! De ce ai aerul ăsta aşa de neliniştit? Sigur că a fost o glumă. (După o pauză adăugă:) Una pe care am s-o ţin minte, comoară. Una pe care sigur am s-o ţin minte.

Bond estimă că până la acel moment, domnul Krest îngurgitase aproximativ o sticlă de diferite spirtoase, în principal whisky. După cum arăta situaţia, dacă domnul Krest nu leşina de beţie, momentul în care va trebui să-l pocnească doar o dată, foarte tare, în falcă nu era prea departe. Acum, Fidele Barbey primea doctoria.

— Insulele astea ale tale, Fido... Prima oară când le-am căutat pe hartă am crezut că sunt nişte urme de murdărie de muscă pe foaie, zise chicotind domnul Krest. Chiar am încercat să le şterg cu dosul mâinii. Pe urmă am citit nitel despre ele şi mi s-a părut că prima mea idee a fost la marele fix! Nu-s bune de prea mare lucru, nu-i aşa, Fido? Mă mir că un tip inteligent ca tine nu pleacă naibii de-acolo. Umblatul pe plajă după scoici nu-i viaţă. Am auzit însă că o rudă de-a ta a prăsit peste o sută de copii ilegitimi. Poa' că asta-i atracţia, ce zici, băiete?

Domnul Krest râânji cu un aer cunoscător. Fidele Barbey răspunse calm:

— Acela e unchiul meu Gaston. Restul familiei nu-l aprobă. Purtarea lui a făcut o gaură serioasă în averea familiei.

— Averea familiei, ha? (Domnul Krest îi făcu cu ochiul lui Bond.) În ce constă? În cochilii de scoici?

Fidele Barbey nu era obişnuit cu forma de grosolănie practicată de domnul Krest şi părea uşor stânjenit.

— Nu tocmai. Dar am câştigat destul de mult din carapace de ţestoasă şi din sidef acum vreo o sută de ani, când aceste lucruri erau la mare căutare. Miezul

de nucă de cocos a fost întotdeauna principala noastră afacere.

— Folosindu-i pe bastarzii familiei ca forță de muncă, bănuiesc. Bună idee! Aș vrea să pot pune în aplicare ceva similar în cercul meu familial.

Se uită la nevastă-sa. Colțurile buzelor de cauciuc se lăsară și mai mult în jos. Înainte să fie rostită următoarea împunsătură, Bond își împinse scaunul la o parte, coborî pe puntea adâncită și închise ușa în urma lui.

Zece minute mai târziu auzi niște pași coborând ușor scara dinspre puntea bărcilor de siguranță. Se întoarse: era Liz Krest. Veni lângă el, la pupa și rosti cu glas încordat:

— Am spus că merg la culcare, dar apoi m-am gândit să vin aici și să văd dacă ai tot ce-ți trebuie. Mă tem că nu sunt o gazdă prea bună. Ești sigur că nu te deranjează să dormi aici?

— Îmi place. Aerul de-aici îmi place mai mult decât cel conservat dinăuntru. Și e minunat să pot privi puzderia asta de stele! N-am mai văzut niciodată atât de multe.

Agățându-se de subiectul familiar, ea spuse cu entuziasm:

— Cel mai mult îmi plac Centura lui Orion și Crucea Sudului. Știi, când eram mică credeam că stelele sunt de fapt găuri în cer. Credeam că lumea e înconjurată de o mare învelitoare neagră și că dincolo de ea, universul e scăldat de lumină strălucitoare. Stelele erau doar găuri din învelitoare, care lăsau să răzbată mici scântei de lumină. Când ești copil îți vin tot felul de idei grozav de caraghioase.

Ridică privirea spre el, rugându-l din ochi să n-o trateze cu dispreț.

— Probabil că ai dreptate, zise Bond. N-ar trebui să credem tot ce spun oamenii de știință – ei vor să transforme totul în povești plicticoase. Unde locuiai pe atunci?

— La Ringwood, în New Forest. Un loc bun în care să crești. Un loc bun pentru copii. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo într-o zi.

— De bună seamă că ai făcut cale lungă de atunci; probabil că ți-ar părea plictisitor.

Ea întinse mâna și-i atinse mâneca.

— Te rog, nu spune asta! Nu înțelegi... (În glasul moale se simțea o undă de disperare.) Nu suport să-mi lipsească mereu ceea ce au alți oameni – oamenii obișnuiți. (Râse cu nervozitate.) N-ai să mă crezi, dar simplul fapt de a vorbi așa preț de câteva minute, de a avea pe cineva ca tine cu care să vorbesc e un lucru de care aproape că uitasem!

Pe neașteptate, întinse mâna spre a lui și i-o cuprinse cu putere.

— Îmi pare rău; am vrut doar să fac asta. Acum mă duc la culcare.

Vocea moale veni din spatele lor. Vorbirea era cleioasă, dar fiecare cuvânt era delimitat cu grijă de următorul.

— Măi, măi! Ce să vezi? Ne dezmierdăm cu servitorii scufundători!

În deschizătura ușii ce dădea în salon, domnul Krest stătea cu picioarele depărtate și cu brațele întinse spre pragul de deasupra capului său. Luminat din spate, avea silueta unui babuin. Răsuflarea rece, întemnițată a salonului ieși năvalnic pe lângă el și îngheță preț de o clipă aerul cald al nopții de pe puntea adâncită. Domnul Krest ieși și închise cu grijă ușa în urma lui. Bond făcu un pas spre el, cu mâinile ținute relaxat de-a lungul corpului. Măsurând distanța până la plexul solar al domnului Krest, spuse:

— Nu sări la concluzii, domnule Krest. Și ai grijă ce spui. Ai noroc că n-ai pățit nimic până acum în seara asta. Nu-ți forța norocul! Ești beat. Du-te la culcare.

— Oho! Î-auzi ce spune băiatul ăsta obraznic!

Fața luminată de lună a domnului Krest se întoarse încet dinspre Bond spre nevastă-sa; făcu o grimasă de dispreț, subțiindu-și buzele în stil habsburg, scoase din buzunar un fluier de argint și-l învârti de panglică.

— Chiar că nu sesizează imaginea, nu-i așa, comoară? Nu i-ai spus că nemțișorii ăia de la prova nu-s doar de ornament? (Se întoarse iarăși spre Bond.)

Băiete, dacă te mai apropii, suflu în ăsta – doar o dată. Şi ştii ce? Domnul afurisit de Bond va face o baie inopinată. (Făcu semn spre mare.) Om la apă! Mare păcat! Ne întoarcem ca să te căutăm şi ştii ce, băiete? Din pură întâmplare, trecem peste tine cu elicele alea gemene. Să nu-ţi vină să crezi! Ce ghinion afurisit pe capul simpaticului Jim, la care începeam să ţinem cu toţii atât de mult! (Domnul Krest se clătină pe picioare.) Ai prins ideea, Jim? Bun, atunci hai să redevenim toţi prieteni şi să tragem un pui de somn.

Se prinse de marginea de sus a tambuchiului, se întoarse spre nevastă-sa, ridică mâna liberă şi îndoi încet un deget.

— Mişcă, comoară! E ora de culcare.

— Da, Milt. (Ochii mari, speriaţi se feriră.) Noapte bună, James.

Fără să-i aştepte răspunsul, trecu pe sub braţul domnului Krest plecând capul şi străbătu salonul aproape în fugă. Domnul Krest ridică mâna.

— Calmează-te, băiete. Fără resentimente, bine?

Bond nu răspunse nimic, ci doar continuă să-l privească dur. Domnul Krest râse nesigur.

— Bine atunci.

Intră în salon şi închise uşa glisantă. Bond îl urmări pe fereastră cum umblă cu paşi nesiguri prin salon şi stinge luminile. Intră pe culoar; preţ de o clipă apăru lumina revărsată din cabina principală, dar apoi dispăru şi aceea.

Bond ridică în umeri. Dumnezeule, ce om! Se sprijini de balustrada de la pupa şi privi stelele şi scânteierile fosforescente din siajul albicios, propunându-şi să-şi curețe mintea şi să-şi relaxeze tensiunile din corp.

Jumătate de oră mai târziu, după un duş în baia echipajului, la prova, Bond îşi făcea patul printre mormanele de perne Dunlopillo, când auzi un singur ţipăt sfâşietor, care străpunse scurt noaptea, apoi fu înăbuşit. Era fata. Bond străbătu în fugă salonul şi culoarul. Cu mâna pe uşa cabinei principale, se opri. Auzea hohotele ei de plâns şi glasul moale, monoton, egal al domnului Krest, acoperindu-le. Îşi luă mâna

de pe ivăr. La naiba! Ce avea asta de-a face cu el? Erau soț și soție. Dacă ea era pregătită să suporte lucrurile de felul ăsta în loc să-și omoare bărbatul ori să-l părăsească, n-ajuta la nimic ca el să joace rolul lui Sir Galahad[1]. Făcu încet cale întoarsă pe culoar. În timp ce traversa salonul răsună iarăși țipătul, de astă dată mai puțin pătrunzător. Înjurând curgător, Bond ieși, se întinse pe pat și încercă să se concentreze la duduitul estompat al motoarelor diesel. Cum se putea ca o fată să aibă atât de puțin curaj? Sau poate că femeile sunt în stare să îndure orice de la un bărbat? Orice, cu excepția indiferenței? Mintea lui Bond refuza să se destindă, iar somnul se îndepărta tot mai mult de el.

O oră mai târziu, Bond se afla pe pragul somnului când, deasupra lui, pe puntea bărcilor de salvare, domnul Krest începu să sforăie. În a doua noapte după plecarea din portul Victoria, domnul Krest ieșise din cabina lui în toiul nopții și urcase pe punte, în hamacul ce stătea mereu agățat pentru el între barca cu motor și luntre. Dar în noaptea aceea nu sforăise. Acum însă emitea sforăiturile profunde, hârâitoare, complet inconștiente pe care le dau pastilele de dormit mari și albastre, înghițite după prea mult alcool.

„Pe toți dracii, asta-i prea mult!" Bond se uită la ceas: unu și jumătate. Dacă sforăitul nu înceta în zece minute, se va duce în cabina lui Fidele Barbey și va dormi pe podea, chiar dacă se va trezi dimineață țeapăn și înghețat.

Urmări minutarul lucios cum parcurge încet ecranul. Acum! Se ridicase în picioare și tocmai își culegea cămașa și pantalonii scurți, când de sus, de pe puntea bărcilor de salvare se auzi o trosnitură puternică, urmată imediat de zgomote de zbatere și de un sunet cumplit de sufocare. Să fi căzut domnul Krest din hamac? Fără tragere de inimă, Bond își lăsă lucrurile pe punte, se duse la scară și o urcă. Când ajunse cu privirea la puntea bărcilor de

[1] În legenda „Artur și cavalerii mesei rotunde", cel mai pur dintre cavaleri.

salvare, sunetul de sufocare încetase, iar în locul lui apăru altul, şi mai îngrozitor – răpăiala rapidă a călcâielor. Bond cunoştea acest sunet. Sări peste ultimele trepte şi alergă la silueta ce zăcea pe spate, cu braţele şi picioarele răşchirate, în lumina puternică a lunii. Se opri şi îngenunche încet, şocat. Oroarea feţei strangulate era în sine suficient de rea, dar în plus, din gura căscată nu ieşea limba domnului Krest, ci coada unui peşte. Roz cu negru. Raritatea Hildebrand!

Omul era mort – mort în mod oribil. Când îi fusese îndesat peştele în gură, probabil că ridicase mâna şi încercase disperat să tragă de el şi să-l scoată. Însă ţepii înotătoarelor dorsale şi anale se agăţaseră de interiorul obrajilor şi câteva vârfuri ţepoase ieşeau acum prin pielea stropită cu sânge din jurul gurii obscene. Bond se cutremură. Moartea se produsese probabil într-un minut – dar ce minut!

Se ridică încet în picioare, se duse la rafturile cu borcane cu exemplare şi se uită pe sub prelata protectoare. Capacul de plastic al ultimului borcan se afla lângă recipient. Îl şterse atent cu prelata, după care-l aşeză la loc pe gura borcanului, lejer, ţinându-l doar cu vârfurile unghiilor.

Se întoarse şi se opri lângă cadavru. Care din cei doi comisese fapta? Folosirea premiului valoros ca armă avea o undă de ură diabolică. Asta o sugera pe femeie. Avea cu siguranţă motivele ei. Dar Fidele Barbey, cu sângele lui creol, ar fi avut cruzimea necesară şi, totodată, umorul macabru. *„Je lui ai foutu son sacre poisson dans la gueule!"*[1] Îl putea auzi rostind cuvintele. Dacă, după plecarea lui Bond din salon, domnul Krest îl mai împunsese puţin pe Barbey – mai ales în legătură cu familia lui sau cu iubitele lui însule –, acesta nu l-ar fi lovit pe loc şi nici n-ar fi folosit un cuţit, ci ar fi aşteptat şi ar fi uneltit.

Bond privi puntea. Sforăitul individului ar fi putut fi semnalul pentru oricare din cei doi. De ambele părţi ale punţii cabinelor, de la mijlocul

[1] I-am înfipt peştele ăla sacru al lui în bot. (fr.).

navei, existau scări ce duceau la puntea bărcilor de salvare. Omul aflat la cârmă la prova, în cabina pilotului n-ar fi auzit nimic din cauza zgomotului venit din sala motoarelor. Pentru scoaterea micului peşte din baia de formalină şi strecurarea lui în gura căscată a domnului Krest ar fi fost nevoie de numai câteva secunde. Bond ridică din umeri. Indiferent cine comisese fapta, nu se gândise la consecinţe –ancheta inevitabilă, poate un proces în care el însuşi va fi suspect pe lângă ceilalţi. Cu siguranţă, aveau să intre cu toţii într-o foarte urâtă încurcătură dacă nu reuşea să facă puţină curăţenie.

Privi peste marginea punţii bărcilor de salvare. Mai jos era o fâşie de punte lată de un metru, ce mergea de-a lungul întregii nave. Aceasta era despărţită de mare printr-un parapet înalt de şaizeci de centimetri. Presupunând că hamacul se rupsese, iar domnul Krest căzuse, se rostogolise pe sub barca cu motor şi peste marginea punţii superioare, ar fi fost posibil să ajungă în mare? Improbabil, în calmul încremenit al mării, dar asta va trebui să fi făcut.

Bond se puse în mişcare. Cu un cuţit de masă luat din salon, destrămă cu grijă şi apoi rupse una din funiile principale ale hamacului, aşa încât hamacul să atârne realist pe punte. Apoi luă o cârpă umedă şi şterse stropii de sânge de pe lemnărie şi picăturile de formalină ce duceau spre borcanul cu specimenul. Urma partea cea mai dificilă: manevrarea cadavrului. Cu grijă, îl împinse până la marginea punţii, coborî scara şi, încordându-se, ridică mâinile după leş. Cadavrul căzu peste el într-o îmbrăţişare grea, de beţie. Cu mortul în cârcă, se duse clătinat până la parapetul scund şi-i dădu drumul peste bord. Zări pentru ultima oară o străfulgerare hidoasă a feţei umflate obscen, simţi izul îngreţoşător al whisky-ului stătut, după care urmă o plescăitură puternică şi cadavrul dispăru, rostogolindu-se alene în micile valuri ale siajului. Bond se lipi de tambuchiul ce ducea în salon, gata să se strecoare înăuntru dacă cârmaciul venea la

tribord să investigheze. Dar la prova nu se produse nicio mişcare şi duduitul metalic al motoarelor diesel rămase constant.

Oftă adânc. Numai un legist foarte sâcâitor ar fi putut încerca recuperarea cadavrului, însă fără sorți de reuşită. Se întoarse pe puntea bărcilor de salvare, o mai cercetă o dată cu privirea, aruncă cuțitul şi pânza umedă, după care coborî scara, la patul lui. Era două şi un sfert. În nici zece minute, Bond dormea.

Ridicând viteza la douăsprezece noduri, ajunseră la North Point la ora şase, în seara zilei următoare. În spatele lor, cerul ardea cu dâre de roşu şi auriu pe fundalul acvamarin. Cei doi bărbați, cu femeia între ei, stăteau lângă parapetul punții adâncite şi priveau defilarea țărmului scânteietor pe oglinda sidefie a mării. Liz Krest purta o rochie albă de in, cu curea neagră şi o basma alb cu negru la gât. Culorile de doliu se potriveau bine cu auriul pielii ei. Cei trei stăteau țepeni şi cam intimidați, fiecare preocupat de propriile cunoştințe secrete, fiecare dorind să le transmită celorlalți doi că secretele lor sunt în siguranță din partea sa.

În dimineața aceea parcă ar fi conspirat toți trei să doarmă până târziu. Chiar şi pe Bond îl trezi soarele abia după ora zece. Făcu duş în baia echipajului şi sporovăi cu cârmaciul, după care coborî să vadă ce era cu Fidele Barbey. Acesta se afla tot în pat; spunea că e mahmur. Îl întrebă dacă fusese foarte grosolan cu domnul Krest. Nu-şi amintea mare lucru, dar părea să-şi aducă aminte că domnul Krest se purtase foarte grosolan cu el.

— Mai ții minte ce-am spus despre el de la început, James? Un mare şlem dublat cu ticăloşie. Acum eşti de acord cu mine? Într-o bună zi, cineva o să-i închidă pentru totdeauna gura aia moale şi urâtă!

Neconcludent. Bond îşi pregăti ceva de mâncare în bucătărie şi tocmai se înfrupta când Liz Krest veni ca să facă acelaşi lucru. Era îmbrăcată într-un chimono de mătase chinezească albastru-deschis, lung până la genunchi. Avea cearcăne întunecate

sub ochi şi-şi mâncă micul dejun în picioare, dar părea absolut calmă şi liniştită. Şopti conspirativ:

— Îmi cer scuze pentru aseară! Cred că şi eu am băut puţin cam mult. Dar te rog să-l ierţi pe Milt! La drept vorbind, e grozav de simpatic. Numai când a băut cam mult devine atât de dificil. A doua zi dimineaţă regretă de fiecare dată. Vei vedea.

Văzând că se face ora unsprezece şi nici unul dintre ei nu oferă vreun semn cum că-şi va da drumul la gură, ca să zicem aşa, Bond hotărî să forţeze lucrurile.

— Apropo, unde-i soţul tău? Încă mai doarme ca să-i treacă beţia?

Ea se încruntă.

— Presupun că da. S-a dus în hamac, pe puntea bărcilor de salvare. N-am idee la ce oră. Am luat un somnifer şi-am adormit imediat.

Fidele Barbey pusese o undiţă, sperând să prindă ceva peşte. Fără să se uite spre el, zise:

— Probabil că e în cabina de pilotaj.

— Dacă tot mai doarme pe punte, o să facă o insolaţie al naibii de urâtă! spuse Bond.

— O, săracul Milt! exclamă Liz Krest. Nu m-am gândit la asta. Mă duc să văd.

Urcă scara; când ajunse cu capul în dreptul punţii se opri şi strigă neliniştită:

— Jim! Nu-i aici! Şi hamacul e rupt.

— Probabil că Fidele are dreptate, spuse Bond. Merg să arunc o privire la prova.

Se duse în cabina de pilotaj, unde se afla Fritz, secundul, şi maşinistul.

— L-a văzut careva pe domnul Krest?

— Nu, domnule, răspunse Fritz cu un aer nedumerit. De ce? S-a întâmplat ceva?

Bond lăsă neliniştea să-i inunde faţa.

— La tribord nu e. Hai, veniţi! Uitaţi-vă peste tot! A mers să doarmă pe puntea bărcilor de salvare. Acolo nu-i, iar hamacul e rupt. Aseară era cam cherchelit. Haideţi, la treabă!

Când se ajunse la inevitabila concluzie, Liz Krest făcu o criză de isterie scurtă, dar credibilă. Bond o duse în cabina ei şi o lăsă acolo, scăldată în lacrimi.

— E în regulă, Liz. Tu nu te amesteca, mă ocup eu de toate. Va trebui să transmitem vestea prin radio în portul Victoria şi aşa mai departe. Am să-i spun lui Fritz să-i dea bice. Mă tem că n-are niciun rost să ne întoarcem să-l căutăm. Au trecut şase ore de lumină a zilei, când n-ar fi putut să cadă peste bord fără a fi auzit sau văzut. S-a întâmplat negreşit noaptea. Mă tem că şase ore sau mai mult, pe mările astea, nu mai lasă nicio şansă.

Ea îl privi lung, cu ochii mari.

— Te referi la... te referi la rechini şi altele?

Bond încuviinţă cu capul.

— O, Milt! Bietul, scumpul de Milt! O, de ce a trebuit să se întâmple asta?!

Bond ieşi şi închise uşa fără zgomot.

Iahtul înconjură Cannon Point şi reduse viteza. Ţinându-se la distanţă de sfărâmăturile de recif, lunecă fără zgomot prin golful mare, acum scăldat de nuanţe de galben şi roşu în ultima geană de lumină, spre locul de ancorare. Micul oraş de la poalele munţilor era deja întunecat de umbre indigo, pe fundalul cărora se vedeau ici-colo lumini gălbui. Bond observă barca cu motor a serviciului vamal şi de imigrări pornind de pe Cheiul Lung ca să le iasă în întâmpinare. Micuţa comunitate fremăta deja, fără îndoială, din cauza veştii, care ajunsese rapid de la staţia radio la Clubul Seychelles, iar de acolo, prin şoferii membrilor şi prin ceilalţi angajaţi, în oraş. Liz Krest se întoarse spre el.

— Încep să mă neliniştesc. Mă vei ajuta cu restul acestor... acestor formalităţi şi lucruri oribile?

— Sigur că da.

— Nu-ţi face prea multe griji, interveni Fidele Barbey. Toţi aceşti oameni îmi sunt prieteni, iar judecătorul Curţii Supreme e unchiul meu. Va trebui să dăm cu toţii o declaraţie. Probabil că ancheta se va efectua mâine. Poimâine vei putea să pleci.

— Chiar crezi? (Sub orbitele fetei apărură mici broboane de transpiraţie.) Problema e că nu ştiu prea bine încotro să plec şi ce să fac mai departe.

Presupun... (Şovăi, fără să se uite la Bond.) Presupun, James, că n-ai vrea să vii până la Mombasa, nu? Vreau să spun că oricum te duci într-acolo, iar cu mine ai ajunge cu o zi mai devreme decât cu vaporul acela al tău, Camp-ceva.

— Kampala.

Bond aprinse o ţigară ca să-şi mascheze şovăiala. Patru zile pe un iaht frumos, cu fata aceea! Dar coada acelui peşte ieşind din gură! Oare ea era făptaşul? Sau Fidele, care ştia că unchii şi verii lui din Mahe se vor asigura într-un fel sau altul că nu va păţi nimic? Măcar dacă unul dintre ei ar lăsa să-i scape ceva... Spuse pe ton degajat:

— Foarte amabil din partea ta, Liz! Sigur că mi-ar plăcea să vin.

Fidele Barbey chicoti.

— Bravo, prietene! Mi-ar plăcea să fiu în locul tău, exceptând un singur lucru: afurisitul acela de peşte. E o mare responsabilitate! Îmi place să cred că veţi fi potopiţi amândoi cu telegrame de la Smithsonian în legătură cu el. Nu uitaţi că acum sunteţi amândoi curatorii unui Koh-i-noor[1] ştiinţific! Şi ştii cum sunt americanii ăştia: au să-ţi scoată peri albi până-l văd în mâinile lor.

Cu ochii duri precum cremenea, Bond o urmări pe fată. De bună seamă că aluzia lui Barbey o atinsese. Acum îşi va găsi un pretext ca să refuze excursia propusă de ea. Modul acela anume de a omorî un bărbat avusese ceva...

Dar ochii cei frumoşi şi candizi nici măcar nu clipiră. Fata îl privi drept în faţă pe Fidele Barbey şi spuse degajat, fermecător:

— Asta nu va fi o problemă. M-am hotărât să-l donez Muzeului Britanic.

James Bond observă că-i apăruseră mici broboane de sudoare şi pe tâmple. Dar, în definitiv, era o seară cumplit de caldă...

Duduitul motoarelor se opri şi lanţul ancorei coborî sonor în golful liniştit.

[1] Celebru diamant indian.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI: De la o privire la ucidere 5

PARTEA A DOUA: Doar pentru ochii tăi 37

PARTEA A TREIA: Un dram de alinare..... 83

PARTEA A PATRA: *Risico* 107

PARTEA A CINCEA: Raritatea Hildebrand 149

Ochii lui M. încetară să se concentreze asupra lui Bond; rămaseră preț de câteva clipe lipsiți de orice expresie, părând a privi lăuntric. Apoi M. întinse încet mâna spre primul sertar din stânga al mesei sale de lucru, îl deschise și scoase din el un dosar subțire, fără obișnuitul titlu pe copertă și fără steaua roșie cu semnificația „Strict secret". Îl așeză pe masă în fața lui și băgă din nou mâna în sertarul deschis, scoțând o ștampilă de cauciuc și o tușieră cu cerneală roșie. Deschise tușiera, apăsă ștampila de cauciuc pe ea, după care o aplică pe coperta cenușie a dosarului, cu grijă, astfel încât să fie aliniată îngrijit cu marginile colțului din dreapta sus.

M. puse ștampila și tușiera înapoi în sertar, îl închise, învârti dosarul și-l împinse ușor spre Bond.

Literele gotice roșii, încă umede, spuneau: STRICT ÎN ATENȚIA TA.

Bond nu rosti nimic; încuviință, luă dosarul și ieși din încăpere.

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-8-9

RECOMANDAT DE

Spy